Sayı: 4 Mayıs 2018
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

ALKEV "İZ"

"Ortaokul"

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Didem Onay

Yayına Hazırlayanlar:
Didem ONAY -Türkçe Zümre Başkanı

Tsidem MOUSTAFA-Türkçe Öğretmeni

Volkan AKKUŞ-Türkçe Öğretmeni

Avni GÜZELKAN-Türkçe Öğretmeni

Merve BÜYÜKSARGUT-Türkçe Öğretmeni

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN SALTIK
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2018
Yayın Türü:
Yıllık

İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

İLK SÖZ

ÖYKÜLER

Benim Sokaklarım 4-5
Maskeli Balo 6-7
Deneyim 8
Müzisyenin Rüyası 9
Büyüdükçe Küçülmek 10
Üç Öykü 11
Bir Ağacın Yalnızlığı 12
Deniz Feneri 13
Değerini Bilin 14-15
Bir Parça Mutluluk 16
Babamın Külleri 17
Yaralı Ruhlar Denizi 18
1999 Depremi 19
Komşuluk 19
Başkalarını Etkilememek 20

ELEŞTİRİLER

Hermiyas 22-23
Barış Odaları 24-25
Satranç Üzerine 26
Momo Üzerine Bir Görüş 27
Ben Bir Gürgen Dalıyım 28
Masal Masal İçinde 28

DENEMELER

Cumhuriyet 30
Işığımız Cumhuriyetimiz 31
Sonsuz Olmak 31
Mustafa Kemal Neden Atatürk'tür? 32
Geçiciliğin Kalıcılığı 32
Var Olmak, Sonsuza 33
Sonsuzu Yazmak, Sonsuza Yazmak 34
Sonsuzluğun Gizemi 35
Beynimizdeki İnsan 36
Onlara da El Uzatın 37
İnternet ve Çocuklar 38
Yalnızlık Nasıl Bir Şey 39
Fomo 40
Hikokomori 40
Kocaman Bir Bahçe 41
Yalnızlığın İlacı 41
İnsanın Otoportresi 42-43
Doğanın Kalbi 44
Bir Ağaç Kovuğunda Uyanmak 45
Sıranın Dışında 46
Grilerin Arasında Bir Gökkuşağı 46
Amaç 47
Yaratıcılık ve Yaratı 48

MEKTUPLAR

Geleceğin Çocuklarına 50

AFORİZMALAR

Değişim 52-55
Bir Karikatür Üzerine Düşünmek 56-58

ŞİİRLER

10 Kasım 60
Mavi Gözlü Dev 60
Kalbimizde Yaşıyor 60
Bayrağım Göklerde 61
Gördüm Seni Atatürk 61
Rahat Uyu Ata'm 61
İstanbul'u İzliyorum 62
İstanbul Meltemi 62
Biricik İstanbul'um 62
Ey İstanbul 63
İstanbul Bağırıyor 63
Uzaklardaki Yalnızlığım 64
Dostum 64
Bazen 64
Devrilme 64
Sonsuz Olmak 64
Sonsuzluğu Yakalamak 64

GEZİ YAZILARI

Kidzania'da Keyifli Bir Gün 66
Bakırköy Botanik Park 66
Kış Masalı Şehri Svalbard 67
Matematik Köyü'ne Yolculuk 68
Adım Adım Taksim 69
Viyana'ya Yolculuk 70-71
Barış Manço Müzesi 72

RESİMLER

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

İlk Söz

Konuşuyorsak bir anlamı olmalı,
Yazıyorsak bir anlamı olmalı,
Okuyorsak bir anlamı olmalı,
Anlam aramalı,
Anlam bulmalı,
Anlam katmalı…

Merhaba,

İlkbaharla birlikte hayatımızın en tatlı günlerini yaşıyor, doğanın uyanışına şahit oluyoruz. Doğa ile birlikte bizlerde de yeni uyanışlar, yaratımlar ve farkındalıklar gerçekleşiyor, gerçekleşecek. Ben de "anlam" üzerine düşünüyorum uzun uzun…

"Yaşarken an'ın içinde farkına varamadığımız ne kadar çok güzellik var!" diyorum. Gelecekten geçmişe baktığımızda çok daha anlamlı görünecekler. Ve bu derginin renkli bir bahçe olmasını sağlayan her bir çiçek, yıllar yıllar sonra renk kattığı bahçenin anlamını daha iyi kavrayacak. Sevgili öğrencilerimin hayal gücünden ve yaşamından geçmiş yazıları okurken umut doluyum, daha güzel bir dünyanın mümkün olduğunu görüyorum.

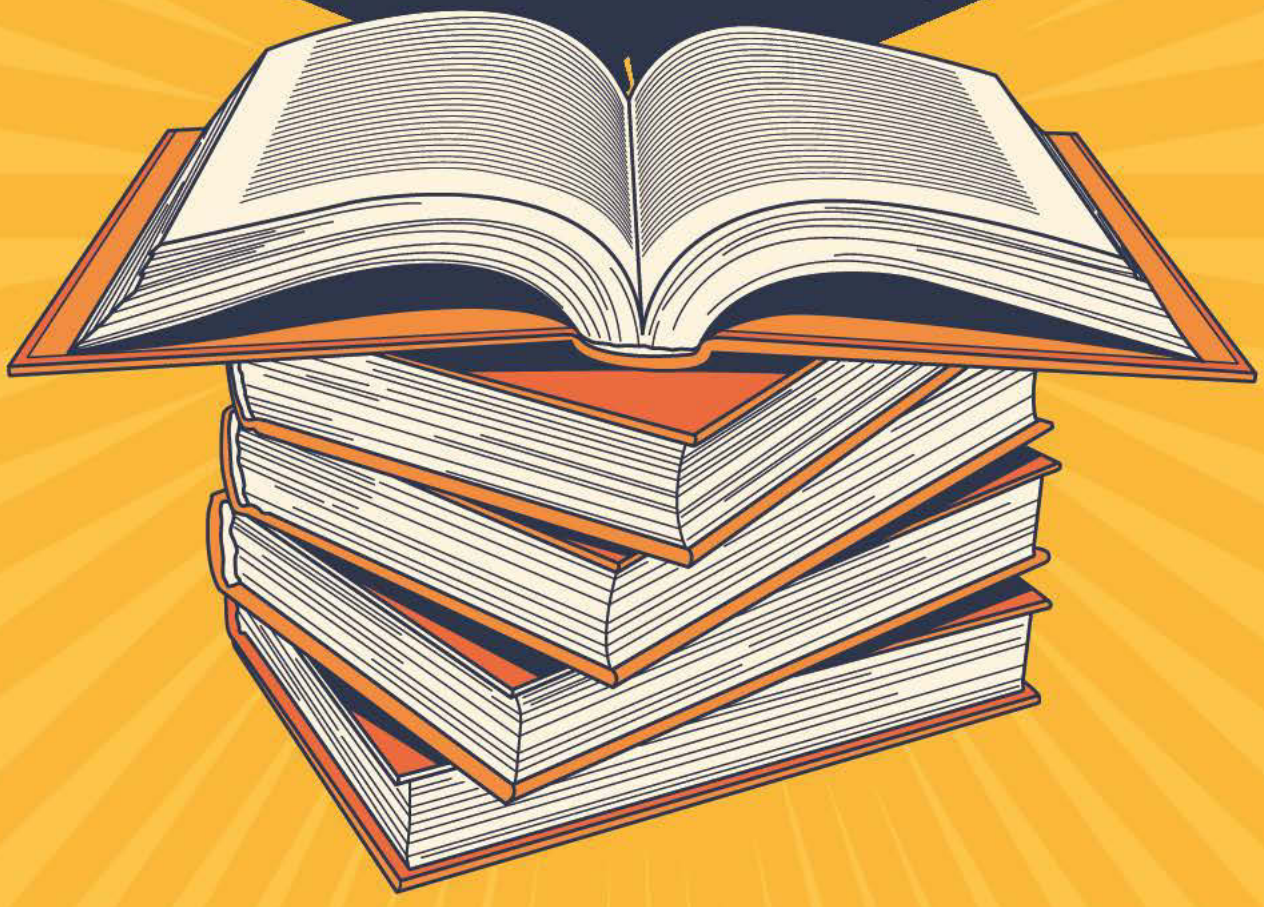
Hayatın anlamını bulsam tekrar tekrar
Dünyanın en temel duygusu sevgi üzerine bir şeyler yazsam
Çocukların dünyasına dokunsam ömür boyu
Hayatıma anlam üstüne anlam katsam
Ve her zaman yüreğimin istediklerini yapsam…

Sevdiğiniz şarkıları dinleyin, sevdiğiniz bir kitabı tekrar okuyun, sevdiklerinizle sohbet edin, sevdikleriniz üzerine yazın. Yaşamınıza anlam üstüne anlam katmanız dileğimle, sevgiyle kalın.

Didem ONAY

Türkçe Zümre Başkanı

ÖYKÜLER

BENİM SOKAKLARIM

"Çabuk gel buraya haylaz nereye kaçıyo
buralarda. Hep koşarak saklanarak kaçmak ist
beklemediğim anda yakalarlardı beni, saklandı

Akarcasına indim mermer merdivenlerde

İkinci katta Adnan Amca'yla karşılaştım.
her Kurban Bayramı'nda bize gelirlerdi o kadar
bir gömlek giyer, ciddiyeti de hiç elden bırakma
taşınmışlar diye duymuştum...

İlk hedefim kendimi dışarı atmak, Marta
gibi Karaköy üzerinden Tahtakale'ye gidip incik
annemin hiddetinin geçtiğini umarak eve dönm
Ne olurdu sanki bir kez elimi tutsa. Apartmand
yoktu benim için, onların babalarının mesleğinc
Apartmandaki işlere yardım eder, karşılığında b

"Haydi Tarık çok yavaşsın." diye dürttü b

"Yorgunum ama seninle kentte kaybolma

"Tüneldeki şekerciye uğrayalım, oradan
önümüzde küçük bacaklarımız için uzun bir yol
havalanmış martılar uçuyordu. Çığlıkları insanla
gibi örtüyordu. Marta ile aynı okuldaydık, Kurtu
daha iyi bir okula vermişlerdi. Beraber gider ge
satan dükkânların önünde durur, alamasak da
ki yanımda duran kız,
benim camekânın içindekilere değil de, vitrinde
Marta' nın yansımasına baktığımı. Ruhumda ya
benimle büyüyordu, buna bazen bu kız eşlik ec
de simitçi çocuk. Gariptir ama yeni yerlerden
çok, yaşanmışlıkların olduğu kenar mahalleler
çok çekiyordu. Tünel'e vardığımızda hava kara
oradan aşağıya sallandık. Eski sınıf arkadaşımı
uğradık. Küçük bahçeli bir evleri vardı. Çıkmaz
sonundan giriliyordu. Ahmet eskiden ta buralar
yürüyerek okula geliyordu. Babası bir iş
kazasında ölmüş, ondan bağlanan aylıkla
annesi çocuklarına bakmaya çalışıyordu.
Evlerinin bahçesi bizim için çok güzel bir oyun
alanıydı. Bahçe dediğime bakmayın toprak dar
alandı. Ahmet babası öldükten sonra çalışmaya
Dolapdere'de bir oto tamircisinin yanında çalışı
haylazlıktan vakit buldukça yanına giderdim, M
biraz, motor yağı bulanmış elleriyle dolaşan işç

"Çoktur uğramıyorsunuz." dedi Ahmet,

"Dersler mi yoğunlaştı, sınav dönemi gel

Eklerken de sokakta bulduğu gri yavru k
okşuyordu. Köpek de ona karşılık veriyor türlü
Nohut'tu adı. "Yok abi sen yorgunsundur, bir d
etmeyelim diye gelmiyoruz." dedim. Saçma bir
bulundum bir kere. Marta kafasını salladı onayl
bir şeyler atıştırın böyle uğrayıp da bir şey yem
seslendi Fatma teyze. Bu bölge eskiden çinger
sokak düğünleri için birebirdi. Halkı sıkıntılar iç
yüzlerini görseniz gönüllerinin ne kadar zengin
düğünlere gitmezdik ama kapıdan bacadan sey
kadar eskiydi ki birbirlerine yaslanarak ayakta
sanki biri çekilse hepsi çökecekmiş gibiydi. Fat
lokma yedikten sonra tekrar, sanki bizi bekleye
düştük.
"Keşke bir şeyler yemeseydik diye hayıflandı."
"Boş ver yürüyünce acıkırız nasıl olsa." dedim.

Omzumu silktim ve beraberce Galata Kö
Ahmet vardı, onun okula dönmesi için çareler

fazla geliyor, derslerine yeterli vakti
yakalamasına yardımcı olacaklardı.

. Sabah namazından beri olta sallayan,
ar gördük. Ne onlar bize baktı ne biz
ıye koltuk atmış keyfine bakıyordu.

ıak istercesine. Köprüde yine Anadolu'dan
çalışan dolandırıcılar vardı. Türlü iskambil

amasından korkmuştum, yanımıza

önce eve gitmek istiyorduk.
erini. Esasında daha istesek çok yerler
uşuna. Dönmüştük mahallemize. Ne
Yavaşça evin kapısına yaklaştım. İçimden

ı Kastamonu'dan aldığı elbise vardı.

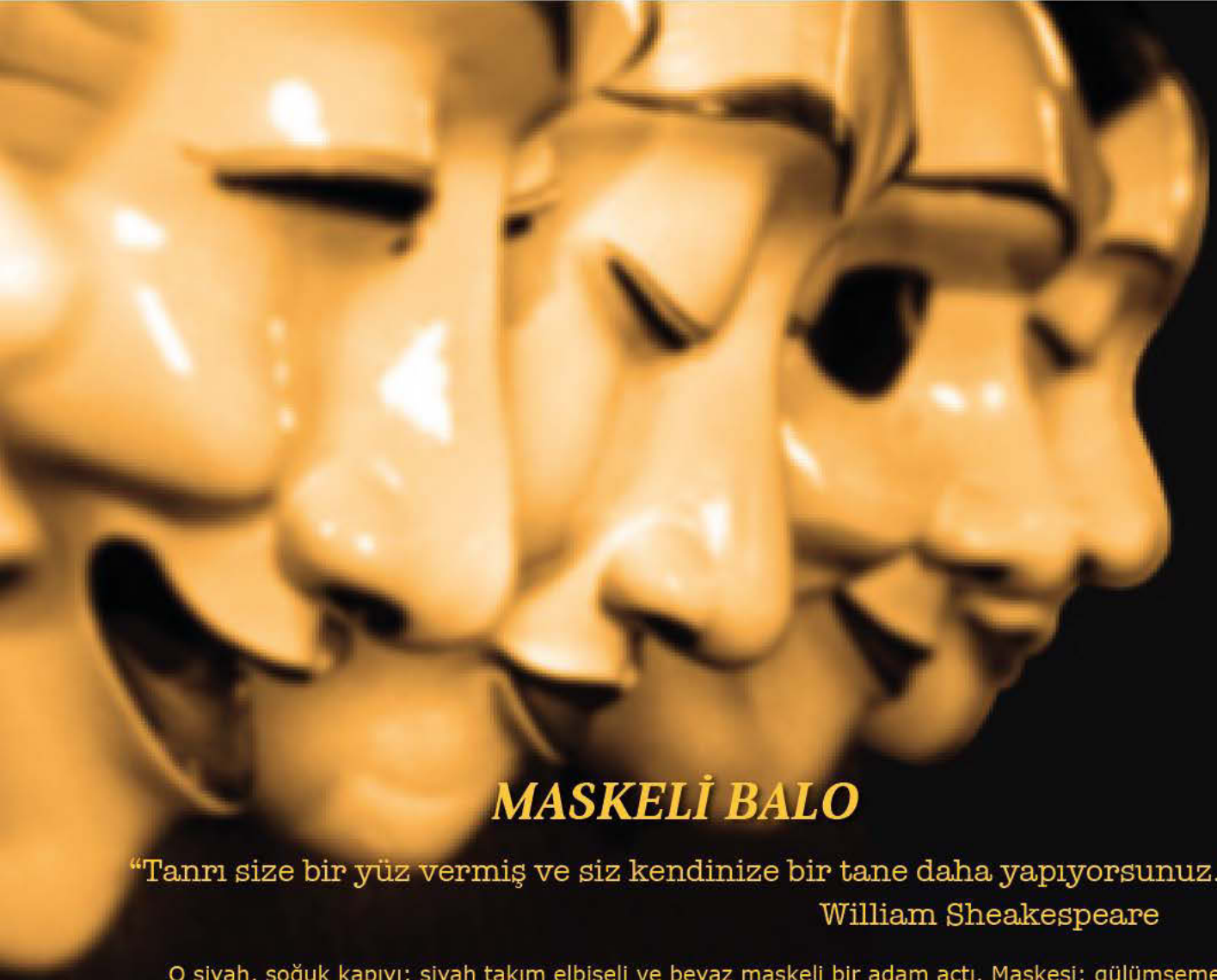
ı bir şeyler salladım.
ı ışıkları tül perdenin arasından sızıyor.
ile kentin gece elbisesini giyinmesine

liriz

elki bir şey çıkar diye. Okul günleri
ye başlamıştı hele de hava erken
ğında, Ahmet' in çalıştığı oto tamircisine
er olmuştuk. Bazen Marta, bazen
laşlar da geliyordu benle. Gittiğimizde
önce köpeği bizi karşılıyor, türlü
oize şaklabanlık yapıyordu. Köpek de
i, ne kadar yıkansa da akşamına aynı
yordu.

"Koş Tarık, Adnan Bey kapıda seni
ruyor." dedi annem. Bir solukta Adnan
ca'nın yanında bitiverdim. İçimde bir
ıki iyi bir şeyler olacaktı. "Oğlum ben
asiye dükkânı açıyorum. Belki sizin
çıkışından sonra bana yardım edebilir."
den fırlamam ve tamirciye varmam on
ye gitti, annesi hastaymış." dedi ustası.
ıne'ye kırdım. İçimden Allah'ım kötü bir
ları geçtim, ahşap evleri bitirdiğimde
öze geldim, önce bir körük gibi inip
aşladım. Ahmet beklediğim gibi çok
dedi. Ben o okuldan çıkalı çok oldu
ye yüzünü buruşturdu. Koluna yapıştım,
da geldi bizimle. O da önemli bir şeyler
yordu...
içeriden annem. Bense içimde derin bir
eyi kucakladığım bu anlarda, yarın sabah
içimde.

Ozan ENGİNDENİZ 8/A

MASKELİ BALO

"Tanrı size bir yüz vermiş ve siz kendinize bir tane daha yapıyorsunuz."
William Sheakespeare

O siyah, soğuk kapıyı; siyah takım elbiseli ve beyaz maskeli bir adam açtı. Maskesi; gülümsemeyen, ciddi bir suratttı. Kapıyı tam bir uşak edasıyla açmıştı fakat içeri girmemi istediği maskesinin arkasındaki bakışlardan, o soğuk bakışlardan, belliydi. Bu dâvetkar ısrarı (!) geri çevirmeyerek içeri girdim. İçeride beyaz bir hol vardı. Holün sonunda kahverengi ve tahtamsı bir kapı gözdağı verircesine duruyordu. Maskeli adam eliyle bana kapıyı işaret etti. Kapıdan geçmemi istediği belliydi. O yüzden hafifçe beyaz holde yürümeye başladım. Hol tamamen mermerdi ve yerde bir kırmızı halı vardı. Duvarlarda kimlere ait olduğunu çıkaramadığım kişilerin portreleri vardı. Kapıya giderek yaklaşıyordum. İçimde bir rahatsızlık hissi vardı. Kapıya ulaştığımda o rahatsızlık hissi iyice büyümüştü. En sonunda kendimde kapıyı açacak cesareti buldum ve kapıyı açtım.

Kapının ardında büyük bir salon vardı. Belki de gördüklerim içinde en büyüğü. Duvarları böğürtlen mavisiydi ve yerler gri halılarla kaplıydı. Salon bir hayli loştu. Işık kaynağını göremiyordum bile, tek gördüğüm parlak bir avizeydi tavanda. Salonda bir sürü insan vardı. Hepsinin de rengarenk ve çeşit çeşit maskeleri vardı: Bazıları mavi ve kuş tüylüydü, bazıları ise altın sarısı ve yüzün yarısını kaplayan maskelerdendi. Giysileri de cabası: Kadınlar beyaz tuvaletler, gül kırmızısı elbiseler... Erkeklerde ise bin bir çeşit smokin ve takım elbise... Hepsinin suratında ise bir maske. Bazıları birbirleriyle konuşup gülüşüyor, bazıları ise salonu dolaşıyorlardı. Beni içeriye alan maskeli adam gibi garsonlar vardı ve -her baloda olduğu gibi!- herkese içecek dağıtıyorlardı.

Ne yaptığımı ve nerede olduğumu bilmeden bu salonda duruyordum. Galiba maskeli bir baloya maskesiz gelmiştim! Ve ne ilginçtir ki hiç kimse bana maskem olmadığı için dik dik bakmıyordu. Tam düşüncelere dalmışken bir elin bana dokunmasıyla gerçek dünyaya döndüm. Bakınca orta yaşlı bir adam gördüm. Özenle taranmış saçları hafif ağarmıştı. Giydiği siyah takım elbise ise onu tam bir devlet başkanına benzetiyordu. "Partide yeni misin?" diye sordu. Başımı ilk defa biriyle konuşmanın verdiği heyecanla salladım. Adam gülümseyerek "Bana B diye hitap et lütfen." dedi. "Olur." dedim. Adam sonra "Biraz yürümek ister misin, gerçi ömrümü harcasam bu salonu gezemem." dedi ve kendi esprisine güldü. Hafifçe başımı salladım.

B. çok samimi bir adam gibi duruyordu. Rüyalarında aniden çıkıp sana rehberlik eden biri gibi ortaya çıkmıştı.

Loş salonda yürürken B'nin haklı olduğunu fark ettim: Gerçekten de salon kocamandı! Biz yürüdükçe salon da yürüyor gibiydi. B "Eeeee, senin adın ne?" diye sordu. Duraksadım. Adımın ne olduğunu bilmiyordum. Neden bu maskeli baloda olduğumu da. Sanki kıyağından bir şaka söylemiş gibi kahkahalara boğuldu:

"Sadece sana takılıyorum. Daha yenisin. Adını bilmemen normal." Artık bazı cevaplara ihtiyacım olduğunu bu soru bana fark ettirdi. B'ye dönüp "Bir sorum olacak. Burası neresi?" diye ani bir soru yükledim. B'nin bu defa ciddileşmesini beklerken B sırıtmaya devam ediyordu. "Burası 'Hayat'." dedi. Biraz sitemle sordum: "Peki, "Hayat" ne? Bu maskeli balo da neyin nesi? Ben neden buradayım?" B beni susturarak "Hayat, bu senin 'maskeli' dediğin balo. Ayrıca neden burada olduğunu soruyorsan bunu buradaki kimse bilemez. Kimse neden "Hayat"ta olduğunu bilmiyor." dedi. Biraz sarsılmıştım. "Kimse neden burada olduğunu bilmiyor mu?" diye yineledim. "Ama bu çok saçma." B durdu ve elini omzuma koyarak yukarıdaki bir balkonu işaret etti: "Şu balkonu görüyor musun? Orasının bu baloyu düzenleyen kişiye ait olduğunu düşünüyoruz. Herkes ona farklı bir isim verse de genellikle ona "Tanrı" diyoruz. B'ye bakıp sordum: "Tanrı'yla nasıl konuşabilirim?" B bu defa resmen kahkahalara boğularak "Tanrı'yla konuşmak mı? Daha hiç kimse onu görmedi hatta varlığından şüphe edenler var." dedi. Bu kadar çok bilgiyi aynı anda kaldıramazdım. Tanrı? Hayat? Hepsi çok yabancı sözcüklerdi. "Peki, bu maskeler neden? Herkes niçin bu maskeleri takıyor?" diye sordum. B. artık biraz daha resmi bir şekilde ama neşesinden bir şey kaybetmeyerek konuşmaya başladı: "Tanrı bizi ve bu "Hayat"ı yarattı. Nasıl, neden, hiçbir fikrimiz yok. İnsanlar ise bir süre sonra bu sorulardan ümitlerini kesip burada kendilerine sonsuz bir döngü kurdular: Yaşa, mükemmel ol, mükemmel öl. Buna sebep olan şey, bu topluluğun kendisi. Herkes "Acaba benim hakkımda ne düşünürler?" korkusu içinde. Herkes gerçek düşüncelerini, duygularını ifade etmekten korkuyor. Neden mi? Başkaları ne düşünür diye. Maskeler de o yüzden. Herkes mükemmel görünmek için tüm duygularını içlerine gömüyor ve maskelerini takıyorlar." Bu bilgiler beni etkilemişti. B'ye sordum: "Ama bu şey değil mi?.." B tam soracağımı tamamlayarak, "İkiyüzlülük mü? Riyakârlık mı? Evet, haklısın. İşte bu yüzden masken düşmemeli. Herkese yutturduğun bu kişiliğin gerçekmiş gibi görünmeli. Yoksa..." dedi ve sonunu getirmedi. Biraz moral bozucuydu, evet.

B. hemen moralimi düzeltmek için "Ama her şey kötü değil. Mesela şu çocuklar!" dedi eliyle koşan iki çift çocuğu göstererek. "Çocuklar bu 'Maske Oyunu' için çok masumlar. O yüzden kim olduklarını rahatça ifade ediyorlar. Keşke herkes öyle olabilse demek aptallık olur ama..." Gene moral bozucu bir sessizlik. Bu sessizlik gerçekten de tüm insanların konuşmalarını kesecek kadar keskindi. Bir sorum daha olduğundan hiç bekletmeden sordum: "Peki, insanlar nasıl karşısındakinin tüm kişiliğinin bir yalan olduğunu bile bile birbirlerine güveniyorlar?" B hafifçe tebessüm etti. "Hiç George Orwell'in 1984 isimli kitabını okudun mu?" diye sordu. Ardından sorusuna kendi cevap verdi: "Tabii okumamışsındır. Orada Okyanusya Ülkesi'nin halkında 'çiftdüşün' denen bir kavram mevcut. Bu, bir şeyi bilirken o şeyin aslında gerçek olmadığını bilip gene de o gerçek olmayan şeye inanmaktır. Bu da o çiftdüşün kavramının bir benzeri." Bu cevap üstüne daha soru sormamaya karar verdim. Bu Hayat, Tanrı, Maske Oyunu, (Dürüst olmalıyım ki B. bu ismi iyi düşünmüştü.) ölene kadar burada kalmak... Sanki gittikçe daha derine batıyor gibiydim. Bu bilgiler bir bataklık gibi beni derine çekiyordu.

Hamlet'in Ophelia'ya da söylediği gibi: "Tanrı size bir yüz vermiş, siz kendinize bir tane daha yapıyorsunuz. Bu iki yarım kimliğin arasındaki savaş... Olduğumuz kişi ve davrandığımız kişi arasındaki savaş kazanılamaz." Ben de Hamlet'in bilgece sözlerine kulak verdim. Hayır, bir maske takmadım ve takmayı da düşünmüyorum. Ama Hayat'ta kaldığım bu sürede, zaman burada anlamını yitiriyor, insanlara maskelerini çıkarmaları konusunda yardımcı olmaya çalışıyorum. Pek ilerleme kaydettiğim söylenemez ama pes etmeyeceğim. B.'nin deyimiyle bu Maske Oyunu'nu bitirmek istiyorum. Ve pes etmeyeceğim.

Bora GÖZÜDOK 8/A

DENEYİM

Bir varmış bir yokmuş, bir gün güneşin kızgın ışınları küçük bir kasabayı hedef almış ve dayanılmaz sıcak etrafı sarmış, bu yüzden sincap ailesinin en küçüğü olan Marvin, bu sıcak güne gazoz iyi gider, diyerek marketin yolunu tutmuş. En yakın marketi bulmaya çalışmış ama çok zorlanmış telefonu olmadığından da arayıp annesine soramamış. O da yoldan geçen bir sincaba sormuş. O sincap da "Gel seni götüreyim, Marvin." demiş. Sıcaktan o kadar usanmış ki annesinin "Benim iznim olmadan kimseyle bir yere gitme." sözünü hatırlasa da çok umursamamış ve kendi ismini bilen tanımadığı biriyle marketin yolunu tutmuş.

Markete varmışlar, istediği üç gazozu almış sonra da kendisine yol gösteren sincaba teşekkür ederek evine doğru yöneldiği sırada sincap onu tutmuş "Nereye gidiyorsun seninle daha işim bitmedi." demiş. Ve onu tutup bir garaja götürmüş ve onu bağlamış sıkı bir şekilde ve "Bana şu an yanında olan her şeyi ver yoksa seni denize atarım." demiş. Marvin çok korkmuş çünkü parası bitmiş ayrıca elleri ve bacakları da bağlıymış. Marvin "Benim bir şeyim yok ki sana vereyim lütfen bırak beni." demiş bu sincaba. Sincap "O zaman denizin tadını çıkar küçük dostum." diyerek Marvin'i suya atmış ama bir şeyi gözden kaçırmış Marvin'in çok güçlü sincap dişleri varmış ve onunla ipi çözmüş ama sudan çıkmak için onun uzaklaşmasını beklemiş. Sincap gidince o da denizden çıkıp koşa koşa evini bulmaya çalışmış, bu arada kasabada da büyük bir telaş varmış. Herkes Marvin'i arıyormuş. Kasaba küçük olduğu için herkes onu tanırmış, bu arada Marvin'in annesi ve babası çok korkmuş oğullarına bir şey olacak diye. Sonra Marvin yerde bir harita bulmuş o harita onların yaşadığı kasabayı gösteriyormuş, o da ona bakarak evini bulmuş eve gittiğinde annesini ve babasını görünce kocaman sarılmış ve onlara "Bir daha asla sizin sözünüzden çıkmayacağım." demiş.

Ne olursa olsun asla büyüklerimizin sözünden çıkıp kafamıza göre bir şey yapmamalıyız. Onlar her zaman bizi düşünürler. Tanımadığımız insanlarla konuşmamalıyız, tanımadığımız için onların ne yapacaklarını bilemeyiz hatta tanıdıklarımız bile olsa ailemizin bilgisine ve onayına başvurmalıyız.Bir gün gelecek biz de büyükler gibi bunun bilincine varıp kendi kararlarımızı kendimiz vereceğiz. Ta ki o güne kadar...

Zeynep AYDIN 6/C

Müzisyenin Rüyası

Uzun zamandır, geceleri erkenden yatıyordum. Bazen daha mumu söndürür söndürmez gözlerim o kadar çabuk kapanıverirdi ki günümü nasıl geçirdiğimi bile düşünmeye zaman bulamazdım. Aylardır rüya da görmüyordum. Gündelik işlerin yorgunluğu yeterince ağırdı.

O gece uzun zaman sonra ilk defa rüya gördüm. Sabah kalktığımda ise rüya ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Tek hatırladığım şey rüyamın çok eğlenceli bir rüya olduğuydu. Sabah erkenden kalkıp okula gittim. Tüm derslerde gece gördüğüm rüyayı düşündüm. Dersi hiç dinlemiyordum. Bu nedenle birçok öğretmenim beni uyardı. Akşam olduğunda eve gidip ödevlerimi yaptım. Ödevlerimi yaparken o kadar zorlandım ki neredeyse her yer soru işaretiyle doluydu ve ben hâlâ rüyamı düşünüyordum. Yemeğimi yiyip yatağıma geçtim ve hemen uyudum. Tekrar aynı rüyayı gördüm ve günlerce bu şekilde devam etti. Nihayet sabah olduğunda o rüyayı tam anlamıyla hatırlıyordum. Az kalsın uyanmaktan vazgeçecektim. Hafta sonu da rüyamı düşündüm. Rüyamda ünlü bir müzisyen olduğumu görüyordum. Bunun üzerine annemden piyanoya başlamayı istedim. Annem de bana olumlu bir cevap verince çok sevinmiştim.

Piyano çalmayı çok sevdim, çalışmalarımı büyük bir istekle yapıyordum. Bir gün piyano öğretmenim yaptığım hatalardan dolayı çok kızmıştı. Ben de bu durumdan utanıp çok ağlamıştım. Anneme piyanoyu sevmediğimi ve piyano çalmayı bırakmak istediğimi söyledim. Annem "Emin ol, tüm müzisyenler bu zorlukları yaşadı, ancak pes etmedi." dedi. Sonraki piyano derslerimde ise annemin bu öğüdünü hatırladım. Bundan sonraki derslerimde hata yapmamak ve yeni şeyler öğrenmek için daha çok çaba gösterdim. Bir gün müzisyen olacağıma yürekten inanıyordum. Ta ki bir sonraki piyano dersimde yeni öğrendiğim konuda zorlanana kadar. Bunun üzerine annem eğer istemiyorsam piyano çalmayı bırakabileceğimi söyledi. O gece yatakta bir sağa, bir sola dönüp durarak uzun uzun düşündüm. Ertesi sabah anneme tüm kararlılığım ile "Hayır." dedim. Anneme piyanoyu ne kadar çok sevdiğimi ve gelecekte müzisyen olmak istediğimi anlattım. Annem kararlığım ve cesaretim ile gurur duymuştu.

Aradan yıllar geçti. Artık tanınan bir piyanisttim. Anneme bana cesaret verdiği için minnettardım. Annemin verdiği öğütler ve cesaret ile birçok başarı elde ettim. Annem sayesinde hayatım boyunca hiçbir zorluk karşısında pes etmemem gerektiğini öğrendim.

Hazal Özge GENCER 5/B

BÜYÜDÜKÇE KÜÇÜLMEK

Sırma, yoğun kalabalıklar ve koşuşturmalar arasında yalnız ve mutsuz günler geçiriyordu. Kendini dünyanın hakimi zanneden sözde arkadaşlarından örülmüş bir duvarın arasında sıkışmış gibiydi. Mezun olamadığı için ailesiyle de arası pek iyi sayılmazdı. Yığınlar arasında geçen sayısız günlerden birinin ardından kendine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Gerçek, samimi, kendini bilen ve mütevazı insanların kalbine, ruhuna ve düşüncelerine ne kadar da çok ihtiyacı vardı. Adeta sudan çıkmış bir balık gibi nefes alamıyordu. Etrafını saran tüm insanlar durmaksızın ona övgüler yağdırıyor ve her konuda hak veriyorlardı. İyileşmeye ihtiyacı vardı Sırma'nın. Kendince bir oyun oynamaya karar verdi. Ailesinin nüfuzunu ve maddi imkanlarını hiç bilmeyen insanların arasına karışacak, onlarla gönül sohbetleri edecek, imkânı el verdiğince onlara yardım eli uzatacaktı. İnsanların büyüdükçe küçülmesi gerektiğine inanıyordu Sırma. Böylelikle bilgi de, varlık da, güç de daha büyük anlam kazanıyordu.

Sırma, yıllardır edindiği alışkanlıkla her sabah sahilde yürüyüşe çıkardı. Denizin ve kuşların rahatlatıcı sesi ona iyi gelirdi. Bu güzelliklerin içinde en sevdiği ise yıllardır aynı yerde rengârenk çiçekler satan yaşlı Nimet Teyze'ydi. Adeta sahilin bir parçası gibiydi Nimet Teyze. Sırma evlerine ilk taşındığı gün onu görmüştü. Nimet Teyze de çok sevmişti onu. Her sabah uzun sohbetler eder, yaşlı kocasından ve hayırsız oğullarından bahsederdi. Hayattaki tek mutluluğu rengârenk çiçekleriydi. Onlarla konuşur, her birine ismiyle hitap ederdi. O gün çok tuhaf bir şey olmuştu. Çiçekler yerli yerindeydi fakat Nimet Teyze yoktu. Genç bir delikanlı: "Buyurun, hangi çiçeklerden istemiştiniz?'' diye Sırma'nın düşüncelerini böldü. Sırma: "Yok çiçek istemiyorum, ben Nimet Teyze'yi soracaktım.'' dedi. Genç delikanlı Nimet Teyze'nin ağır hasta olduğunu, artık evinde dinleneceğini söyledi. Sırma, telaşlı adımlarla Nimet Teyze'nin evinin yolunu tuttu. Yaşlı kocası üzgün bir hâlde Sırma'yı içeri davet etti. Çok çaresiz ve parasız kalmışlardı. Üstelik Yaşar Amca'nın da karısına bakacak takati yoktu. Sırma, bütün gece düşündükten sonra bir çözüm bulmuş gibiydi. Babasının çocukluk arkadaşı mahalledeki huzur evinin sahibiydi. Bir telaş babasına koştu. Nimet Teyze'nin durumundan bahsetti ve onları huzur evine yerleştirmesini, bütün masraflarını karşılamasını rica etti. Babasını ikna etmesi oldukça zor olsa da uzun uğraşlar sonunda Sırma bunu başarmıştı. Karşılığında ise tarifsiz bir mutluluk ve iç huzuru onun olmuştu.

Sırma, mahalledeki markette işe başlayarak ikinci adımı atmıştı. Uzun saatler çalışıp kendi parasını kazanacaktı. Daha yirmi iki yaşındaydı ama hayata olgun bakabiliyordu. Çabucak yeni arkadaşlar edinmişti kendine. Defne'yle hemen kaynaşmış -35 yaşında olmasına rağmen- ve çok iyi anlaşmışlardı. Sanki bir yetişkin gibiydi. Defne'nin yaşından büyük dertleri vardı. Yatalak bir babası, küçük kardeşlerine bakmak zorunda olan bir annesi, elindeyse üç beş kuruş para… Üstelik kirayı ödeyemediği için evden atılmak üzereydi. Bu yüzden Defne çalışma saatleri haricinde mesaiye kalıyor ve kendine ek kazanç sağlamaya çalışıyordu. Bunu fark eden Sırma arkadaşına destek amaçlı kendisi de mesaiye kalmaya başlamıştı. Sırma'nın dedesi doğduğu günden beri 18 yaşında ona vermek üzere her ay bankaya düzenli para yatırıyordu. Hatırı sayılır bir miktar para birikmişti bankada. Ancak onun da suyu çekilmişti. Sırma, paranın bir kısmıyla arkadaşının birikmiş kira borcunu ödemiş, bir miktarını da yine aynı arkadaşına vermişti. Defne ilerde borcunu ödemek şartıyla bu teklifi kabul etmişti. Artık dünyadaki en iyi dostlarını bulmuşlardı ikisi de. Bütün uğraşlara değmişti çünkü bazen bir insanın mutluluğu her şeye bedeldi.

Sahip olunanların, paylaştıkça çoğaldığına inanıyordu Sırma. Daha da yürekten inandığı şey, aslında arkadaşının ve Nimet Teyze'nin ona büyük bir iyilik yaptığıydı. Yıllardan sonra ilk kez gerçek bir mutluluk yaşıyordu. İçinden sevgi ve alçakgönüllülük geçen… Hiç bitmeyecek keyifli bir yolculuğun başladığına inanıyordu…

Göksu UYAR 7/A

üç öykü

kısa kısa kısa

Duru Karya ÖZCAN 8/A

Küçük çocuk, babasına "Baba, hayata farklı bakmak ne demek?" diye sordu. Baba:

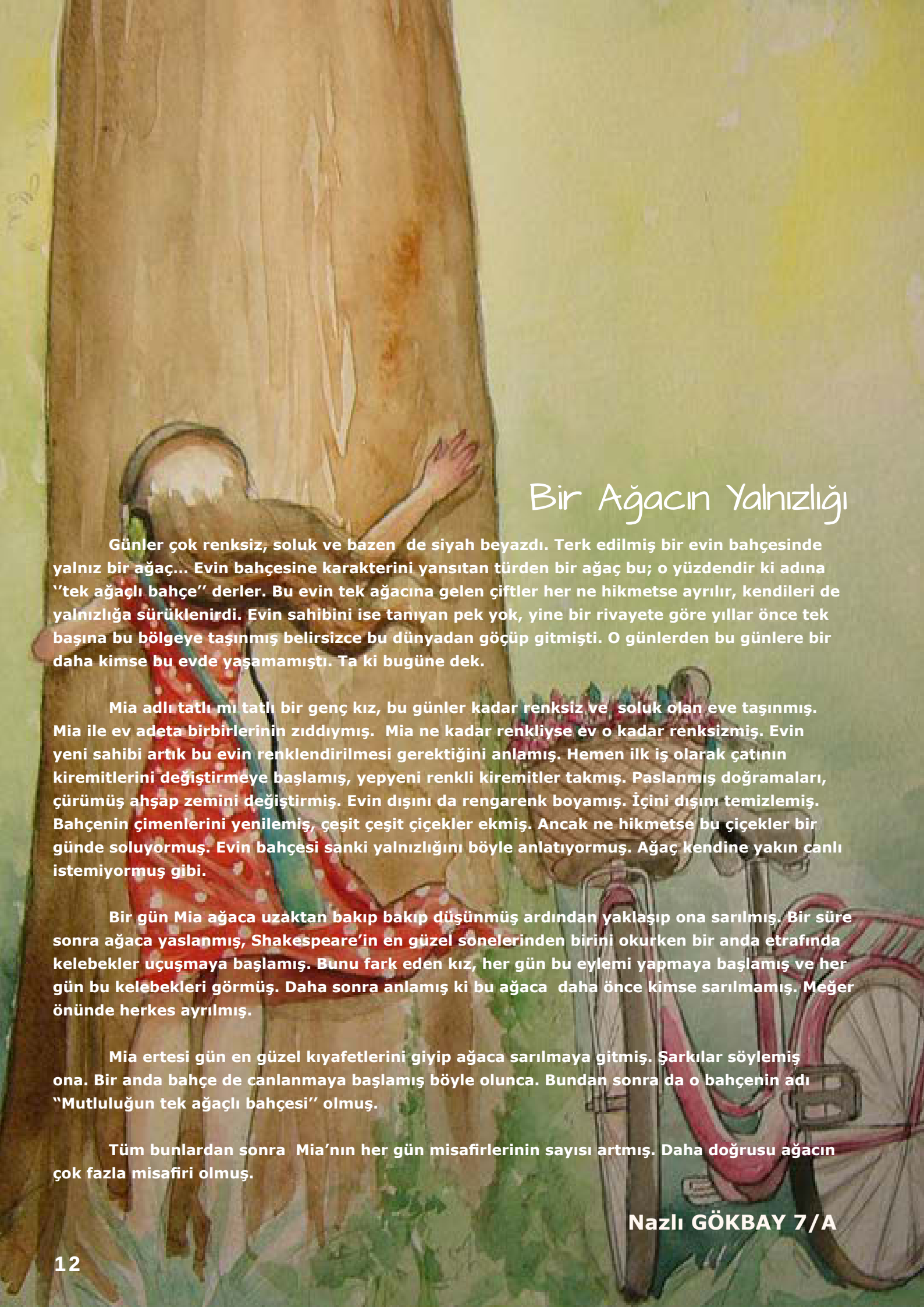
- Hayata farklı bakmak, başarılı insanlarla başarısız insanları birbirinden ayıran en büyük farktır. Aslında başarısız insanlarla başarılı insanların sahip oldukları kaynaklar aynıdır fakat önemli olan onlara hangi açıdan bakabildiğindir.

Selin KÖSEOĞLU 8/B

Sıradan bir pazar günüydü. Camın kenarındaki kırmızı koltuğuma oturmuş, insanların içini ısıtan güneşi izliyordum. Dışarıdan gelen o çocuk sesleriyle istemsizce gülümsediğimi fark ettim. Sonra da şöyle bir geçmişi düşündüm. Ne güzeldi kimseye karşı kin, öfke ve düşmanlık beslemediğimiz zamanlar. Bizim için hayat, oyundan ibaretti o zaman. Yaz tatillerinde sabah çıkardık, akşam girerdik eve. Bütün gün bir aşağı bir yukarı koşardık. Top oynardık, misket atardık. Bizim günlerimiz sokakta geçerdi. Hiç eksik olmazdı sokaktan çocuk sesleri. Ne günlerdi!.. Şimdiki çocuklar ise bizim oynadıklarımızı sanal dünyada oynuyor. Gerçeklik payı olmayan, tamamen hayattan kopuk oyunlar... Nerede o güzel günler ve sokaklardaki neşeli çocuk sesleri...

İlke KARA 8/B

Kadıköy sahilinde, mendireğin karşısındaki küçük çay bahçesine oturmuş, kayalıkların üstünde sıraya geçmiş gibi duran martıları izliyorum. İçlerinden biri kalabalığa sırtını dönmüş, sanki diğerlerinden ayrılmak, yalnız kalmak istiyor. Tıpkı benim gibi yalancı kalabalıklardan sıkılmış, gerçek yalnızlıklar arıyor.

Bir Ağacın Yalnızlığı

Günler çok renksiz, soluk ve bazen de siyah beyazdı. Terk edilmiş bir evin bahçesinde yalnız bir ağaç... Evin bahçesine karakterini yansıtan türden bir ağaç bu; o yüzdendir ki adına ''tek ağaçlı bahçe'' derler. Bu evin tek ağacına gelen çiftler her ne hikmetse ayrılır, kendileri de yalnızlığa sürüklenirdi. Evin sahibini ise tanıyan pek yok, yine bir rivayete göre yıllar önce tek başına bu bölgeye taşınmış belirsizce bu dünyadan göçüp gitmişti. O günlerden bu günlere bir daha kimse bu evde yaşamamıştı. Ta ki bugüne dek.

Mia adlı tatlı mı tatlı bir genç kız, bu günler kadar renksiz ve soluk olan eve taşınmış. Mia ile ev adeta birbirlerinin zıddıymış. Mia ne kadar renkliyse ev o kadar renksizmiş. Evin yeni sahibi artık bu evin renklendirilmesi gerektiğini anlamış. Hemen ilk iş olarak çatının kiremitlerini değiştirmeye başlamış, yepyeni renkli kiremitler takmış. Paslanmış doğramaları, çürümüş ahşap zemini değiştirmiş. Evin dışını da rengarenk boyamış. İçini dışını temizlemiş. Bahçenin çimenlerini yenilemiş, çeşit çeşit çiçekler ekmiş. Ancak ne hikmetse bu çiçekler bir günde soluyormuş. Evin bahçesi sanki yalnızlığını böyle anlatıyormuş. Ağaç kendine yakın canlı istemiyormuş gibi.

Bir gün Mia ağaca uzaktan bakıp bakıp düşünmüş ardından yaklaşıp ona sarılmış. Bir süre sonra ağaca yaslanmış, Shakespeare'in en güzel sonelerinden birini okurken bir anda etrafında kelebekler uçuşmaya başlamış. Bunu fark eden kız, her gün bu eylemi yapmaya başlamış ve her gün bu kelebekleri görmüş. Daha sonra anlamış ki bu ağaca daha önce kimse sarılmamış. Meğer önünde herkes ayrılmış.

Mia ertesi gün en güzel kıyafetlerini giyip ağaca sarılmaya gitmiş. Şarkılar söylemiş ona. Bir anda bahçe de canlanmaya başlamış böyle olunca. Bundan sonra da o bahçenin adı "Mutluluğun tek ağaçlı bahçesi'' olmuş.

Tüm bunlardan sonra Mia'nın her gün misafirlerinin sayısı artmış. Daha doğrusu ağacın çok fazla misafiri olmuş.

Nazlı GÖKBAY 7/A

DENİZ FENERİ

Soğuk bir akşamdı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yorgundum; bezmiştim hayattan, boş gözlerle bakıyordum binalara. Hava soğuktu, yağmur yağıyordu. Yağmurlu havaları sevmediğim pek söylenemezdi. Severdim, kimse gözyaşlarımı fark edemezdi. Her bir damla onu hatırlatıyordu bana, kendimden bir parça gibi süzülüp gidiyorlardı. Teker teker yok oluyordum sanki. Küçüklüğüm geldi aklıma. Hafif bir gülümseme kondu suratıma. Gözyaşlarım gamzelerimin arasından süzülüp gidiyordu. Ne çabuk geçiyordu şu zaman denen şey. Küçükken kollarımızı ısırarak saatler çizerdik zamanın canımızı acıttığını anlayana dek...

Hani zaman her şeyin ilacıydı? Hani sabretmek gerekiyordu? Zaman geçtikçe kalbimin derinliklerinde yaşıyor sanki bitmeyen bir efsane gibi ölümsüzleşiyordu.

Ne saçmaydı bu aşk acısı denen şey. Hissetmiyor, hissediliyordun. Sanki şu an o da seni düşünüyordu. "Keşke." diye geçiriyordu o güzel kalbinden. Ne ara biz buralara gelmiştik? Nasıl bu kadar çabuk geçiyor zaman?

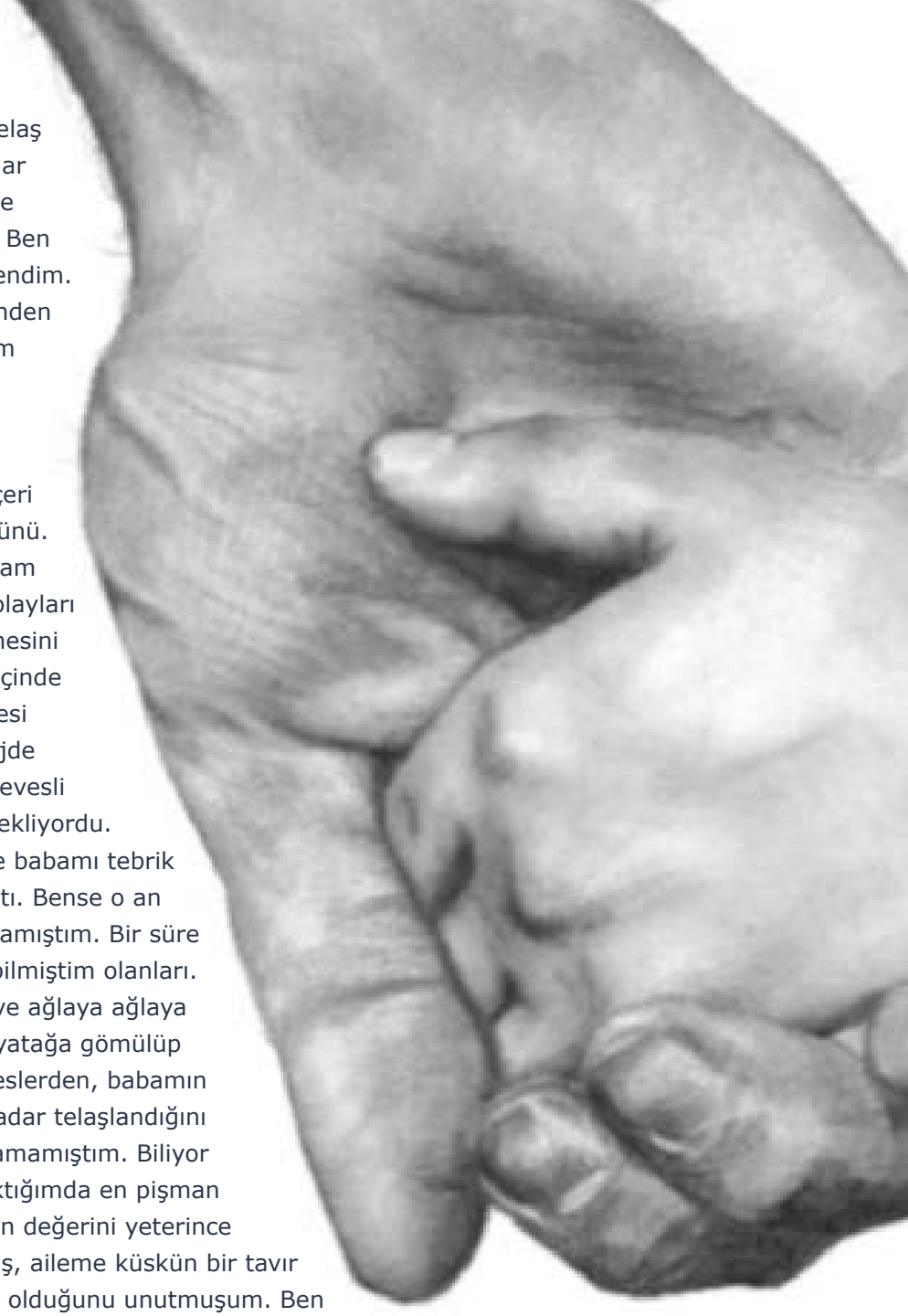
Sanki acelesi vardı. Koşuyordu, koştukça basıyor üzerimize, kırıyor kalbimizi ama umursamıyordu. O da yaşamıştı bu aşk acısını. Üzerimize bastıkça sanki çıkarıyordu acısını. Zevk alıyordu ama sorun şu ki arkasına dönüp baktığında toplayamayacağı kadar sönmüş acılar ve kalp kırıklıkları vardı. Kim kızdırmıştı şu zamanı. Bunalmıştım. Rüzgârlar sert bir şekilde çarpıyordu yüzüme. Denizin dalgaları coşmuştu. Atlasam boğulur muyum dertlerimle diye düşünmedim değil. Bağırmak istiyordum, ölümüne bağırıp zıplamak. Ama hareket etsem dökülecekti sanki kalbimdeki kırıklar. Oturuyor sadece oturuyordum. Denizin önünde oturup gözümü bile kıpırdatmıyor gözyaşlarımı hissediyordum. Birden gözüme deniz feneri çarptı. Yakıyordu ışığı güzelliği kalbimi. Artık ağlamak bile gelmiyordu içimden. İçime oturmuştu konuşmaması. Niye bağırmadı ki bana o zaman? Niye bana sadece öyle baktı?

Artık hissetmiyordum, duymuyordum. Arkamdaki çocukların sevinçli çığlıkları birden patladı kulağımda; çocukken ne kadar güzeldi her şey. Umursamıyorduk kim bizle konuşuyor kim bizle konuşmuyor. Tek derdimiz bir salçalı ekmekti. Bazen susmak söylenen bir sürü sözden daha fazlasını ister diye geçirdim içimden. Bu yüzden mi susuyordu kalbim? Bu yüzden mi atmıyordu yoksa?

Sonunda kalkmıştım banktan, yürüyordum. Yağmur her yerimi ıslatmıştı. Yanımda bana mendil satmaya çalışan on beş on altı yaşlarındaki genci gördüm. "Bak ablacım sen daha gençsin. Hayatın tadını çıkar. Git sevdiğin kıza açıkla aşkını. Sonuçta ister istemez aşkın da hayatın da tadı kalmıyor." dedim. Dediğim son cümle çocuğu sarsmıştı. Sanki aşkın nasıl acımasız bir duygu olduğunu anlamıştı. Ama daha hayat ve zamanla tanışmadı ki diye geçirdim içinden.

Kendimi hiç bilmediğim bir yerde yürürken buldum. Yağmurdan sırılsıklam olmuş ayakkabılarıma baktım. Niye bu kadar sert adımlar atıyordum? Acaba ben kimi eziyordum? Durdum; ne yapıyorum dedim kendi kendime. Eğer bu günlerime layık olsaydı dünde bırakmazdım diye düşündüm. Yaşamalıydım. Daha zamanım vardı bu acımasız hayatı güzel hâle getirmeye. Tabii zaman benim hızıma yetişene kadar...

Berr Alya LOÇLAR 6/A

Yeni bir şehir, yeni bir okul ve her yeni okula geçecek öğrencinin telaş yaptığı konu olan yeni arkadaşlar… Bunlar eğer yeni bir yere gidiyorsanız sanki size dünyanın en büyük derdiymiş gibi gelir. Ben böyle olmadığını çok acı bir şekilde öğrendim. Ben de babama gelen bir iş teklifi yüzünden Ankara'daki hayatıma İstanbul'da devam etmek zorunda kaldım.

Babam bir polisti, o akşam eve geldiğinde yüzünde her zamankinden farklı bir ifade vardı. Daha kapıyı açıp içeri girdiği an anlamıştım bir şeyler döndüğünü. Yemek için sofraya oturduğumuzda babam başladı konuşmaya. Uzun uzun anlattı olayları fakat söylediklerinin sadece bir iki kelimesini duymuştum. Geri kalanlarını beynimin içinde yankılanan o "İstanbul'a taşınıyoruz!" sesi bastırmıştı. Sonunda babamın uzun müjde konuşması bitti, yüzündeki çocuk gibi hevesli ifadesiyle bizim ne tepki vereceğimizi bekliyordu. Annem her zamanki o iyimser ifadesiyle babamı tebrik etti. En az babam kadar heyecanlanmıştı. Bense o an neler olup bittiğini kafamda toparlayamamıştım. Bir süre durup bekledim, en sonunda idrak edebilmiştim olanları. Gözlerimden birkaç damla yaş aktığını ve ağlaya ağlaya odama gittiğimi hatırlıyorum. Odamda yatağa gömülüp bütün gün ağlamıştım. İçerden gelen seslerden, babamın ne kadar üzüldüğünü annemin ise ne kadar telaşlandığını anlıyordum. Ama genç aklı işte, umursamamıştım. Biliyor musunuz? Geriye dönüp geçmişime baktığımda en pişman olduğum şey ailemin, annemin, babamın değerini yeterince bilememiş olmam. Ben odamda oturmuş, aileme küskün bir tavır takınırken babamın panik atak hastalığı olduğunu unutmuşum. Ben o kadar üzülünce babam bayılıp kalmış. Evin içinde tek duyduğum şey annemin telaşlı çığlıklarıydı. Hemen babam hastaneye kaldırıldı. Tabii ben de gitmiştim hastaneye. Neyse ki o an önemli bir durum yokmuş. Doktorlar babamın panik atak geçirdiğini, birkaç saate eve gidebileceğimizi söyleyince "Ne de olsa önemli bir şey değilmiş, babama karşı hemen yumuşamamalıyım." diye düşünmüş ve babama takındığın tavra devam etmiştim. Yine de itiraf etmeliyim ki babamla aramızdaki bu soğukluk benim de hiç hoşuma gitmiyordu. Ama ne yapacaksın, bir kere inadım tuttuysa kolay kolay bırakmam ben. Günlerce devam etmiştim bu dargın, küskün duruma. Ara ara annem ile babamın konuşmasını dinlediğimde babamdan duyduğum sözler sadece İstanbul'a gitmemek ile alakalıydı. Annem hep itiraz ediyordu buna, bense yüreğimde parlayan ufacık bir umut ışıltısıyla babamın kesin olarak Ankara'da kalma kararı vermesini bekliyordum.

Aslında babam için İstanbul'daki polis teşkilatından gelen bu iş teklifinin çok önemli olduğunu ve bunu ne kadar çok istediğini biliyordum. Fakat ben, sadece kendi mutluluğumu düşünüp babamı zor durumda bırakmıştım. Şimdi bunu düşündüğümde ne kadar da bencilce davrandığımı anladım. Her ne kadar biraz acı bir şekilde olsa da günler geçiyordu. Hâlâ babamdan beklediğim sözleri duyamamıştım. Salı akşamı ben yine odama kapanmışken annem çağırdı ve babamın benimle önemli bir şey konuşmak istediğini söyledi. Hemen kalbimdeki minik ışıltılar yanmaya başlamıştı. O zaman farkında değildim, babam sırf benim üzülmemem için gelen iş teklifini reddetseymiş üzgün hissedeceğimin. Demek ki insan iki yıl içerisinde ne kadar olgunlaşabiliyormuş.

Babamların yanına gittiğimde babamın surat ifadesi çok durgundu. Yüzüme bile bakmadan İstanbul'a gitmekten vazgeçmediğini ve hemen bir hafta sonra taşınacağımızı söyledi. İşte o an başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Kalbimdeki o umut ışığı bir anda solmuştu. Hiçbir şey söylemeden odama gittim. Ertesi gün eşyalarımı toplamaya ve arkadaşlarımla vedalaşmaya başladım. Babama o kadar çok sinirliydim ki anlatamam. Bu yaşıma kadar alıştığım Ankara'yı, arkadaşlarımı elimden alma hakkı yoktu. Yine de itiraz edemezdim çünkü her ne kadar itiraf etmek istemesem de bir yandan da babam için, mutlu olacağı bir işi ve daha iyi bir düzenimiz olacağı için içten içe sevinmiyor da değildim. Sonunda yolculuk günü gelmişti. İstanbul'a neredeyse ilk gittiğimiz gün alışmıştım. Bu kadar muazzam bir şehir olabilir miydi? İçimdeki bütün ön yargıları bir kenara bırakıp yeni hayatıma alışmaya çalışmalıydım. Bunun için gerçekten çok çabaladım. Başarılı da oldum. Yeni hayatıma çok kısa sürede adapte olmuştum. Fakat kendimi o kadar çok

"kendime" kaptırmıştım ki hâlâ babamla aramızdaki buzların erimesi konusunda bir şey yapmamıştım. Sanırım babam da bana kızgındı, barışmak için hiçbir adımda bulunmamıştı.

Bir pazar sabahı uyandığımda çok enerjiktim. İçimde garip bir his vardı. O günün babamdan özür dilemek için biçilmiş kaftan olduğunu geçirdim içimden. Babamla konuşmak için aşağı indim. Fakat babamı bir türlü bulamadım. Salonda, mutfakta, yatak odasında, hiçbir yerde yoktu. Anneme babamın nerede olduğunu sordum, işe gittiğini söyledi. Oysaki babam pazar günleri hiç işe gitmezdi. Fazla kafama takmadım başta ama babam sabaha kadar gelmemişti ayrıca telefonuna da ulaşılamıyordu. Annem telaşlandı ve babamın çalıştığı karakola gitti. Ben de annemle gittim, babam için iyiden iyiye endişeleniyordum. Yetkililer başkomserlerine yönlendirdiler bizi. Başkomserin odasından çıktığımızda annemin suratı bembeyaz olmuştu. Bense sular seller gibi ağlıyordum. Kafamın içinde "Maalesef Kemal Bey bir çatışmada yaralandı." sözü çınlıyordu. Günlerce odamdan çıkmadım. Babamın iyileşmesini bekledim. Benim en çok hayıflandığım nokta babamı saçma sapan bir sebepten dolayı kırmış olmamdı. Sevdiklerimizin ve sahip olduğumuz güzelliklerin değerli olduğunu onlara hissettirmek ve göstermek için en uygun an içinde yaşanılan andır. İyi ki hayat bana ikinci bir şansı verdi.

Zeynep KARABAĞ 6/A

Bir Parça Mutluluk

lmak istemiyorum anne.'' dedi.
ek yüzünü pencereye çevirdi.
okulun bahçesinde oynuyordu.
i korur kollarlardı. 2-A sınıfında
bir tekerlekli sandalyesinin
nda kalmıştı. Onun adı Elif'ti.
de şartlar bunu gerektiriyordu.
ldü.
çare düşünmeye başladılar.
harçlık beklemek yerine
a vermesini ve bu paraları da
düşünmüyoruz.'' diye düşündü.
yeterli olmayacağını başka
şlarını okula geri getirmenin
ıp çareler aradı. Sonunda
üdüründen izin alıp bir kermes
ul müdürüyle paylaştılar. O
a başladılar. Cumartesi günü
lılar. Begüm ve Zeynep sınıfın
t, Sevgül ve Nermin ise
caktı. Göktuğ, Serpil ve Gül
den sorumluydu. Ayşe, Nisan
zasyon yapacaklardı. Jale, Ulaş
ı yardım edeceklerdi. Planlar
Tüm öğrenciler, evinde gerekli
iyordu. Neredeyse her gün
iktara ulaşıp ulaşmadığını
ediyorlardı. Kermesin
üzenlenme sebebini duyanlar
aha çok alışveriş yapıyordu.
Kermesin son günü paralarını
ladılar ve sandalyeyi almaya
miktara ulaştıklarını görünce
avalara uçtular. Tüm
nlanınca da Elif'i kutlama
a getirdiler ve sürpriz bir
uma çok şaşırdı. Birlikte
ttiler, oyun oynadılar. Nihayet
neye geldi. Hediyeyi herkes
Elif' e verdi. Elif aldığı hediye
luluktan süzülen gözyaşlarını
in arkadaşlarına tek tek sarıldı,
Çok sevindi çünkü artık evden
kli sandalyesi ile her yeri
nemlisi de okuluna devam
ıydı. Elif merak edip sorunca
ları bu sandalyenin nasıl
anlattılar. Elif bunları duyunca
adaşlara sahip olduğunu

anladı. Arkadaşları da Elif'in okula devam edebileceğine çok sevindiler. Elif'in annesi ve babası da 2-A sınıfına çok teşekkür etti.

O gün herkes bir parça mutluluğun tadına varmıştı. O günden sonra herkes, mutluluğun bize verilen tatlı bir hediye olduğunun ve mutlulukların paylaştıkça çoğaldığının farkına vardı. Bize de bu mutluluğu çoğaltmak kaldı.

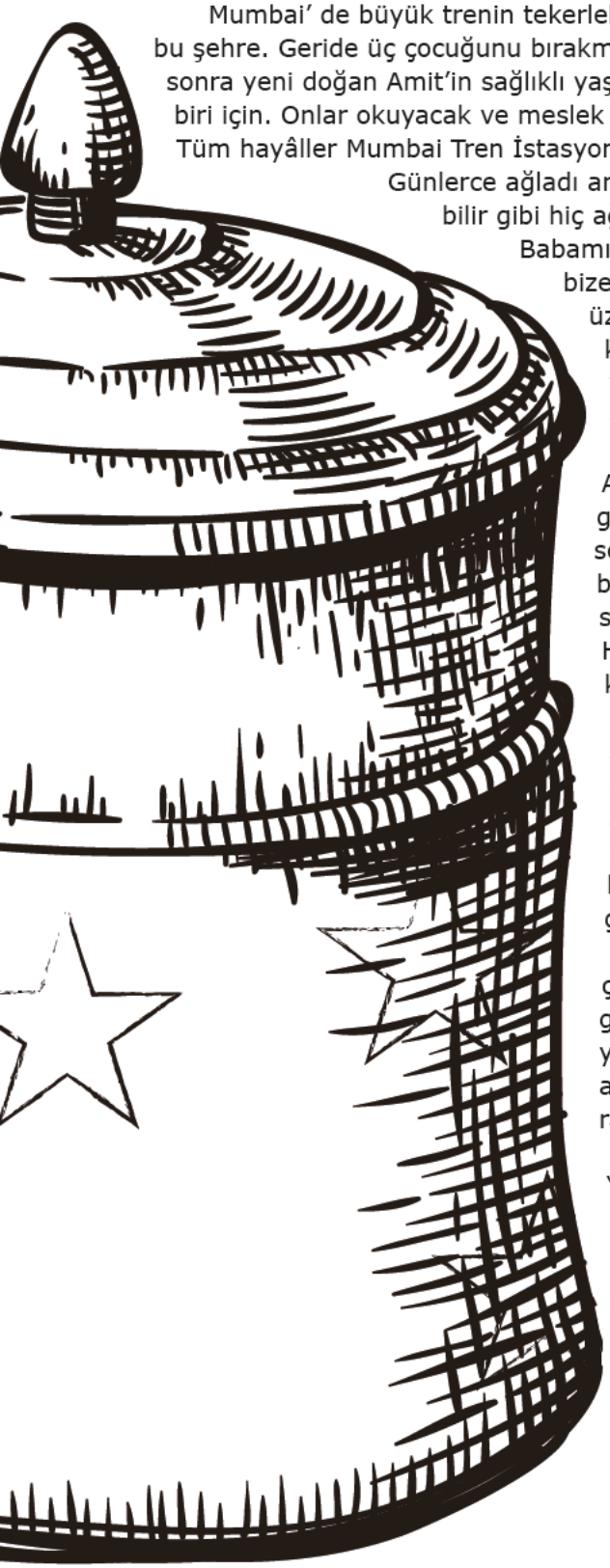
Selin Zeliha KAYA 5/B

Babamın Külleri

Her zamanki yerinde duruyordu. Yatağın dayandığı, rengi solmuş duvarın tek katlı rafında. Üstünde yarı silinmiş yıldız desenleri olan seramik bir kavanozdu. İçindekini görme arzumuz birkaç deneme yapmamızı sağlamıştı ama başaramamıştık.

"İçinde babanızdan size bir armağan var." demişti annem bir gece göğsünde yatırdığı kardeşim Amit'e. Amit görmek istedi ama annem "Az kaldı, yakında göreceksin." diye fısıldamıştı kulağına. Neden sadece Amit görecekti? Onun bizden ne farkı vardı? Babam neden sadece Amit'e bir armağan bırakmıştı? Beynimi kemiren bu sorularla sabırla bekledim zamanını.

Babam öldüğünde ben altı, Sundar iki, Amit'se henüz altı aylıkmış. En çok ben hatırlıyorum babamı. Ben anlatıyorum kardeşlerime onu. Omuzlarına dökülen uzun saçlarını, çok uzaklardan bile seçilebilen uzun boyunu, ince güzel sesini bir tek ben hatırlıyorum. Unutmak istemiyorum onu, kardeşlerim de bilsinler istiyorum bir zamanlar bir babaları olduğunu...

Mumbai' de büyük trenin tekerlekleri altında kaldığı gün daha çok para kazanma hayâli ile gelmişti bu şehre. Geride üç çocuğunu bırakmıştı. Onlar içindi çabası. Köyde yaptığı işçilik ile Şiva ve Sundar'dan sonra yeni doğan Amit'in sağlıklı yaşamalarını sağlayamazdı. Yetmezdi ki kazandığı. Hayâlleri vardı her biri için. Onlar okuyacak ve meslek sahibi olacaktı. Gururla bahsedecekti her birinden köy meydanında. Tüm hayâller Mumbai Tren İstasyonu'nda o gün son buldu.

Günlerce ağladı annem. Hastalandı, Amit'e süt veremez oldu. Amit tüm bunları bilir gibi hiç ağlamadı o günlerde. Karnı aç da olsa gık bile demedi günlerce. Babamın yasını tuttu sanki sessizce, daha o yaşlarda. Büyükbabam geldi bize bakmaya. Yıllar yılları takip etti bu süreçte. Takvim yaprakları bile üzerindeki güzel sözlere rağmen saklanmaz oldu. Bu sıralarda annem kısa bir süre hastaneye gitti. Sonra tekrar gülümsemeye başladı, yeniden dokundu ellerimize, yeniden okşadı saçlarımızı. Eski günlerimiz sanki geri gelmişti.

Hâlâ büyükbabam ile birlikteyiz. İhtiyaçlarımızı o karşılıyor. Annem ev işlerinde, bizse tüm gün okuldayız. Boş kaldığımız günlerde sahile gidiyoruz, babamın en sevdiği yer olduğunu söylüyor annem her gidişimizde. Kumsalda koşuyoruz kardeşlerimle, bağırıyoruz dalgalara içimizdekileri. Fırtınalı günlerde tepeden seyrediyoruz sahili kuşbakışı. Dalgaların sesini dinliyoruz sessizce. Herkes mutlu görünüyor, yalnız ben fark ediyorum annemin kaçamak bakışlarını, anlık gözyaşlarını...

Kahvaltının adamakıllı yapılacağını düşündüğüm nadir pazar sabahlarından birinde annem masadan bizlere "Babanız sizi çağırıyor." diye seslendi. Odasındaki raftan içindekinin sır gibi saklandığı kavanozu alarak "Haydi, gidiyoruz!" dedi. Gidiyor muyuz ama nereye? Bizi çağıran babam mı? Hiçbir şey anlamamıştım kardeşlerim gibi, hızlıca montlarımızı giyip fırtınalı günlerde gittiğimiz tepeye doğru yol aldık.

Rüzgârlı ama bir o kadar da güzel bir hava vardı. Rüzgâr çimenler ile dans ediyordu sanki. Bir uçurtmam olsa çok uzaklara gidebilirdi bu rüzgârda. Amit, şaşkın gözlerle annemin eteğine yapışmış düşecek gibi yürüyordu. Sundar, nefes nefese kalmıştı annemin adımlarına yetişmeye çalışırken. Annemse önemli bir randevuya yetişmek ister gibi telaşlıydı.

Tepenin ucunda durdu annem. Kavanozun kapağını açtı ve "Babanızı bu en sevdiği yerde unutulmaz yapma görevi sizlerin çocuklar." dedi. "Babanız hep özgür olmak isterdi, özgürken kendini daha mutlu hissederdi. Bu kavanozda yıllardır babanızın küllerini sakladım. Şimdi sıra sizde. Babanızı bu en sevdiği yerden özgür bırakın çocuklar." dedi.

Her Hintlinin külleri Ganj'ın derinliklerindeydi. Ama babaları yıllardır hep merak ettikleri o kavanozda onlarla birlikteymiş. Kavanoz Amit'in ellerindeyken babamın küllerine şaşkınlıkla bakıyorduk Sundar'la...

İdil Mina AK 7/A

YARALI RUHLAR DENİZİ

Hava soğuktu. Kardeşim ağlıyor, annem korkuyordu. Babam ise her zamanki gibi soğukkanlı davranıyordu. Ama biliyordum gözlerinin içi endişeliydi; korktuğunu anlayabiliyordum. Ben ise ne düşüneceğimi bilemiyordum. İçimde garip bir his... Ne olduğunu anlayamadığım bir duygu... Sanki bedenimi sarmıştı ve giderek duygularımı hapsetmeye çalışıyordu bu duygu. Korkuyorduk. Hem de çok...

Yolculuğa başladığımız yoldaşlarımızın çoğunu yolun yarısında kaybetmiştik. Bazıları dayanamamıştı bu acıya, belki de hissetmişlerdi sonunda olacakları.

Havanın hızla soğumasına aldırmadan yürümeye devam ettik. Biraz ilerde dalgalarıyla kendini belli eden denizi gördük. Hâlâ ne yapacağımızı anlayamamıştım. Kardeşim ise denize gireceğimizi düşünüyordu. Onu üzmemek için yanına gidip "Denize burada girmeyeceğiz, buradaki denizde çok balık varmış. Başka bir yerde denize gireceğiz. Tamam mı?" dedim nazikçe ve sonra endişeyle etrafıma bakmaya başladım. Kafasını sallayarak beni onayladı. Gülümsedim. İçimden bir ses gerçek olabilir bunlar diyordu. Ama tüm bedenimin korkuyla sarsılması... Korkunçtu. Dalgaların sesini duydukça artıyordu korkum.

Korkusunu yenebilmek için eskiden kendi köyünde arkadaşlarıyla beraber oynadığı oyunları söylediği şarkıları düşünmeye başladı içimdeki çocuk. Sonra istemsizce yüzüne bir gülücük yerleşti. Gidecekleri yerin de öyle olmasını diledi ve hayâller kurmaya başladı. Sonra kardeşine dönüp: " Ağlama lütfen! Bak, hatırlıyor musun köyde ne güzel eğlenirdik? Oyunlar oynardık, şakılar söylerdik. Merak etme gideceğimiz yerde de oyunlar oynayacağız." Sonra kardeşiyle en sevdiği -annelerinin onlara öğrettiği- Heartbeat'i * söylemeye başladı:

Yıkım ve ateşin ortasında yaralarımız derin...

Yüksek sesle söylemek istiyoruz, ancak sesimiz zayıf çıkıyor.

İkimizin de gözleri birden:

Çocuk olabiliriz ama kalpten ağlıyoruz.

Biraz daha ilerleyince bir tekne gördük. Belki bize denizi geçmemize yardım ederler umuduyla yol aldık. Annem, babam, kardeşim ve yolda karşılaştığımız yoldaşlarımız bindik tekneye. Birkaç tane adam vardı önce bize çok dikkatlice baktılar. Sonra da herhâlde hâlimize acıyıp bizi tekneye aldılar. Çünkü üstümüzde yırtılmış, kirlenmiş kıyafetler vardı. Günlerdir yoldaydık. Karnımız da açtı. Önce bizi bir köşeye oturttular, bir parça ekmek ve peynir verdiler. Sonra teknenin küçük kapalı kısmından bir adam çıktı. Kaşları çatık olan bu adamın kaptan olduğunu düşündüğüm sırada, bize doğru bakıp ağzından tükürükler saçarak bağırmaya başladığında anladım.

- Ben size tekneye kaçak yolcu almayacaksınız demedim mi? Siz beni tutuklatacak mısınız lan! Hemen indirin şu kaçakları yoksa önüme geleni atarım denize.

Kaptanın yanındaki adamlar bizi apar topar tekneden dışarı attı. Bir tanesi babamın eline gizlice bir şey koydu. Korkudan başımı yerden kaldıramıyordum. Biz tekneden iner inmez tekne hareket etti. Biz de kıyıda yine bir başımıza kalmıştık.

Aradan çok zaman geçti. Güneş batıyordu. Karnımız yine acıkmıştı. Teknedeki adamın babama verdiği bezi açtık, içinde hepimizi bir parça olsun doyurabilecek kadar yiyecek vardı. Zaten çok kalabalık değildik. Biz karnımızı doyurduktan sonra bir bot denizin kıyısına doğru yaklaştı. Gelen botta bizi tekneden kovan adam da vardı. Adam bottan indi ve bize doğru yaklaştı. Bize bir şey yapmasından korktuk ve geri çekildik.

- Korkmayın size zarar vermeyeceğim. Yardım etmeye geldim.

Biz biraz olsun rahatlayınca devam etti:

- Şafak söktüğünde bota binin ve karşıya geçin. Kıyıya yaklaşınca botu patlatın ve karşıya yüzerek geçin. Oradaki askerlere de biz mülteciyiz deyin. Botta bir çanta dolusu yiyecek de var. Bir süreliğine yeter size. Kendinize çok dikkat edin! Umudunuzu kaybetmeyin.

Şafağa kadar bekledik. Hepimiz stresliydik. Ben bir ara uyuyakalmışım annemin kucağında. Babam hiç uyuyamamış. Hava aydınlanmaya başlamadan önce yola çıktık. Kıyıyı görebildiğimiz zaman ise güneş çoktan doğuyordu. Botu patlatıp suya indik. Annem küçük kardeşimi, babam beni iple beline bağladı. Su çok soğuktu. Titrememi durduramıyordum. Kıyıya kadar yüzdük. Oradaki askerler yüzümüze fener tutuyordu. Bize anlamadığımız dilde bir şeyler söylüyorlardı. Tekrar korkmaya başladım. Birkaç dakika sonra bizi bir kulübeye götürdüler. Bize çay ve battaniye verdiler. Ama ben hâlâ titriyordum ve korkudan mı yoksa üşüdüğümden mi titrediğimi kestiremiyordum.

Çayımı içerken yarı uykulu bakıyordum etrafa. Tam uyuyacakken bir şey hissettim omzumda. İrkildim. Başımı kaldırıp baktım. Güler yüzlü bir kadındı. Bana benim dilimde:

"Korkma artık güvendesin. Her şey çok güzel olacak." dedi.

Güldüm. Bu sözü o kadar çok duymuştum ki...

* Heartbeat: Suriyeli çocukların umut şarkısı.

"İki Kardeş"
Picasso

Lara ÖZ 7/A

15. İstanbul Bienali Başlığı
ve Kavramsal Çerçevesi
"İyi Bir Komşu" üzerine
Görsel Sanatlar-Türkçe Eşgüdüm Çalışması

1999 DEPREMİ

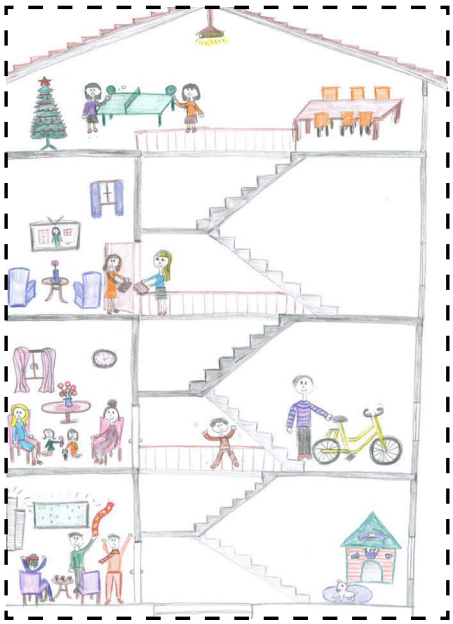
1999 yılının ağustos ayıydı. Bir akşam komşularımızla birlikte evimizde akşam yemeği yemiştik. Biraz sohbet ettikten sonra, herkes evine gitmişti. Saat geç olmuş, herkes derin bir uykuya dalmıştı.

Sabaha karşı bir sarsıntı başladı. Lambalar sallanıyordu, kırılan tabak çanakların sesleri duyuluyordu. Çok korkuyordum. Sallantı durduğu anda hemen annemlerin yanına gittim. Onlar; bir şey olmayacağını, korkmamamı söylüyorlardı. Sarsıntı bitmişti ancak durmadan tekrarlanıyordu. Bir süre sonra annem, babam, abilerim ve kuzenim hepimiz aşağıya bahçeye indik. Aşağı indiğimizde bütün komşularımız oradaydı. Herkes çok korkmuştu çünkü çok büyük şiddette bir depremdi.

Sabah olmuştu ve herkes dışarıdaydı. Tüm komşular birbirine destek oluyordu ve birlik beraberlik vardı. Aynı zamanda herkes çok acıkmıştı. Bir anda annemin aklına depremin olduğu gün bir sürü yemek yaptığı gelmişti. Annem eve çıktı, yemekleri ve birkaç tane gerekli eşyayı alıp bize getirmişti. Yemekleri bahçedeki komşularımızla paylaştık. Biraz daha dışarıda kalmıştık ama herkes birbirine o kadar çok yardım ediyordu ve sevgiyle yaklaşıyordu ki artık o kadar korkmuyorduk.

Artçılar devam ederken bizler de bahçede birlikte zaman geçiriyor, korkularımızı hafifletiyorduk. Komşular birbirini yalnız bırakmıyordu. Kaygımız biraz azalıp artçılar azaldıktan sonra herkes kendi evine geçti. Bu büyük dayanışma sayesinde bu olayı atlattık. Daha sonraki yıllarda başka yerlere taşınsak da bağımızı hiç koparmadık.

Ayşe Ceren YILDIZ 6/B

KOMŞULUK

Komşu, birbirine bitişik ya da yakın konutlarda oturan kimselerin birbirlerine göre aldıkları addır fakat aslında içinde birçok anlam barındırmaktadır.

Ben size kendimden örnek vermek istiyorum. iki üç yaşlarındayken doktor bir komşumuz vardı, onunla çok iyi anlaşırdık. Bir gün geç vakitte kafamı kapıya çarpmışım. Annemler hemen onun kapısını çalmış. Bana saatin ne olduğuna bakmadan ilk müdahaleyi o yapmış. Onun sayesinde başım çok fazla şişmemiş ve durumum kötüleşmemiş. Aslında bu anım komşuluk ilişkilerinin iyi olması gerektiği üzerine. Belki komşumuz bize "Saat çok geç, hastaneye gidin." diyebilirdi. Bize yardım etti çünkü komşuluğun ne demek olduğunu ve komşuların dayanışma içinde olması gerektiğini biliyordu.

Başka bir olay da çok yakın bir zamanda gerçekleşti. Biz alt komşularımızla aile gibiyiz, çok iyi anlaşırız. Onlar beni doğduğumdan beri tanırlardı. Benim piyanom var ve bildiğiniz gibi piyano alt kata çok fazla ses geçirir. Biz de "Rahatsız olur musunuz?" diye sormuştuk ve onlar da bize "Hiç rahatsız olmuyoruz hatta bizi rahatlatıyor piyanonun sesi." demişlerdi. Gelen cevaptan çok mutlu olmuştuk. İyi komşuluk ilişkilerine sahip olmak çok önemli. Pek çok güzel değerimizi gün geçtikçe kaybediyoruz. Komşuluk bağları yavaş yavaş yok olmaya başladı. Bu değerlerin yok olmasının birçok nedeni var, ben size sadece iki tanesinden bahsedeceğim:

Teknolojik alet kullanımının bağımlılık durumuna gelmesi bunlardan biri. İnsanlar televizyonlara dalıyorlar, telefondaki sosyal medyayı neredeyse yaşam tarzı haline getiriyorlar. Komşuluk değerleri unutuluyor insanlar, birbirleriyle ilişkilerini kesiyor veya görüşmek istemiyorlar çünkü dijital aletlerle ilgilenmek daha çok hoşlarına gidiyor.

Güvensizlik, insanlar birbirlerine güvenemiyor, bunun nedeni dünyada gerçekleşen ve insanı korkutan olaylar. Eskiden insanlar birbirlerine güvenir, komşularına karşı ön yargı oluşturmaz ve onların kötü insanlar olmadığına inanırdı. Herkes birbirini iyi olarak bilirdi. Şimdilerde ise insanlar kimin ne olduğunu bilmiyor, insanlara güvenemiyor ve bu nedenle komşuluk bağları oluşamıyor. İnsanlar dünyada gerçekleşen kötü olayları duydukça diğer insanlara güvenemiyor. İnsanlara karşı bir duvar örüyor. Örneğin çocuk kaçırma olayları çıkınca haberlere, insanlar çocuklarının tanımadıkları çocuklarla oynamasına izin vermiyor, bu nedenle de çocuklar yalnız başına dışarı çıkamıyorlar.

Yeniden komşuluk ilişkilerine önem vermeli ve paylaşmanın, dayanışmanın değerini bilmeliyiz. Atalarımızın da dediği gibi: "Komşu komşunun külüne muhtaçtır.".

Nazlı ŞENGÜL 6/B

BAŞKALARINI ETKİLEMEMEK

Uzun zamandır, geceleri erkenden yatıyorum. Bazen daha mumu söndürür söndürmez gözlerim o kadar çabuk kapanıverir ki günümü nasıl geçirdiğimi bile düşünmeye zaman bulamam. Aylardır rüya da görmüyorum. Gündelik işlerin yorgunluğu yeterince ağır.

09.00 gibi yatağa girmiştim. O kadar yorgundum ki ayakta duracak halim kalmamıştı. Ama yatağa yattığımda saatler geçse bile uyuyamıyordum. Kafam çok doluydu, halsizdim. Yarına yapacak dağlar kadar işim vardı. Uykumu iyi almam lazımdı ki sabah enerjik olabileyim. 09.00'da yatmama rağmen ancak 02.00 gibi uykuya dalabildim ve 07.00'de kalktım. Çok sinirliydim ve hiç halim yoktu. İşe gitmek zorundaydım. Sabah olduğunda herkes bana selam veriyordu ama halsizliğimden dolayı selam bile veremiyordum. İş arkadaşlarım bir şey sorunca kaba ve sert bir şekilde yanıtlıyordum. Bakışlarım çok sertti. Önüme çıkan herkese kaba davrandım. Gün bitince evime döndüm. 09.00 gibi mışıl mışıl uyudum. Yeni güne dinamik uyandım, moralim yerine gelmişti. Fakat kimse bana selam vermiyor, herkes sinirli bir şekilde bakıyordu. İş arkadaşlarım da aynı tepkiyi veriyordu. Selam verdiklerim bana selam vermiyor, yanımdan uzaklaşıyorlardı. Eve gidince olanları düşündüm, kendimi yargıladım. Tanıdıklarım ve arkadaşlarıma yaptıklarım bana dönmüştü. Tek tek hepsini arayıp özür diledim.

Kısacası ne olursam olayım içinde bulunduğum ruh halini başkalarına bu şekilde yansıtmamam gerektiğini, kendi içimde yaşayarak ya da bunu paylaşarak aşmam gerektiğini anladım.

Ceylin Naz DURMUŞOĞLU 5/B

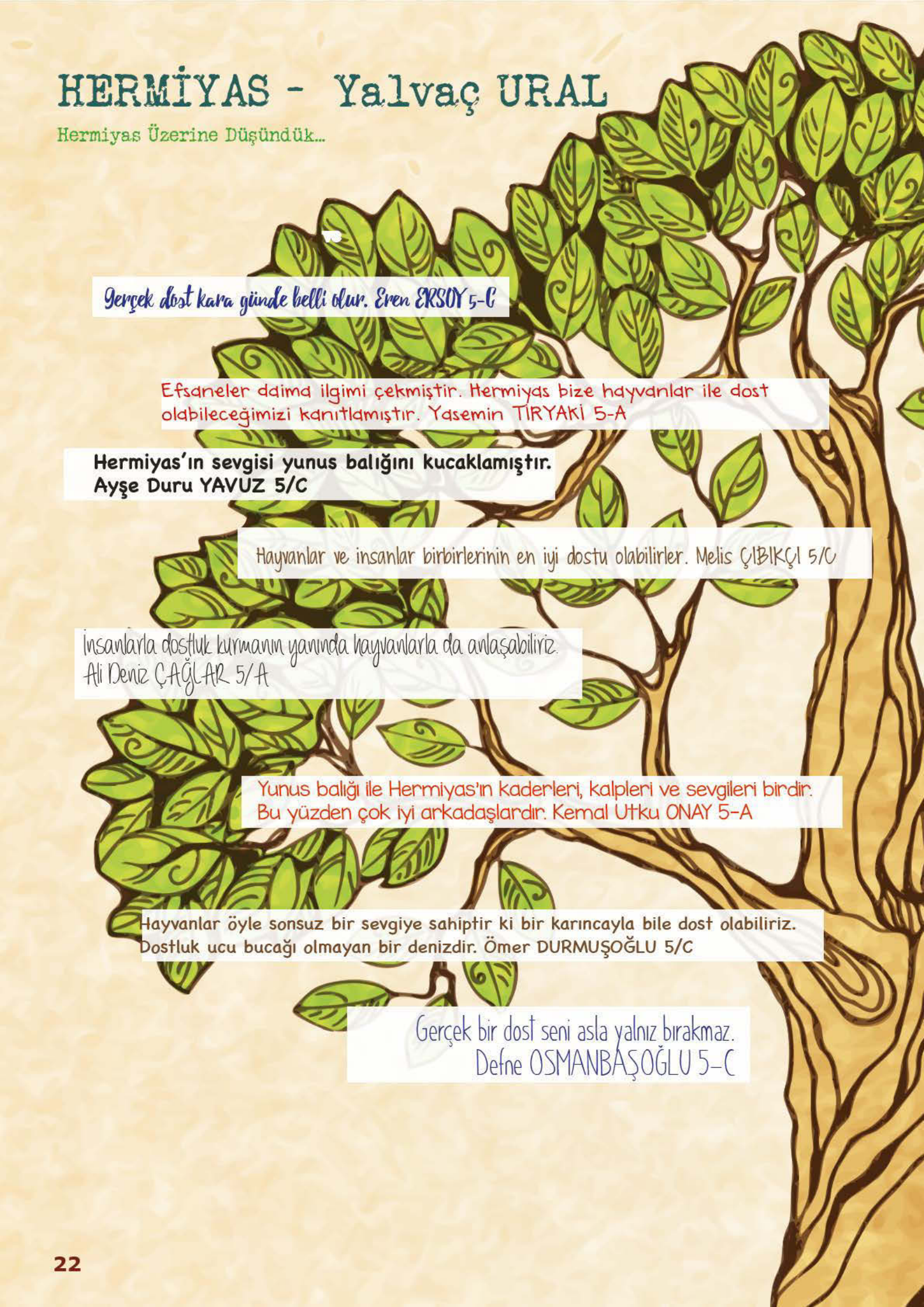

ELEŞTİRİLER

HERMİYAS - Yalvaç URAL

Hermiyas Üzerine Düşündük...

Gerçek dost kara günde belli olur. Eren ERSOY 5-C

Efsaneler daima ilgimi çekmiştir. Hermiyas bize hayvanlar ile dost olabileceğimizi kanıtlamıştır. Yasemin TIRYAKİ 5-A

Hermiyas'ın sevgisi yunus balığını kucaklamıştır.
Ayşe Duru YAVUZ 5/C

Hayvanlar ve insanlar birbirlerinin en iyi dostu olabilirler. Melis ÇIBIKÇI 5/C

İnsanlarla dostluk kurmanın yanında hayvanlarla da anlaşabiliriz.
Ali Deniz ÇAĞLAR 5/A

Yunus balığı ile Hermiyas'ın kaderleri, kalpleri ve sevgileri birdir. Bu yüzden çok iyi arkadaşlardır. Kemal Utku ONAY 5-A

Hayvanlar öyle sonsuz bir sevgiye sahiptir ki bir karıncayla bile dost olabiliriz. Dostluk ucu bucağı olmayan bir denizdir. Ömer DURMUŞOĞLU 5/C

Gerçek bir dost seni asla yalnız bırakmaz.
Defne OSMANBAŞOĞLU 5-C

Hermiyas bize, hayvanlarla anlaşabileceğimizi gösterdi.
Lara SARAÇOĞLU 5/C

İnsanlar ve hayvanlar her zaman yardımlaşmalı, doğayı ve hayvanları korumak çok önemlidir. Başak TEKEOĞLU 5/A

Hermiyas, bizlere insanlar ve hayvanların dost olabileceğini gösteriyor.
Kuzey ŞENLİ 5/C

Dünyadaki tüm canlılar barış içince yaşamalıdır.
Damla AKDENİZ 5/C

Dost en zor anında bile yanında olandır.
Tıpkı Hermiyas ve yunus balığı gibi. Yağız YARLI 5/A

Böyle bir efsaneyi okumak, muhteşem bir şey. İnsan dünyada yaşayan tüm canlılar ile dostluk kurabilir.
Barış Efe ERGEN 5/A

Dostluk en büyük hazinedir. Dost, seni korur, kollar ve sana yardım eder.
Nazife İlsu TEMİZ 5-C

Hermiyas ve yunus, dostluğun verdiği sıcaklık ile gülümsemenin değerini gösterir.
Aylin Su DEMİREL 5/C

Gerçek dostluk ebedi olandır.
Delal ÜNAL 5-C

Baran SELVİTOP 6/A

BARIŞ ODALARI

Büyük Tuk Üzerine...

En Tehlikeli Tuzak Hangisi?

Aslı Der, "Büyük Tuzak" kitabında Küçük Cadı Şeroks'un macerasını anlatmaktadır. Kitapta Küçük Cadı Şeroks'un çeşitli planlar yaparak Prens Milla'yı durdurmasından bahsediliyor. Seçilen karakterler konuyu kucaklıyor ancak daha fazla karakter olabilirdi. Bence kitabın yazılma amacı biz çocuklara cesaretli olup inandığımız gerçeklerden vazgeçmezsek başarılı olabileceğimizi göstermektir. Kitaptan çıkardığım dersler var: Herkese inanmamalıyız ve yanlış yapsak bile kendimizi üzmek yerine bu hatayı nasıl telafi edebileceğimizi düşünmeliyiz. Dil, yok olursa özgürlük ve ülke de yok olur.

Mehmet Baran AKBAŞ 5/B

Barış Odaları

"Büyük Tuzak" kitabının konusu, bir toplumun kötü insanların emellerine alet olabileceği, toplumun kullandığı pek çok kelimeyi unutturmak isteyebileceğidir. Okuduğumuz kitapta daha çok Prens Milla'nın kötü tuzaklarına yer verilmiş. Bu kitabın yazılma amacı ana dilimizi doğru ve etkili kullanmamız gerektiğini bize öğütlemektir. Kitabı ben yazsaydım Prens Milla'ya daha çok yer verirdim ve Prens Milla'nın planlarını daha kötü yapardım. Bu kötü planlarla mücadele sonrasında kazanılan başarının daha büyük bir tat vermesi için.

Hazal Özge GENCER 5/B

Barışı Kim Kurar

Aslı Der'in "Küçük Cadı Şeroks-Barış Odaları" kitabı akıcı, detaylı ve renkli bir anlatıma sahip; içeriğiyle dopdolu. Masal tadında sürükleyici bir kitap. Kitapta Kral Hortim, hain Poturas tarafından kaçırılıyor, bu sırada ülkeyi yöneten kraliçe, yanında kral olmayınca biraz zorluk çekiyor. Masallar ülkesi yoğun bir sis tabakası ile kaplanıyor ve Şeroks, genç bilge Forne, büyücünün çırağı Borga ve kral ile kraliçenin kızı olan Prenses Alina, Kral Hortim'i aramaya çıkıyorlar. Fakat tam yollarını ayırdıkları sırada Poturas tarafından tuzağa düşürülüyorlar. Kaçırılan kralla bulunan ekibi bu zor durumdan büyücünün verdiği fosfor renkli güç büyüsü kurtarıyor. Böylece kralı da yanlarına almış oluyorlar. Bu sırada Poturas, Masallar Ülkesi'nin yönetimini ele alıyor. Ülkesini yönetmekle yükümlü olan kral görevini yapmak istemiyor. Bunun üzerine Şeroks, bir masal anlatarak kralı ikna ediyor ve kral halkın da yardımıyla ülkesini geri alıyor. "Sorunlara nasıl çözüm bulmalıyız?" sorusu üzerine düşünüyoruz kitabı okurken. Barışın önemini görüyoruz. Maceralarla dolu olması keyifli bir okuma sunuyor. Bu güzel kitapta dilimizin en büyük zenginliklerinden deyimlerimize de çokça yer verilmiş.

Emir ÇELET 6/C

Barış Odaları Üzerine

"Barış Odaları" Aslı Der 'in, Küçük Cadı Şeroks'un maceralarını anlattığı serisinin üçüncü kitabı. Yazar bu kitapta sorunlara karşı konuşarak ve tartışarak çözüm aramanın, barışı birlikte kurmanın önemine değiniyor.

Kral Hortim'in kaçırılması, daha sonra bulunması ve maceraların barışın önemini anlatmaya yönelik kurgulanması çok güzel. Ancak maceralarda heyecan unsuru az. Aynı zamanda yazarın kitapta kullandığı dil, okuyucu üzerinde olumlu yönde bir etki bırakacak biçimdedir. Bununla beraber kitaptaki dil çocukların hikâyeyi daha iyi kavrayabilmesi için basitleştirilmiştir.

Benim asıl hikâyeyi eleştirmek istediğim yer ise, kitapta Küçük Cadı Şeroks' un sürekli ön planda olması. Bence hikâyede Borga'ya, Prenses Alina'ya ya da Kral Hortim'e daha fazla yer verilse hikâye daha sürükleyici olurdu.

Ulaş GENCER 6/A

SATRANÇ ÜZERİNE / Stefan Zweig

Satranç, 20. yüzyılda, II. Dünya Savaşı yaşanırken; New York'tan Buenos Aires'e giden bir gemideki dört kişiyi konu alıyor. Bu kişilerden biri kitabın anlatıcısı ve başkahramanı olan isimsiz bir adam. Anlatım kolaylığı için bu başkahramana "Anlatıcı" demeyi tercih ediyorum. Bir diğer kişi dünyaca ünlü satranç ustası Mirco Czentovic. Üçüncül bir karakter zengin ve aşırı hırslı bir adam olan McConnor. Ve son olarak Nazi Almanyası'nın psikolojik işkencelerine maruz kalmış Dr. B. Hikâye bu dört karakteri (Özellikle Czentovic ve Dr B'yi) konu almakta.

Hikâye okuyanda beğeni uyandırıyor. Kitabın yazarı Stefan Zweig'in üslubu hafif ve anlaşılır. Ayrıca hikâye gidişat bakımından iyi düzenlenmiş, bu yüzden hiç yormuyor ve kafa karıştırmıyor. Konu iyi düşünülmüş; iki farklı zihinsel yönden parçalanmış kişilik ve iki iyi satranç oyuncusu, ikisi de dengesiz veya farklı sorunlara sahip. Her ikisinin de sıradan olmayan özellikleri, şaşkınlık yaratan taktiksel zekâları... Ve onları takip eden iki meraklı adam.

İlk olarak Anlatıcı'ya değinmek istiyorum. Kitapta hakkında pek bilgi verilmemesi biraz merak uyandırıyor ama aynı zamanda yapılacak en doğru şey. Çünkü kitap onunla alakalı değil, kitap iki süperzekânın hikâyeleri ve satranç savaşlarıyla ilgili. Bu yönden Anlatıcı'yı eksik bırakmak zekice bir düşünce. Ama biraz dikkat ederseniz kişiliğindeki ufak tutarsızlıkları görürsünüz. Mesela ilk başta istediğini elde etmekte hırslı (Czentovic ile konuşmak gibi) ama ondan sonra hep pasif devam ediyor.

McConnor değinmek istediğim ikinci karakter. Bu karakter kötü bir karakter değil ama gerçekten gereksiz bir karakter. Agresif ve hırslı kişiliğini Anlatıcı'ya aktarıp bu karakteri silseydik belki kitap karakter yönünden sadeleşmiş olabilirdi. Belki kurgunun biraz değişmesi gerekirdi ama pek bir sıkıntı doğurmazdı.

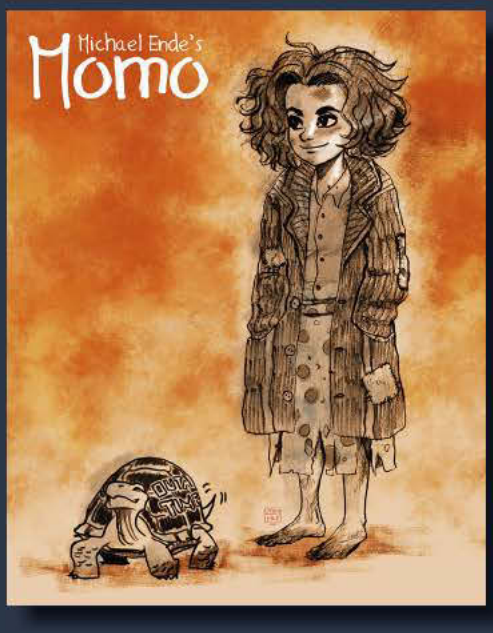
Mirco Czentovic, hiç empati kuramadığımız bir karakter. Kötü yazıldığından veya anlatılamadığından değil, aksine iyi yazıldığından. Czentovic'in yerinde olsak hepimiz onun gibi ukala ve küçümser bir tavır sergilerdik ancak onun yerinde olmadığımız için ondan nefret ediyoruz. Aslında biraz acınası çünkü Czentovic küçükken dersleri ile ilgili öğrenme konusunda büyük sıkıntılar yaşıyor, zekâsı yok denecek kadar az, analitik zekasının da ondan aşağı kalır yanı yok. Ahlaki duygulara sahip olmaması da gene ağır bir ruhsal hastalık olan ASPD (Anti-Sosyal Kişilik Bozukluğu) belirtileri göstermekte. Ama konu satranca gelince sınır tanımıyor. Bence Czentovic, insan zekâsının çeşitliliğini ifade eden harika bir metafor.

Ve geldik son -aynı zamanda en ilginç- karakter olan Dr. B'ye. Kendisi II. Dünya Savaşı'nda Almanya, Avusturya'yı işgal ederken Nazilere tutsak düşmüş biri. Konuşturulmak için Nazilerce normal görünen ama içinde bir yatak ve bir leğen dışında hiçbir şey bulunmayan bir otel odasına kapatıldı. Bu odada akli dengesini kaybetmemek için bir şey ile uğraşması gerekiyordu. Tesadüfen, bir gün sorgulanmayı beklerken bir satranç kitabı bulmasıyla her şey onun için değişti. Nihayet bir uğraş bulduğu için sevinen Dr. B, aylarca satranç ile uğraştı. Öyle ki "satranç zehirlenmesi" diye isimlendirdiği bir ruhsal komaya girdi. Satrançtan başka şey düşünemiyordu. Öyle ki bir gün iyice delirip nöbetçisine saldırınca ondan bilgi alınamayacağına kanaat getirilerek salıverildi. Salınırken onu salan doktor bir daha satranç oynamaması gerektiğini yoksa tekrar delirebileceğini söyledi.

Kitabın sonu etkileyiciydi ve Dr. B'yi ilginçliğin doruğuna çıkardı. Neden mi? Hemen oraya geliyorum. Sonunda Czentovic ve Dr. B satranç oynamaya, McConnor ve Anlatıcı'nın ısrarıyla, karar verdiler. Şimdi bu iki satranç delisinin farklılıklarının gün yüzüne çıktığı yer burası. Czentovic'in ne kadar yavaş ve düşünerek, Dr. B'nin ise ne kadar agresif ve hızlı oynadığını burada görüyoruz. Dr. B'yi burada tam deliliğinde görüyoruz. Satranç oynamadan önce saygılı ve aydın adam; satranç oynarken resmen rakibiyle dalga geçen, rakibine yavaş oynadığı için kızan, agresif tavırlar takınan, hırsta McConnor'ı sollayan biri olup çıkıyor. Benim için en etkileyici yönü "Satranç Oynamayan Dr. B" ve "Satranç Oynayan Dr. B" arasındaki farkı görünce hissettiğimiz dehşet. Bu parçalanmış kişilik, bu çılgın satranç tutkunu. Gerçekten müthiş bir karakter.

Dr. B ve Czentovic'in yaptığı maçın sonunu söylemek istemiyorum, kendiniz okuyun. Çünkü gerçekten etkileyici. Kitabı okumanızı ısrarla tavsiye ederim. Çok güzel bir kitap. Bu eleştiriyi de Stefan Zweig'e ait bir söz ile noktalamak istiyorum: "Satrancın çekiciliği tek bir şeyden kaynaklanır; stratejinin farklı beyinlerde farklı biçimlerde gelişmesinden."

Bora GÖZÜDOK 8/A

MOMO ÜZERİNE BİR GÖRÜŞ

Kitabın yazarı Micheal Ende. Bu kitapta günlük hayattaki sorunlarımızı benzetmeler yaparak kaleme almıştır. Günümüzün zaman, toplum ve bunun üzerine şekillenen unsurlarını incelikle kaleme almış Ende. Öyle ki çok beğenilen kitap onlarca dile çevrilmiş, ödüller almış. Okuyucular ve edebiyat çevrelerince beğeni kazanmış.

Kitap "zaman" kavramı üzerine yazılmış. İnsanların günlük hayattaki en büyük problemi zamanlarını verimli kullanamamaları. Yazar bu konuyu içselleştirip ele almış ve okurlarına zamanın değerini hissettirmek istemiş.

Kitapta zenginliğin ve şöhretin insanların üzerindeki etkisi de ele alınmıştır. Zengin olan insanlar maddi açıdan her ne kadar kârlı olsa da manevi açıdan her zaman mutlu olamıyor. Maddi açıdan zengin olmak beraberinde mutluluğu da getirmiyor.Buna örnek olarak Gigi'yi verebiliriz. Gigi başta Momo'yla birlikteyken fakirdi fakat hayal kurabiliyordu; neşeliydi, mutluydu, sevecendi ve işini severek yapıyordu. Ama bir gün -Momo gittiği zaman- ünlü oluyor ve böylece zengin olup lüks bir hayat yaşıyor. Fakat bir şey var ki sevgiyi, mutluluğu, hayal kurmayı unutuyor ve işini istemeyerek yapıyor.

Yazarın bir diğer değindiği sorun ise "dinlemek"tir. Bunu okuyan çoğu kişi muhtemelen, "Dinlemek mi? Dinlemekte ne var ki, onu herkes yapabilir." diye düşünmüş olabilir ama dünyada sadece çok az kişi iyi bir dinleyicidir. Mesela Momo. Yalnız büyüyüp sayıları bilmemesine ve bir çocuk olmasına rağmen o gerçekten de çok iyi bir dinleyici. Yani nasıl anlatmalı, Momo öyle ustaca dinliyor ki karşısındakini, kişinin düşüncelerini okuyup ağzından çıkarmayı başarabiliyor.

Bu hikâyede benim en çok, insanların zamanını çalarak yaşayan ve Momo' nun düşmanı olan "Duman Adamlar" ilgimi çekti çünkü gerçek bir insan veya herhangi somut bir varlık değil. Onlar, Hora Usta' nın insanlara, zaman çiçekleri şeklinde dağıttığı zamanları alıp yaşayabilen yaratıklar. Ayrıca her şeyleri gri çünkü sanırım yazar gri rengiyle onların olumsuzluğunu ve kötülüğünü temsil etmek istemiş. Eminim hepinizin aklında bir soru var: "çiçekleri nasıl çalıyorlar?" Bu aslında biraz karmaşık. İnsanların yanlarına gidip üzerlerine ilgi toplamamaya çalışarak onlarla tüm hayatlarını gereksiz uğraşlar için harcayıp zamanlarının olmadığı hakkında konuşuyorlar. Böylece insanları zaman tasarrufu yapmaya yönlendiriyorlar. İşlerini hızlı yaptıktan sonra kalan zamanlarının Duman Adamlar tarafından depolanacağını söylüyorlar ama insanların kalan zamanlarını yani zaman çiçeklerini, kendilerinin var olabilmesi için kullanmak üzere depoluyorlar. Bu yüzden insanların zamanları azalıyor ve her şeyi alelacele yapmak zorunda kalıyorlar ve hiçbir şeyin zevkini çıkarıp eğlenemiyorlar.

Yazar bence Duman Adamlar ile aslında zamanımızı gereksiz yere kurcalayan ve tüketen boş işleri kastetmiştir. Mesela bilgisayar oyunları bu duruma örnek olarak verilebilir. Hem insanların çok ve gereksiz yere zamanlarını alırlar hem de onlara hiçbir katkıda bulunmazlar. Zamanımızı boş işler için harcamamalıyız ve zamanın değeri ve nasıl kullanılması gerektiği üzerine düşünmeliyiz.

Azra AR 7/C

ben bir gürgen dalıyım

Hasan Ali Toptaş'ın "Ben Bir Gürgen Dalıyım" adlı kitabı bana göre sadece çocukların değil, yetişkinlerin de okuması gereken bir masal kitabı. Sonuçta kim demiş ki yetişkinler masal okuyamaz diye.

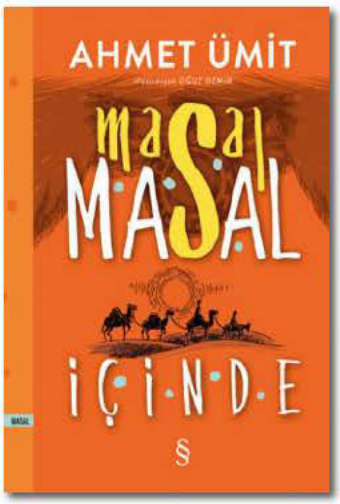
Masalımızın ana karakteri bir gürgen ağacı. Ağaçlarla dolu bir ormanda bizim bu gürgen ağacı yaşıyor. Bir gün iki tane kötü adam sırasıyla birkaç ağacı kesiyor. Bunun üzerine bütün ağaçlar ne olmak istediklerini konuşuyorlar, hayâller kuruyorlar. Mesela biri diyor ki "Ben bebekleri taşıyan bir beşik olmak istiyorum." Ya da bir diğeri "Ben bir hapishanedeki kapı olup her gün mahkumları izlemek istemem." Kimisi de "Ben tuvalet kapısı olamam." diyor ya da bazısı masa olmak istiyor. Bizim gürgen ağacımız da bu iki kötü adamdan çok korktuğu için gövdesini mümkün oldukça dik tutmaya çalışıyor. Çalışıyor ki bu iki kötü adam onun bu güzelliğinden dolayı onu kesmesin. Ama aksine bu iki kötü adam gürgen ağacının bu güzelliğinden dolayı onu kesiyorlar. Gürgen ağacı bir yere götürülüyor. Sonunda bu gürgen ağacımız hiç hayal etmediği, hiç ummadığı bir nesneye dönüşüyor.

Ne bir kapı, ne bir masa, ne de bir beşik oluyor. Benim de hiç hayâl etmediğim bir nesneye dönüşüyor bizim bu gürgen ağacı... Bu gürgen ağacı o kadar hayâl kırıklığına düşüyor ki çok üzülüyor. Çünkü hayatı boyunca yakılıp kömür olana dek o nesne olarak kalacak. Ama yine de "Ben Bir Gürgen Dalıyım" kitabı ağacın anlatımıyla o kadar naif, o kadar umut vadeden, o kadar hüzünlü bir hikâye ki benim çok hoşuma gitti.

Şahsen ben özellikle bu kitabı okuyunca evimdeki ağaçtan yapılmış nesnelere daha farklı bakmaya başladım. Mesela masama, sehpama ya da kütüphaneme... "Acaba benim evimde mutlular mı, acaba ne hayâller kurdular da buraya geldiler?" gibi düşünceleri aklımdan geçirmeye başladım.

Eminim siz de bu kitabı okuduğunuzda çevrenizdeki ağaçtan yapılmış nesnelere farklı bir bakış açısıyla yaklaşacaksınızdır. Ayrıca insanların umutları, hayâlleri, istekleri olmalı ama beklentilerimizi de çok yükseltmemeliyiz. Sonra çok büyük hayâl kırıklıklarına uğrayabiliriz. Biraz da hayatın bize getirdiklerini sevgiyle, sabırla kabul etmeliyiz.

Dilara IŞIK 7/B

masal Masal İÇİNDE

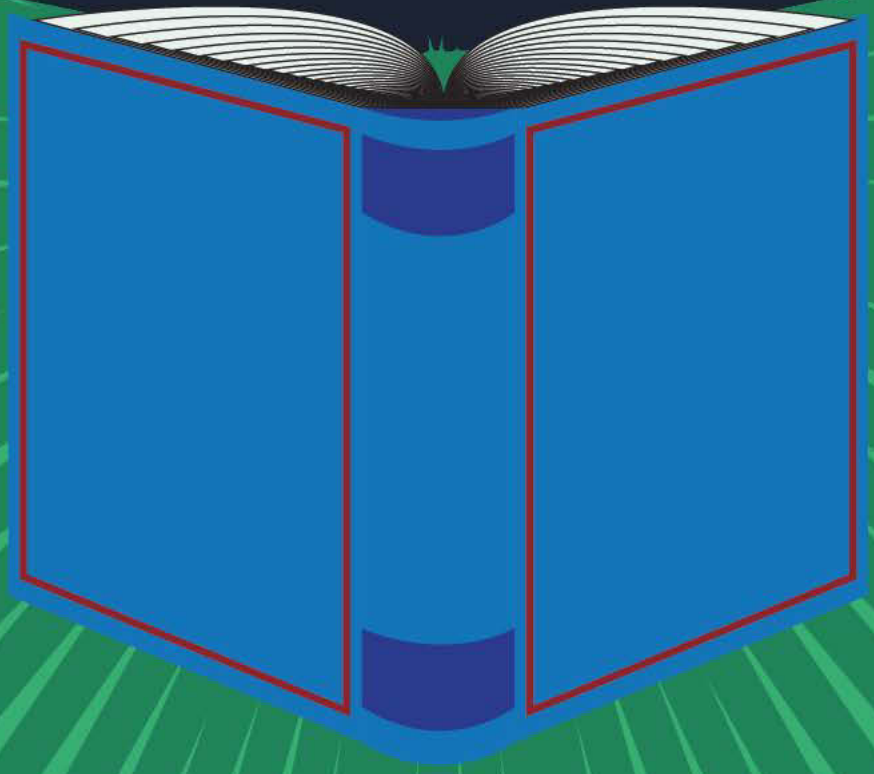
Ahmet Ümit'in annesinden çocukken dinlediği, ilerleyen yaşlarında ise yarım yamalak hatırladıklarını annesinin hatırladıklarıyla birleştirip ve yeniden yorumlayıp okurlara sunduğu öğütler veren eşsiz bir kitaptır: "Masal Masal İçinde."

"Masal Masal İçinde" kitabı birbiri ardına bağlanan beş masaldan oluşmaktadır. Masalın ana kahramanları olan padişah ve vezirin yaptıklarını ve seyahatlerini konu alıyor. Kitabın içerisinde anlatılan her masal, insanoğlunun yapabileceği hataları gözler önüne sermektedir. Ayrıca okuduğunuz her masal pusula gibi yol gösterici niteliktedir.

Okuyan herkesin mutlaka kendine de pay çıkarabileceği sürükleyici masallarla yediden yetmişe bir çırpıda okunacak keyifli bir kitaptır. Kitabın görsellerle zenginleştirilmesi ise ayrı bir güzellik katmıştır. Büyükler de küçükler de bu kitabı okuyup kendine hayat dersleri çıkarmalıdır. Bence her yaştan kitap kurdu bu kitabı okumalı.

Ali Deniz ÇAĞLAR 5/A

DENEMELER

CUMHURİYET

Cumhuriyet, millet egemenliğidir. Cumhuriyet, özgürlüktür ve milletin gücüdür. Cumhuriyet eşitliktir. Herkesin hakları adaletle korunur. İnsana değer veren bir yönetim şeklidir.

Cumhuriyetimizin 94. yıl dönümünde düşünüyorum. Atatürk çok büyük başarılarla ülkemizi bağımsız bir ülke durumuna getirdi. İnsan gibi yaşayabilmemiz için pek çok alanda gelişimi ve değişimi sağlamıştır. Atatürk, Cumhuriyet'i kurarken gençlere emanet etmiştir.

Biz Atatürk, gençleri Ata'mızın güvenine sahip çıktık mı? İyi bir öğrenim görüp çalışmalarımızla ve buluşlarımızla özelliklerimizi ortaya koyduk mu? Ülkemiz için çalıştık mı, ürettik mi?

Eğer gerçekten "Evet" diyebiliyorsak Atatürk'ü seviyoruz demektir ve onun güvenini boşa çıkarmadık demektir.

Sonuç olarak Atatürk'e, silah ve çalışma arkadaşlarına çok şey borçluyuz. Cumhuriyet olmasaydı özgürlüğümüz ve haklarımız olmayacaktı. Gelecekte var olmak istiyorsa Atatürk'e ve Atatürk ilkelerine sevgiyle bağlanmamız, inanmamız gerekir. Tıpkı onun bize inandığı gibi.

Kemal Utku ONAY 5/A

IŞIĞIMIZ CUMHURİYETİMİZ

Cumhuriyet, hak ve özgürlüktür. Her engeli aşmana yarar. Demokrasi ve çağdaşlıktır. Doğru yolu bulmamızı sağlar. Ama buna ulaşmak her zaman kolay olmamıştır.

Nasıl mı? En başta Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk'ü ve Kurtuluş Savaşı şehitlerimizi "Egemenlik kayıtsız şartsız, milletindir!'' sözünün arkasında dururken görürüz. Hedeflere ulaşmak çok ağır bir bedel ödemesini gerektirse de millet aşkı ile yanıp tutuşmuş olan Atatürk'e, bu bedel hiçbir şey gibi geliyordu. Millete, aydınlığı götürmek zor olsa da Atatürk bunu yaşattı.Bir mitolojik kahraman olan Prometheus nasıl bütün riski göze alarak bilgi ateşini insanlığa ulaştırmak için tanrılardan çaldıysa Atatürk önce Kurtuluş Savaşı'nı kazanıp sonra Cumhuriyet'i bize armağan etti. Atatürk, Cumhuriyet ve demokrasiye inandı. İkisinin ayrılmayacağını bildi. Demokrasinin olduğu yerde eşitlik olduğunu benimsedi.

Ben de bir kız çocuğu olarak nasıl erkek arkadaşlarımla okula gidiyorsam, düşüncelerimi özgürce söylüyor ve yazabiliyorsam, bunu en başta Atatürk'e ve Cumhuriyet'e borçluyum.

Kısacası Cumhuriyet uzun bir koridora benzer. Işığı tuttuğun yer hemen aydınlanır, diğer uca gitmesi zaman ister. Ama o zamanı doğru kullandığımızda insanlar aydınlanır ve terazinin kefeleri eşitlenir. Çünkü insanlar hep gelişim ister, olduğu yerde saymak değil.

Nazife İlsu TEMİZ 5/C

SONSUZ OLMAK

Anneannem bir şarkı mırıldanırdı hep. Neden bu şarkıyı sürekli mırıldandığını sorduğumda, gençliğinde çok sevilen bir şarkı olduğunu ve kendisine gençliğinin güzel anılarını hatırlattığını söylerdi.

Hiç unutulmamak, hep akılda kalmak, her hatırlandığında kalpten tüm vücuda bir sıcaklık yayabilmek. Ne güzel sonsuz olmak!

Bir cümlede, bir şarkıda, bir resimde, bir anda sonsuz olmak. Dillerden düşmemek, kitapların ön sözünde yer bulmak, albümlerde en başta olmak. Ne güzel sonsuz olmak!

Benim annem öğretmen. Bir meslekte sonsuz olmak onun işi. Yaptığın işi sevmek, değer vermek, yarınlar için emek vermek. Düşünceleri uygulamaya geçirmek kadar uygulamanın faydalarının bir o kadar çok insana ulaşması, sonsuz olmanın temel taşı. Öyle çok insanın hayatına dokunur ki yaptıkların, istemesen de sonsuz oluvermişsindir emek verdiğin yılların sonunda.

Canım Atatürk'üm de sonsuz olmanın en güzel örneği. Hiç unutulmayan, her zaman her yerde var olandır sonsuz olan. Deniz mavisi gözleri, altın sarısı saçları ile 79 yıldır bu milletin aklında, dilinde, ruhunda, kalbinde sonsuzluğa uzanmıştır. Mustafa Kemal yaptığı savaşlarla değil "Yurtta sulh, cihanda sulh." sözü ile ölümsüzdür. Heykelleri ile değil, düşünceleri ile ölümsüzdür. Düşünceleri, devrimleri ile ölümsüzdür. Ne mutlu sonsuzluk yolunda emek verenlere. Ne mutlu sonsuz olabilene.

İdil Mina AK 7/A

MUSTAFA KEMAL NEDEN ATATÜRK'TÜR ?

Ata; baba demektir, geçmişte yaşamış soy büyükleri demektir. Ata; ailesinin lideridir, ailesini korur kollar, birlik ve bütünlüğü sağlar, eğitim ve ahlakın kaynağıdır, ailesinin geçimini ve ekonomisini sağlar. Mustafa Kemal, tam olarak bu özelliklere sahiptir.

Mustafa Kemal, bir kurtarıcıdır. Vatanın tamamen düşmanlar tarafından işgal edildiği zamanlarda kurtarıcı olarak ortaya çıkmış ve milleti en yorgun, en mutsuz, en fakir zamanlarında bağımsızlık düşüncesi altında birleştirmiştir.

Mustafa Kemal, tarihe geçmiş kahraman bir generaldir. Dünyanın en güçlü ordularıyla savaşmış ve onları yenmiştir. Üstelik düşman ordularının çok üstün silah ve teçhizatları olmasına rağmen yenmiştir.

Mustafa Kemal, birleştirici bir liderdir. Anadolu topraklarında yaşayan bütün milletleri, çeşitli dinden olan kişileri Türk bayrağı altında vatandaş olarak barış içerisinde birleştirmiştir.

Mustafa Kemal, iyi bir politikacıdır. Milletini ileri ve modern standartlara kavuşturmak için çok çalışmıştır. TBMM, o dönemde Türk milletinin kaderini değiştiren önemli yasalar çıkartmıştır. Yeni hastaneler, okullar, üniversiteler açılmış; demiryolları yapılmıştır. Kadın erkek eşitliği sağlanmıştır.

Mustafa Kemal, iyi bir ekonomisttir. Osmanlıdan kalan borçları ödemiş, genç Cumhuriyet'in maliyesini yönetmiş, fakir Anadolu'ya devlet eliyle fabrikalar açmıştır.

Mustafa Kemal, "Ata" kelimesinin içerdiği bütün anlamları taşıyan bir liderdir. Sadece Türkiye'nin değil, bütün dünyanın saygı duyduğu bir liderdir. Atatürk'ün bizim onu hatırlamamıza ihtiyacı yoktur. Ancak bizim Atatürk'ün açtığı aydınlık yolda yürümeye ihtiyacımız vardır. Mustafa Kemal, gerçekten "Türk'ün Ata'sı"dır.

Meriç YAVUZ 6/B

GEÇİCİLİĞİN KALICILIĞI

Sonsuzluk nedir? Herkes için farklı bir tanımı olabilir ancak sonsuzluk hiçbir zaman bitmeyen kalıcılıktır. Sevdiğimiz birisi öldükten sonra niye hâlâ onu sevmeye devam ederiz ya da neden yıllar önce dinlenen şarkılar hâlâ dilimizde? İşte buna sonsuzluk denmez mi?

Sonsuzluk sadece bir kavramdan ibaret değildir; sınır tanımadan sürekli devam eden, var olandır. Aslında sonsuzluk bize o kadar da uzakta değildir. Sadece büyük bir önderde ya da yazarda bulunmaz sonsuzluk. Bir annenin çocuğuna karşı sevgisi, oğlunu askere gönderecek olan annenin onun geri dönmesine karşı duyduğu umut ya da bir müzisyenin müzik yaparken hissettiği huzur da bir sonsuzluktur.

Yaşamını yitiren her insan bu dünyadan tamamen silinmez, onlar sonsuzluğa uğurlanırlar. Size bu kelimenin en büyük örneklerinden birini vermem gerekirse bu Mustafa Kemal Atatürk'tür. 79 sene önce aramızdan ayrılmasına rağmen hâlâ kalbimizde yaşayan en büyük önderdir. Ülkesine karşı duyduğu sevgi ve saygı onu bu noktalara getirmiştir." Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır." sözü de Atatürk'ün bu konu hakkındaki düşüncelerini vurgulamaktadır.

Sonsuzluk, basit bir kelime değildir. Bu kelimenin altında düşünce, duygu ve his yatmaktadır. Zaten sonsuzluğu yaratan da düşünce ve duygularımız değil midir? Herkes bu dünyada iyi de kötü de olsa bir iz bırakır. İşte bu izler kimsenin tanımlayamadığı sonsuzluktur.

Ayşe Ceren YILDIZ 6/B

VAR OLMAK, SONSUZA...

Sonsuz olmak nedir sizce? Sonsuza kadar yaşamak mı? Sonsuza kadar unutulmamak mı? Birçok insan sonsuza kadar yaşamak istiyor fakat bunun imkansız olduğunu düşünüyor. Doğru mu? Hayır. Bedeniniz sonsuza kadar yaşamasa da sözleriniz, düşünceleriniz, kalbiniz, yazılarınız, eserleriniz ile yaşabilirsiniz. Onlar zaten sizi temsil etmek, yaşatmak, gelecek nesillere örnek olmak için varlar. Örneğin, Atatürk. Bedeni toprakta, aramızdan ayrılmış bir lider. Peki şimdiki nesiller Atatürk'ü görmemelerine rağmen nasıl ona karşı sevgi, saygı besleyebiliyorlar? Atatürk'ün düşüncelerini, ülkemizi kurtarışını, duygularını, hislerini, anlıyorlar; öğrendikçe ona hayranlık duyuyorlar. İşte bu yüzden Atatürk, sonsuza kadar yaşayacak. Belki şimdi netleştirebilmişimdir kafanızda sonsuz olmayı.

Düşüncelerinle, kalbinle sonsuz olmanın bir çeşidi daha var: kötü düşünceler ile sonsuz olma. Hiç kimse kötü biri olarak anılmak istemez fakat bazı insanlar içlerinde var olan derin bir acıdan dolayı kötülükleri dışa vurmuşlar ve isimlerini dünyaya "kötü düşünceli insan" olarak göstermişlerdir.

Aslında sonsuz olmak çok çaba gerektiren bir iştir. Sadece kendi duygu ve düşüncelerinizi eserlerinize yansıtmak, toplumun sorunlarını ve çözümlerini insanlara anlatmak için çok çalışmalıdır insan. Ancak bu şekilde emek harcayarak ve kendi düşüncelerinin arkasında durarak başarabilir sonsuz olmayı.

Sonsuza kadar dünyayı değiştirecek veya geliştirecek çalışmalarda bulunursanız siz de sonsuz olabilirsiniz. Bunu, sadece insanların dillerinde iyi biri olarak anılmak için yapmayın, içinizden gelerek yapın. Niyetiniz sadece ün için sonsuz olmaksa zaten emek vermezsiniz ve bir süre sonra pes edersiniz.

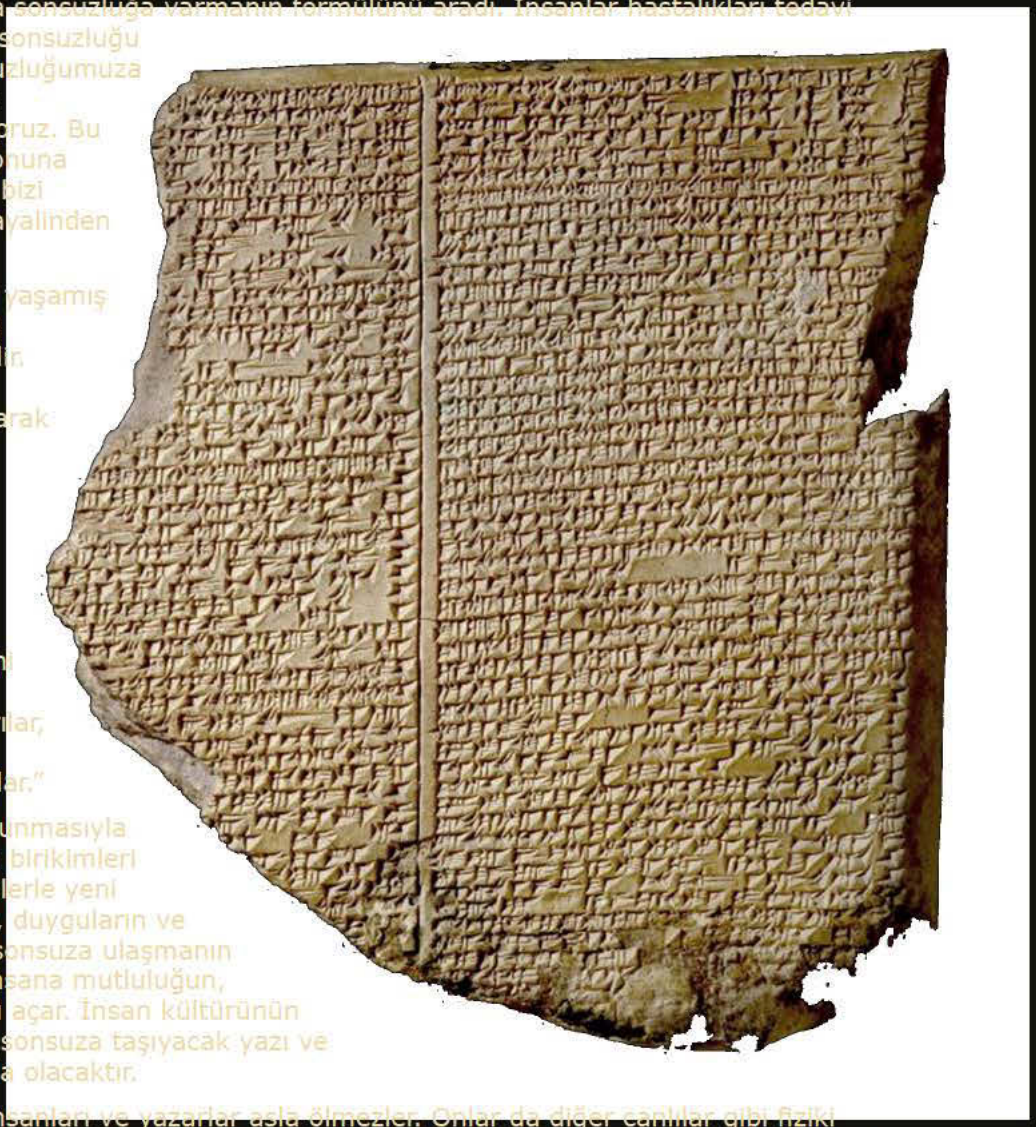
Nazlı ŞENGÜL 6/B

SONSUZU YAZMAK, SONSUZA YAZMAK

Sonsuzluk kavramı üzerine yazmaya başladığımda, dünya üzerinde sayılı nefesler aldığım ve bir canlı olarak daima ve doğrudan ölümüme koştuğum gerçeğini hiç düşünmemiş olduğumu fark ettim. İnsan öleceğini bildiği halde, neden kendi yaşamından sonrasını düşünsün? Ölümlü olma fikri, daima bizim geleceği düşünmemize neden oluyor. Peki, bizi sonsuza ulaştıracak formül nerede saklı?

İnsanoğlu, tarih boyunca sonsuzluğa varmanın formülünü aradı. İnsanlar hastalıkları tedavi edebilmelerine rağmen hâlâ sonsuzluğu elde edemediler. Kendi sonsuzluğumuza erişmek için, çok üretip, çok tüketerek doğayı tahrip ediyoruz. Bu bencilliğimiz bizi dünyanın sonuna yaklaştırırken aynı zamanda bizi sonsuz ve mutlu bir hayat hayalinden uzaklaştırıyor.

Tarih öncesi zamanlarda yaşamış kahramanlar bile sonsuzluğu bulmak için savaş vermişlerdir. Destanlardan biri Gılgamış Destanı... Yazılı ilk destan olarak da bilinmektedir. Gılgamış, verdiği uğraşlar sonucunda ölümsüzlük otunu bulsa da onu yiyemeden bir yılana kaptırmış ve sonsuzluğu elinden kaçırmıştır. Destan bizlere arzu ettiğimiz sonsuzluğun bahşedilmediğini anlatır. Destanda söylendiği gibi "İnsanı yarattığında tanrılar, ölümü verdiler ona, sonsuz yaşamı ise kendilerine ayırdılar."

Dünya tarihi, yazının bulunmasıyla başlasa da insana ait ilk bilgi birikimleri mağara duvarlarındaki resimlerle yeni nesillere aktarılmıştır. Sözün, duyguların ve bilginin yansıması olan yazı sonsuza ulaşmanın ilk anahtarıdır. Bu anahtar, insana mutluluğun, bilginin ve erdemin kapılarını açar. İnsan kültürünün nesilden nesile aktarımı onu sonsuza taşıyacak yazı ve dolayısıyla kitaplar aracılığıyla olacaktır.

Büyük sanatçılar, bilim insanları ve yazarlar asla ölmezler. Onlar da diğer canlılar gibi fiziki olarak ölümsüzlüğe ulaşamasalar da yaptıklarıyla kendilerini sonsuzluğa taşırlar. Fikirler ve duygular gökyüzündeki rengârenk uçurtmalar kadar özgürdür.

Büyük bir kütüphanenin, insanı saran sessizliğinde sonsuza uğurlanmış yazarların, müzisyenlerin ve bilim insanlarının sonsuza yazılmış fikir, duygu ve düşüncelerinin bizimle ve kendi aralarında konuştuklarını duyabiliriz. Bu insanlar ve yapıtları, ölümsüzlük ağacının şifalı yapraklarıdır.

''Söz uçar, yazı kalır.''

Cemre Güneş TOY 6/B

SONSUZLUĞUN GİZEMİ

Sonsuzluk... Sonsuzluk kime göre? Belki bizim sonsuzluk dediğimiz şey sadece bir gün ya da bir kavramdan ibarettir. Gözlerimizi yumduğumuzdaki karanlık mı yoksa sonsuz bir kara delik midir sonsuzluk?

Sonsuza dek yaşamak... Bunun çok saçma ve bıktırıcı olacağını düşünüyorum. Neden mi? Çünkü hep aynı hayatı yaşamak bıktırıcıdır. Zevkini çıkararak yaşamak varken neden sonsuza kadar yaşayalım ki? Ama geride bıraktıklarınla anılarak sonsuza dek yaşamak çok güzel olacaktır. Yaptıklarınla, çalışmalarınla, düşüncelerinle, davranışlarınla... Bana göre sonsuzluk yaptıklarımızın sonsuza dek yaşaması, hatırlanmasıdır. Tıpkı tarihe bir iz bırakmış ressamlar, müzisyenler, krallar, mucitler ve kâşifler gibi. Bu kişiler, eserleri ile günümüzde yaşıyor ve insanlar var olduğu sürece yaşayacaktır.

Kısacası sonsuzluk, bir kara delik gibidir. Zamanın dışında olsan bile ruhun sonsuza dek kara deliğin içindedir.

Nazife İlsu TEMİZ 5/C

Beynimizdeki İnsan

Düş
Bilemiyo
sakladığ
sorumlu

Baz
ettiğimiz
"İki kere
hep bu s
sanki or
masum
gibi. Dü
de sorur
beynimiz
insanın
anlataca
olduğun
var mı?
acaba bu
sorumlu
zalim bir
kendimi
nasıl anl
kurtarar
suçsuz v
kurtarac

ım?
,
i

den
nan
m?
bizi
ktan

ıkça
de.
ruz

imiz

nan
in.",

n."

düşüncelerdenim. Beynimdeki insan mıyım ben?
Kendim mi yaratıyorum bu insanı? Tabi ya! Bu,
benim. Peki ya sen kimsin?

Berr Alya LOÇLAR 6/A

ONLARA da el UZATIN

ONLARA DA EL UZATIN

Sokak hayvanları; sokağa bırakılmış veya sokakta doğmuş ve büyümüş hayvanlara denir. Sokak hayvanlarının güvenlik, barınma ve sağlık problemleri vardır. Sokaklarda büyüyen hayvanlar birçok olanaktan mahrum kalırlar. "Barınma" kelimesi deyince akla ev geliyor ama bunu açtığımız, ayrıntılarına girdiğimiz zaman bir evin içinde yiyecek, içecek, yatacak bir yer, sevgi vb. şeyler vardır. Bu yüzden barınma çok önemlidir. Barınağı olmayan hayvanların çoğu şeyden eksik kaldığını görmekteyiz. Günümüzde birçok hayvan açlık ve susuzluktan dolayı hayatını kaybetmekte. Sağlık problemleri birçok hayvan için çok ölümcüldür. Sağlık bir canlının yaşamasını sağlayan ilk faktördür. Günümüzde hayvanların parazitlenmesi, pirelenmesi, kuduz olması, deri hastalığına yakalanması hem birçok insanın onları sahiplenmesini önlüyor hem de hayvanlar için büyük bir tehdit oluşturuyor.

Bir başka örnek ise güvenlik... Hayvanların çoğu sokakta yaşadığından güvenlikten yoksunlar. Sokakta bir sürü tehlike var. Bunların en büyüğü diğer sahipsiz hayvanlar ve maalesef insanlar. Diğer sahipsiz hayvanlar sevgisizlikten, açlıktan ve onları etkileyen olumsuz birçok sebepten dolayı diğer hayvanlara saldırıyorlar. Güya insanlar hayvanlardan korkuyor. Aslında hayvanların insanlardan korkması gerekiyor. Bazı insanlar, hayvanların ölmesine neden oluyor; onlara tekme atıyor, ölmeleri için içinde zehir olan mamalar bile veriyorlar. Bazen istekli yapmasalar bile yanlışlıkla sokakta hayvanlar gezinirken arabalarla çarpabiliyorlar ve daha birçok olumsuz olay onların güvenli yaşamalarını tehdit ediyor. Size geçenlerde yaşadığım bir olayı anlatacağım. Arkadaşlarımla sokaktaki bir kediyi severken yanımızdan geçen bir kadın kediden korktuğu için ve yanına gelmesini önlemek için ayağıyla kediyi itti. Kediye kendi evinde saldırmış olmadı mı? Böyle şeyler yapıyorlar işte. Bazı insanlar kötülükten besleniyor olabilirler mi?... Tüm bunların yanında hayvanlara elimizden geldiğince yardım etmeye çalışmalıyız. Hayvan dükkânlarından hayvan almak yerine barınak veya sokaktan alarak onlara yardım etmeliyiz. Yani sahiplenmeliyiz. Onların da doğanın önemli bir unsuru olduğu gerçekliğini kabullenmeliyiz.

Zeynep Gülin AKKAŞ 7/C

İnternet, insanlık için büyük bir icat. İnternet; güvenlik, iş, eğlence ve iletişim gibi pek çok alanda kullanılıyor ve biz günlük hayatın karmaşasında bunu pek fark etmesek de pek çok şeyi kolaylaştıran bir icat. Hatta şu anki işlerin %19'u neredeyse sadece İnternet kullanılarak yapılıyor.

Peki ya 21.yüzyılda doğan çocuklar sizce İnternet'i verimli ve kendilerine yararlı bir şekilde kullanabiliyor mudur? Çocuklar İnternet'i ne kadar kullanmalıdır? İsviçre'deki Zürih Federal Teknoloji Enstitüsünün yaptığı bir ankete göre Zürih'te yaşayan 18 yaşın üstündeki 13.568 kişiden 7549 kişi verimli kullandığını, 3106 kişi verimli kullanmadığını ve son olarak 2133 kişi de çocukların İnternet kullanmaması gerektiğini belirtmiş.

Bunlar sadece o kişilerin bu konu hakkındaki fikri. Herkesin fikri farklı olabilir ancak benim fikrim çocukların, tabi ki buna ben de dâhil olarak İnternet'i denetim altında kullanabilmesi. Çocuklar İnternet sayesinde ödevlerini daha kolay bir şekilde yapabilir. Kütüphane ve bilgi kaynaklarına ulaşmayı kolaylaştırır. Hem kâğıt israfı yapılmaz hem de bilginin kalıcılığı ve kolay ulaşılabilmesine yardımcı olur. Çok yazı yazma sonrası öğrencilerin ellerindeki ağrılar da engellenmiş olur.

Ancak çocuklar bazen İnternet'i kötüye kullanmıyor değil. Kendilerine uygun olmayan site ve oyunlara girebiliyor, o oyunlarda arkadaşlar bile edinebiliyor hatta bu arkadaşlık ve oyunlar hayatlarına bile mal olabiliyor.

İnternet, çocuklara uygun hale getirildiğinde, düzgün ve verimli kullanıldığında bizim için çok yararlı. İnternet'i bilgi için ve bilinçli kullanmalı.

Osman BAŞER 6/A

Yalnızlık Nasıl Bir Şey

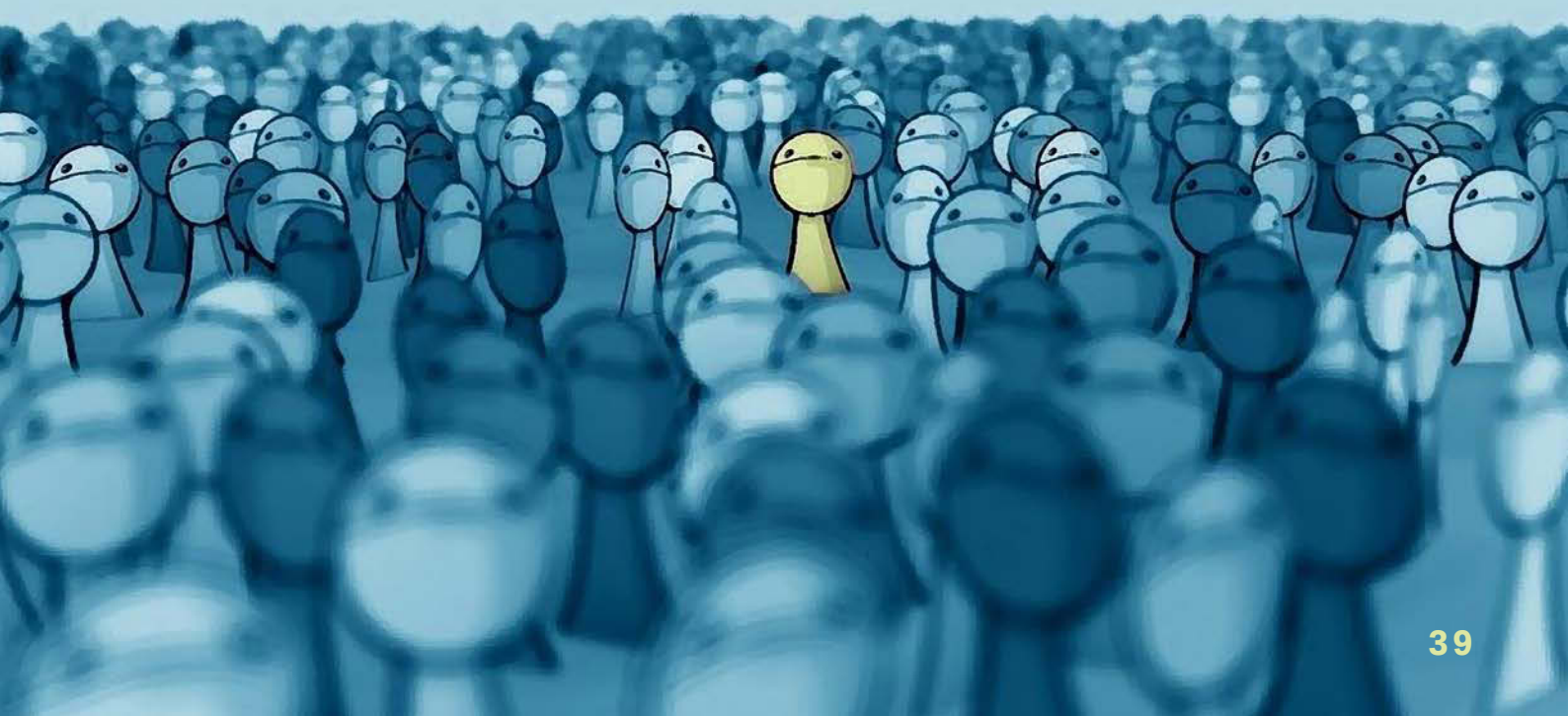
Yalnızlık, sadece arkadaşsız kalma durumu değildir, duygusal anlamda da yalnızlık yaşanabilir. Duygusal anlamda derken mutluluk, sevgi gibi olumlu veya olumsuz duygular açısından yoksun kalmış insanlar da yalnızdır. Yalnız olan insanlar genelde "asosyal" olarak adlandırılırlar. Çünkü "asosyal" demek içine kapanık, dış dünya ile ilişkisi olmayan insanlardır. Ve doğal olarak bu insanların arkadaşı olmaz.

Yalnızlık sadece tek bir kişinin kendi içine kapanması veya arkadaşı olmaması değildir. Yalnızlık arkadaşlarının yanındayken de olabilecek bir şeydir. Örneğin, arkadaşlarımızla birlikteyken arkadaşınızın yanında sizin sevmediğiniz ya da tanımadığınız bir insan olabilir. Arkadaşınız o insanla o sırada sizden daha çok ilgilenebilir. Bu durum kendinizi yalnız hissetmenize neden olabilir ya da kendinizi kalabalığın içinden soyutlayarak çok iyi hissetmenizi de sağlayabilir. İyi hissetmek derken yalnız kalınca hiç kimse başınızın etini yemez veya hiç kimse ile problem de yaşamazsın çünkü yanında hiç kimse olmaz. Belki gelişiminizi bile destekleyebilir.

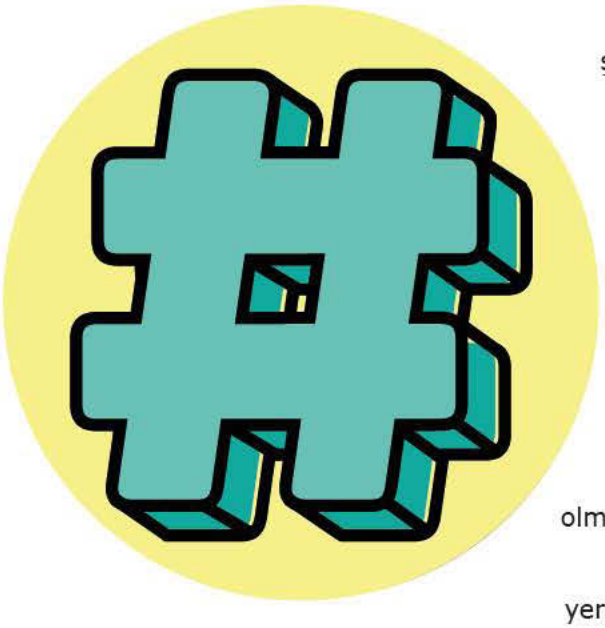
Ancak sürekli yalnız kalmak sosyal bir canlı olan insana iyi gelmez. Yalnız olan insanları bir düşünün. O insanı kendi yerinize koyun ve düşünün bu insanın çektiği olumlu ve olumsuz duyguları. Bir anda verdiğiniz bir karar sizi değiştirebilir veya aynı durumda bırakabilir. Siz yalnız olsaydınız hangi duygular içerisinde olurdunuz? Yalnızlık tek kelime, söylenişi ne kadar kolay. Hâlbuki yaşanması o kadar zordur ki.

İnsan yalnız bir hayat değil sevdikleriyle ve mutlulukla hayatını en iyi şekilde değerlendirmelidir. Bu sözü asla unutmayın "Yalnızlıktan hoşlanan ya vahşi hayvandır ya da Tanrı." demiş Aristoteles.

Eylül ERDEM 6/C

FOMO

Fomo, bir insanın online değilken bir şey kaçırırsam korkusudur. Ve bu hastalık insana uyuşturucu kadar zarar verebilir. Fomo, bir hastalıktır ve insana sanal ortamlarda bulunmadığı zaman kendini kötü hissettirir. Ama bazı insanlar için de bir motivasyon kaynağıdır. Yani anı yaşarsak yaptıklarımızla gurur duyarsak Fomo'yu hayatımızda olumlu bir hale getirebiliriz. Geleceğin en büyük sorunlarından biri olacak fomo. Çoğu insan bir şeyler kaçırdığını düşünerek sosyal medyaya bakma isteği duyuyor. Her şeye yetişmemiz imkansız. Bu davranış insanları asosyalleştiriyor ve dış iletişimini azaltıyor. Bunun yok olması için insanların durumu kabullenmeleri gerekiyor. Eğer kabul etmezlerse bunu aşamazlar. Ayrıca Fomo'yu stres kaynağı yerine motivasyon kaynağı yerine getirmeye çalışmalılar. Bunu yanında sosyal medya hayatıyla ilişkilerini az tutmaya da özen göstermeliler. İletişimi doğru anlamak ve amacına uygun kullanmak önemlidir.

Ayşe Ceren YILDIZ 6/B

Hikikomori

Hikikomori (Japonca: ひきこもり veya 引き篭り) kelime anlamı: "içeri çekilme, hapsedilmiş olma" olan Japonca bir kelimedir. Münzevi, yetişkin ve ergen bireylerin toplumsal yaşamdan çekilmeleri ve sıklıkla aşırı seviyelerde kendilerini izole etmeleri olayını anlatır.

Bu hastalığa yakalanan kişiler genellikle kendisini sadece bilgisayara vermiştir ve bir anlamda hayat ile bağlantısını kesmiştir. Çevre ile ilgilenmez sadece bilgisayarına odaklanır ve temel ihtiyaçlarını bile gideremez.

Bu hastalığın (sendromun) nedeni sosyal medya ya da online oyunlardır. Bu hastalığa yakalanan kişiler bilgisayar başından ayrılmıyor.Bunun nedeni de süreç içinde kontrol edilmemeleridir. Sürecin devamı, temel ihtiyaçlarını gideremeyen insanların hastalanmalarına sebep olur. Bence bu hastalığa yakalanan kişi, çocuk veya ergen ise ebeveynleri tarafından oyun oynama zamanı ve süresi sınırlandırılmalıdır. Eğer bu hastalığa yakalanan kişi bir yetişkin ise yakınları yetkililere haber vermeli ve yetkililerden destek alması sağlanmalıdır. Bence bu olayları önlemek için oyunlar bir süreden sonra uyarı vermeye ve kişiyi oyundan vazgeçirmeye ayarlanmalı. Günümüzün bu sorunları ile ilgilenen kurumlar yaygınlaşmalı, bu kurumlar gerek okullarda gerekse medya aracılığıyla bilgi ve destek vermeli. Kişiler topluma, bireye ve kendilerine yarar sağlayacak çalışmalara yönlendirilmeli.

Nazlı ŞENGÜL 6/B

İnsanlar top
içerisinde diğer ins
paylaşımlarda
bulunarak yaşamla
sürdürür. Mutluluk
paylaştıkça çoğalır,
üzüntüler paylaştık
azalır. Tüm
duygularını yalnız
yaşayan insanlar,
bir süre sonra
yaşama sevinçlerin
kaybeder ve
hayattan zevk
almamaya başlar.

Kendini
yalnız hissetmek
çok kötü bir
duygudur. Bazen
yalnız kalmaya
ihtiyaç duyabiliriz.
olarak yalnızlık insa
Hayatımızın her an
birilerinin varlığına
Yalnızlık tek ağaçlı
Oysaki bahçeyi güz
rengarenk çiçekleri
farklı farklı ağaçların varlığıdır. Bir
oyun oynamak istediğimizde oyun
arkadaşı olarak, bir üzüntümüz
olduğunda dert ortağı olarak
çok mutlu olduğumuzda birlikte
gülebilmek için ve bunun gibi
birçok anımızda yanımızda
sevdiğimiz insanlar olsun isteriz.

Çevremizdeki insanlarla
güzel ilişkiler kurarak yaşamımızı
renkli hale getirmeliyiz. Tek ağaçlı
bir bahçe yerine farklı farklı türden
ağaçtan, çiçeklerden oluşan
kocaman bir bahçe oluşturmalıyız.

Mehmet Ali ÖNAL 6/B

YALNIZLIĞIN İLACI

Bazen kendimizi yalnız olunca
bahçedeki tek ağaç gibi hissederiz.
Yalnızlığın bu olduğunu düşünürüz. Ama
bahçedeki tek ağaç da yalnız mıdır?
Gözlerinizi kapatın ve tek ağaçlı
bir bahçe düşünün. Aslında bahçedeki
nız değildir. O bahçede
urumuş otlar, sincaplar
masa bile ağacı izleyen
lutlar vardır. Ama konu
ce gökyüzü ve bulutlar
zlık hissini kapatamaz.
açlar pek yalnız olmasa
bile bunu insanlara
emek zordur. O zaman
"Yalnızlık tek ağaçlı
bahçedir." cümlesini
"Yalnızlık arkadaşı
olamayan insandır."
cümlesiyle değiştirmek
daha doğru olabilir.
Çünkü arkadaşımız
nızlık artar. Dertlerimizi
nlatamayız, gülemeyiz,
ayamayız ve zaman
eyiz. İçe kapanık olmak
epresyonu beraberinde
etirir. Ama birden fazla
aşımız varsa bu demek
i strese ve depresyona
rme olasılığımız çok az.
şımız varsa onunla yeni
lir ve belki yeni hobiler
Ama bazı arkadaşlıklar
ek sürecek bir dostluğa
ve arkadaşlık arasında
stların karşısında daha
arımızı rahatça anlatırız
birbirimizin anlayacağı
iliriz. Arkadaşlık ise bir
nde gerçekleşir. Onların
ezaket maskesi takarız
aşlık tabi ki sadece yüz
yüze gerçekleşmez. Teknolojinin geliştiği
bu dünyada bazı insanlar sosyal medya
aracılığı ile arkadaş olmaktadır. Bunu çok
doğru bulmasam bile bu arkadaşlığın
her yerde olduğunun bir kanıtıdır. Bazı
arkadaşlıklar da kardeşlikten ötedir. Hiçbir
şey engel olamaz onlara.
Yalnızlığın ilacı arkadaşlarımızdır.
Onlarla zaman geçirerek mutlu olabiliriz.
Fakat hiç arkadaşımız yoksa depresyon
ve strese girme olasılığımız daha fazladır.
Buna engel olmak için arkadaş edinmeli ve
onlarla vakit geçirmeye özen göstermeliyiz.

Pelin YAVUZ 6/C

İNSANIN OTOPORTRESİ

İnsanın otoportresi, adından da anlaşıldığı üzere, insanın yansımasıdır; bir aynadır. Bu otoportreyi çizmek ise pek kolaydır. İlk başta beyaz tuvalin, renklerin en renksizi olan beyaz tuvalin, kenarlarını siyaha boyamalıyız. Sonra biraz gri renk ile tuvalin beyaz kalan kısımlarını boyayalım ve son rötuş olarak da aynı tonda gri boyayı ufak bir bardağa doldurup tuvalin tam ortasına sıçratalım. Her şey iyi giderse rengin biraz akması gerek. Bu, insanın otoportresidir. Ve aynı zamanda özel bir anlamı vardır bu resmin. Bu resim iki şey için bir metafordur. İlki, insanı yok oluşa sürükleyen üç problemi sıralar: Kentleri, gölgeleri ve insanları. İkincisi, ne ilginçtir ki bu problemlerin arkasındaki psikolojik çarpıklıkları açığa çıkarır, bunları problem yapan şeyleri açıklar. Ben iki metafora da değineceğim.

Birinci problemimiz, Kentler. Kentler, yalnızca doğumdan ölüme kadar giden esaretimizi bize unutturan, ancak aynı zamanda hatırlatan, o gri binalar yığını değildir. Gördüğünüz kentler bu olabilir fakat insanların görmedikleri şey bu kentleri yapmalarının arkasında yatan nedendir. Bu, "megalomanya"dır. Daha açık olmak gerekirse hayatta kalma içgüdüsünün çarpılıp megalomanyaya dönüşümüdür. Açıklamama izin verin. İnsan, yeşil bir tuvalin ortasındaki beyaz bir nokta misali, doğanın bin yıllar süren tiyatrosu, eğlencesi, oyuncağı. İnsan, hayatta kalma uğruna bu oyuna boyun eğdi. Doğa, onları kendinden başka yaşam yaratma hevesiyle yaratmıştı. Ama insan hâlâ ona bağımlıydı. Doğa ise insan üzerinde belli bir kontrol ve baskı kurdu. Ancak bu fazla kalıcı olamadı çünkü işler ters gitmeye başladı.

İlk başta buluşlar doğdu, sonra yeni yerler keşfetme isteği. Doğa şaşırmıştı ve belki de bir nebze olsun merak hissediyordu bu yeni, zayıf yaşam modeline karşı. İnsanlar sonra göçten yerleşime geçince doğa bu durumun onu nasıl etkileyebileceğini düşünemedi. Sonra insanlar gelişmeye başladı. Toplumsal sınıflaşma, paranın icâdı... Bütün bunlar insanları ayırdı ve birbirine düşman etti. Doğa o zaman rahat bir soluk aldı. Kendi kendini yok eden bir ırk ona çok yardımcı olurdu. Fakat insanlar daha çok gelişti. Doğa ise endişeleniyordu ama insanın kendisine bağlı olduğunu bilmesi Doğa'yı bu endişeden biraz alıkoyuyordu. İnsanlar sırlarını ortaya çıkarmaya başladığında bile bu tek düşünce onu rahatlattı. Nasıl olsa, insanları o kontrol ediyordu. Fakat Sanayi Devrimi'nden sonra insanoğlu doğayı kontrol edebileceğini keşfetti. Doğanın insafına kalmamışlardı. Bu, her şeyin başlangıcı oldu. Yeni bir ırkın yükselişi, ''düzen'' e karşı bir devrim. İnsanı sabit tutan bu bağımlılık, baskı bununla beraber kayboldu. İşte insanın hayatta kalma içgüdüsü burada değişmeye başladı. Kontrolü eline almasıyla gücü arttı ve insanın ilk problemi olan kentlerin ardındaki psikolojik neden ortaya çıktı: Güç zehirlenmesi. Diğer ismiyle megalomanya. İşte bu güç zehirlenmesi kentleri ortaya çıkarmaya başladı. Çünkü eski kral devrilmişti tahtından ve yenisinin tahta oturması için önce ''Eski Düzen'' in tamamen silinmesi gerekiyordu. İnsan da gidip yeni bir düzen kurmaya başladı, bu düzen de kentlerdi. Yeni düzen kurulmuştu ve her şey harika görünüyordu ama tek bir sorun vardı: Eski krala ne yapmalıydı? Doğa güçsüz olabilirdi ancak insanın hâlâ ona ihtiyacı vardı. Tüm tuvali gri boyayıp yeşil boyayı unutamazdı. Ancak Doğa'nın, yeşilin, bu Yeni Düzen'de yeri yoktu ancak hâlâ ona ihtiyaç vardı. O yüzden İnsanlar yeşile siyah bir perde çekip onu tuvalin kenarına itti. Bu da Gölgeler'in oluşumuydu yani insanın ikinci problemi.

Gölgeler, size varlığınızı anlatır. Yalnızca gölgeler size kim olduğunuzu söyler. Ama kim olduğunuzu size anlatması için önce sizin onu anlamanız gerekir. Peki, o zaman ''Gölgeler'' kim? Siyah karaltılar mı, yoksa yaptıklarımızın bir sonucu mu? Ölü ama hiçbir zaman sizi bırakmayan hep "Suçlu sensin." diyen sessiz, ruhsuz karaltılar mı?.. Doğa işte bizim Gölgemiz. Güçten düşmüş, ölü kralın ruhu... Hiçbir zaman gitmeyen, hep orada kalan siyah leke... Kurtulmak istediğimiz ama asla silinmeyen, siyah perde çekilmiş yeşil boya. O zaman Gölgeler bize insan ile ilgili ne anlatıyor? Çok basit, İnsan'ın Gölgeler'in arkasında sakladığı psikolojik nedeni, vurdumduymazlık. Siz okuyucuya, rasyonel bakmanız şartıyla bir sorum var: İhtiyacınız olan bir şeyi güç uğruna yok eder miydiniz? Mantıklı değil, değil mi? Bu İnsan'ın kendisinden başkasını umursamadığını kanıtlıyor. İşin ucu kendine dokunsa bile... Düşünün, Gölgeler bugün ne korkunç hâlde. Bir de Doğa'ya ihtiyacımız olmasaydı kim bilir Gölgeler'in hâli ne olurdu?

Bu değindiğim iki problem, Kentler ve Gölgeler, tek başına düşünüldüğünde gerçekten problem mi? Yoksa gerçek problem bunların arkasındaki psikolojik gerekçeler, megalomanya ve vurdumduymazlık mı? Bunu kısaca bir örnekle düzenlememe izin verin: Diyelim ki, annenize ateşle oynamadığınızı söylediniz ama oynadınız, zarar gördünüz ya da eşyanız, eviniz zarar gördü. Evet, tabii ki de sonuç kötü ve sonuçları yıkıcı etki taşıyor ancak bunu yapmanızın arkasındaki psikoloji, yalan söylemek, sizin gelecekte sonunuzu getirir. Yani, bu iki kategori de kendi başına birer problem. Ama çizdiğim otoportreyi hatırlıyorsanız bir detay daha vardı: Gri boyayı tuvale fırlatmıştım. Peki, bu neyi temsil ediyor? Boya gri diye o da mı Kentler'i simgeliyor? Hayır, bunun çok özel bir amacı var. Bu, bütün problemlerin kaynağını ve bizim sonumuzu getirecek düşünme tarzımızı gösteriyor: İnsanî yanımızı.

Sadece dünya mı kentleşiyor? İnsanın kalbi, empati yeteneği ve ufak şeylerle mutlu olma yeteneği de kentleşmiyor mu? Yavaşça kentleşiyor ve taşlaşıyor. İşte bütün problemlerin geldiği ve en son problemin yeşereceği yer: İnsan. Sayısız türün katili, dünya fatihi, Yeni Düzen'in kurucusu İnsan. Ama kalbi o kadar yozlaşmış ki güç ve umursamazlıkla, kendi kurduğu Kentler bile kamufle etmiş onu. Aslında, İnsan'ın en büyük problemi kendisi. Ve bunun arkasında bir psikoloji yok, yalnızca yaratılma şeklimiz var. Neden? Çünkü güç herkesi bozmaz. Evet, güç sahibi olan kimse tabii ki biraz delirir. Ama "megalomanya" insana özel bir terimdir. Çünkü diğer canlılar "güç" sahibi olduklarında zirveye ulaştıklarını, sınıra geldiklerini düşünürler. Ancak İnsan farklı, onun için sınır yok; sınırı ne kadar zorlarsan sınır o kadar yükselir. İnsanı bu kadar tehlikeli yapan da bu. İnsan durmayı bilmiyor ve bu da İnsan'ın sonu olacak. Çünkü güç sahibi olmak benzin dökülmüş bir zeminde kibrit taşımak gibidir. Düşürmezsen güç senindir ancak düşürürsen kendini ve etrafındaki her şeyi yok edersin. Biz ise gün geçtikçe kibriti daha dengesiz taşıyoruz. Kibrit düşecek, artık an meselesi. Ve düştüğünde İnsan, Kentler ve Gölgeler; hepsi kül olacak. Geriye de ölü bir Dünya kalacak.

O yüzden, saygıdeğer okur, ''Kentler ve Gölgeler''i bir işaret olarak algıla. Kibriti düşürmemize az kaldığının işareti. Ama daha vakit var. Ve o zamana kadar, kim bilir, belki kibriti söndürürüz. Gerçi ben sevgili okur, pek iyimser bir insan değilimdir. Ama belki de hâlâ yapılacak bir şey kalmıştır.

Bora GÖZÜDOK 8/A

Doğanın Kalbi

Doğanın kalbini kırmayalım.

Doğa bize her zaman ilham verici ve yol gösterici olmuştur. Tarihin hangi dönemine bakarsak bakalım insanlar, doğanın kalbi ağaçlara değişik anlamlar yüklemiştir.

İnsanoğlu yaşamın başlangıcından itibaren doğayla bir mücadele durumunda yaşamını sürdürmüş, doğaya karşı çaresiz kaldığında ona "tanrı" yakıştırması dahi yapmıştır. Doğayı yaşamının ve edebiyatının içine almıştır. İnsanoğlu, Yunan mitolojisinde sonsuzluğu simgelerken "servi"yi, barışı simgelerken de "zeytin"i seçmiştir. "Kayın ağacı" Oğuz neslinin atasıdır diyen destanlar yazılırken "Oenone" Kaz Dağları'nda, çınarların arasında orman perisi olmuştur. Apollon'dan bu yana kahramanların başını taç yerine "daphne" dalı süslerken Kıpçaklar ağaç kovuğundan doğmuştur. Gördüğümüz gibi doğa ve ağaç biz insanlar için her zaman önem ifade etmiştir.

Ya şimdi? Ağaçlar sera etkisini azaltır, oksijen üretir, enerji tasarrufu sağlar, erozyonu önler, kuraklıkla savaşır ve daha birçok konuda insanlığın yararına çalışır oldu. Ve yine herhangi bir karşılık beklemeden. Karşılık deyince aklıma geliverdi: Şöyle canımız sıkıldığında, içimiz daraldığında doğaya koşup onun kalbini bulup dallarından yardım beklemez miyiz bizi takıldığımız yerden çekip çıkarsın diye? Sonra yorulduğumuzda serin gövdesine yaslanıp dallarının en yükseğine çıkmaz mıyız, bir rüyamıza davet etmez miyiz? Ya korktuğumuzda... Korktuğumuzda yere inip o ağacın kovuğuna saklanmaz mıyız tıpkı annemizin kucağıymış gibi. Büyüdüğümüzü görmez miyiz yol üstündeki uzun kavak ağaçlarında, sonra yaşlandığımızda bir çam ağacının kozalaklarına bakarken gülümsemez miyiz kocaman, çocukluğumuzda saçlarımıza taktığımız tokaları hatırlarken...

Doğa bizi her zaman kucakladı hem de tüm kalbiyle, daima da kucaklayacak yeter ki fırsat verelim.

"İnka Çınarı" bin yıl daha yaşasın, bırakalım "Ağlayan Çınar" ağıtlarını yakmaya devam etsin daha yüzlerce yıl, kavuşamayan genç âşıklar için, tarihe tanıklık etsin anıt ağaçlar hep, "Uyuyan Çınar" da uyumaya devam etsin ki büyüsün ahtapot kolları bizi daha fazla kucaklamak için.

Doğayı sevelim ve onun kalbini kırmayalım ki sonumuz "Pitis" veya "Myra" gibi olmasın; doğa bizlere yeni yollar açsın, yeniden başlayabilelim diye.

Melek Bahar SÜKAS 6/A

BİR AĞAÇ KOVUĞUNDA UYANMAK

Yalnızlık... Bazen korktuğumuz, kaçtığımız bir kavramken, bazen de tüm koşuşturmalardan sıyrılmak, rahatlamak anlamına geliyor bizim için. Bir düşünsenize, kim şehrin gürültüsünden, kalabalığından kaçıp da yalnız kalmak istememiştir? Etrafındaki tek sesin bir ağaçtan kopup düşen yaprağın hışırtısı olduğunu hayal etmemiştir?

Çoğumuz bir yandan delicesine yalnızlığa ihtiyaç duyarken diğer yandan da yalnız kalmaktan korkmuştur. Oysa bir kere kapatsak gözlerimizi ve yalnızlığı düşünsek sizce düşüncelerimiz yine aynı kalır mı? Şimdi bunları düşünme zamanı. Düşünün ki bir rüyadasınız. Uyandığınız yer, bir ağaç kovuğu. Gözlerinizi açtığınızda etrafta tek bir insan, araba, vızıltı yok! Karşınızda masmavi bir göl, etrafınızda bol bol hayvan ve bitki. Havayı saran mayhoş bir toprak kokusu sizi adeta bir cennete götürüyor. Rahatça hareket edemiyorsunuz çünkü bir ağaç kovuğundasınız. Her tarafınız uyuşmuş. Bu uyuşukluk sizi hiç rahatsız etmiyor. Kalkıp bu kez adamakıllı etrafı araştırıyorsunuz. Meyve ağaçları, tavşanlar, sincaplar ve sizden başka tek bir insan bile yok. Bir süre doğayı seyrediyorsunuz. Meyve ağaçlarından topladıklarınızı bir testi su ile birlikte bir çınar ağacının gölgesinde yiyorsunuz. Bir yandan da püfür püfür rüzgâr esiyor. Yavaş yavaş mayışıyorsunuz. Ayrıca korna sesleri, alarm sesleri yavaş yavaş artıyor ve... İşte, gerçek dünyaya hoş geldiniz! Gürültü, patırtı ve daha nice sorunlar...

İşte şimdi gerçekten düşünebilirsiniz. Sizce işin, stresin, gürültünün olmadığı bir hayat mı daha cazip yoksa kalabalık, stresli, mutsuz bir yaşam mı? Tamam tamam, cevap sizde kalsın. Ağaç kovuğunun rahatlığını şimdiden özlediniz değil mi?

Zeynep KARABAĞ 6/A

SIRANIN DIŞINDA

Toplumu oluşturan bireyler devletin koyduğu yasalara uyarak yaşarlar. Bu kurallara uyulmadığı zaman, kargaşa çıkar. Ceza uygulanır. Toplum yaşayışında da insanların o toplum içindeki kurallara uyarak sıradanlaşması beklenir. Okullarda da kurallar vardır. Yazılı kurallar yasalar dışında, gelenek ve görenekler vardır. Bu kurallara uyulup buna göre davranılırsa sorun olmaz. Ancak sıradanlaşan insanlarda fikirler gelişmez. Ortaçağ da Dünya'nın düz olduğuna inanılırdı. Sıradan olmayan düşünceleriyle Macellan, Dünya'nın yuvarlak olduğunu ispatlamıştır.

Günümüzde eleştirel düşünceye sahip, farklı giyinen, farklı fikirli insanların sıradanlaşmasını beklemeyip onların kültürümüzün gelişmesi için gerektiğini kabullenmeliyiz. Toplumumuzda kurallara veya örf, adetlere aykırı davrananlar yasalar veya toplum tarafından cezalandırılır. Farklı yani sıra dışı düşünce ve davranışlar toplum tarafından kabul görmezse kişi dışlanır, yalnızlaşır. Hâlbuki farklı düşünceler, sıra dışı davranışlar belki de yenileşmenin, gelişmenin, buluşların işaretleri olabilir çünkü dünyada buluşlar sıra dışı düşüncelerle gerçekleşir. Sıradan olmayan, yeni fikirlere açık farklı düşünen insanlar farklı kültürleri, farklı bilimsel gelişmeleri hazırlarlar.

Sıra dışı düşünce ve olgular, o toplumun farklı tonlarıdır. Bir mozaiğinin bütününü oluşturan renkli tonlardır. Herkes, herkes gibi düşünmek zorunda değildir. Farklı düşüncelerin ortak çabası ile toplum gelişir, zenginleşir, çağdaşlaşır.

Efe CİNNİOĞLU 6/C

GRİLERİN ARASINDA BİR GÖKKUŞAĞI

Sıra dışı için, toplumunda alışılagelmişin dışında bulunan bir varlık ya da kavrama verilen addır diyebiliriz. Bu varlık ya da kavramın sıra dışı olup olmadığına yine içinde bulunduğu toplum veya bazı kurallar karar verir. Eğer bu varlık veya kavram, toplumdan ayrı bir yönü yansıtıyor ve alışılagelmişin dışında özellikler yansıtıyorsa "sıra dışı" kabul edilir.

Sıra dışı deyince aklımıza ilk neler gelir? Benim aklıma ilk gelen sıra dışı fiziksel özelliklere sahip insanlar... Kırmızı saçlı, gözleri birkaç tonu içeren ya da altı parmağı olan insanlar... Örnekler çoğaltılabilir. Bunların hepsi ilk bakışta sıra dışı görünür. [illegible] toplumda çoğunlukta bulunmaması, nadir k

Sadece fiziksel özellikler geçerli değild için. Mesela çoğu insan, düşünsel veya davr da toplumdan ayrı kaldığından bir kesişim k kuramadığından biz onları sıra dışı kabul edi Oysaki akıllarda bulundurmamız gereken, t toplum yapanın farklı düşüncelerin bir arada durumudur bence. Eğer farklı fikirler olmasa insancıl yanımız nerede kalırdı?

Sıra dışı demek; farklılık, çeşitlilik, re demektir. Farklı tonlara sahip ancak birlikte bütünlük içinde olan tonlar... Ya da bir gökk Toplumu bir gökkuşağına benzetmek de mü Belli renklerden oluşan düzenli bir renk cümbüşüdür gökkuşağı gri bulutların arasın da tıpkı toplum gibi içinde farklı renk tonları taşır. Bizler, belki onu yedi renk olarak görü ama o sonsuz renktedir. İçinde farklı tonlar renkler saklar, tıpkı toplumun içinde sakladı dışı varlıklar, insanlar, düşünceler gibi...

Sıra dışılık bazen iyi, bazen kötü olarak açıklanır. Bu, toplumun bakış açısıyla doğrudan bağlantılıdır. Sıra dışılık, farklılık ve eşsizlik kavramları olmadan toplum her zaman yarımdır. Gelişmiş ülke toplumlarına baktığımızda bu kültürel ögeler bir arada uyumla yaşar. Farklılıklar yaşatılır. Gelişmem tek tip toplumlarda ise sıra dışı çoğunlukla dışlanır ve hor görülür. İçinde yaşadığımız toplumda bizler, bu farklılıkları gökkuşağının tonları olarak görmeli ve bunun özel olduğu çünkü her insanın özel olduğunu bilmeliyiz.

Beliz UZUN 7/A

AMAÇ

Günlük hayatımda insanların durmadan sorumluluklarından, yakın ya da uzak geleceklerine dair amaçlarından şikâyet edip durduklarını görüyorum. Halbuki bunlar en anlamsız şikâyetler.

Okula gitmekten şikayet eden bir öğrenciyi ele alalım. Bu öğrenciye bir daha okula gitmeyeceğini söylerseniz size sanki onun için cennetten arsa almışsınız gibi bakması muhtemeldir -şahsen ben öyle bakardım- ancak okulsuz hayata en fazla bir yıl dayanabileceğinden bihaberdir. Bunun sebebi nedir dersiniz? Hemen anlatayım: Bir öğrencinin şimdiki zaman için ve geleceği için en büyük amacı okula gitmektir. Okula gitmeyen bir öğrenci demek amaçsız bir insan demektir ve amaçsızlık bir insan için en büyük işkencedir. Her gün aynı monotonlukta ve boş geçmeye başlar, bir süre sonra da katlanılamaz hale gelir.

Bununla ilgili uzun zamandır aklımı kurcalayan birtakım sorular var: Neden insanoğlu sonunda öleceğini bile bile medenileşmeye çalışarak hayatı kendisi için karmakarışık hale getirdi? Neden ilk insanlar göçebe ve avcı-toplayıcı hayatlarını kenara atıp yerleşik hayata ve tarıma başladılar? Uzun süre bu sorular üzerine kafa yorduktan sonra nihayet bunun nedenini anladım ve sizlerle paylaşmaya hazırım. İlk insanların sadece temel amaçları vardı ve hayatları bunlar üzerine kuruluydu. Yemek bulmak, kendini ve kabilesini savunmak ve soyunu devam ettirmek bunlar arasında en önemlileriydi. Ancak bunlar insanın var oluşunu anlamasını sağlayacak veya ruhundaki açlığı bastırmaya yetecek kadar güçlü amaçlar değillerdi. Bunlar fazlasıyla temeldi. Tarımı keşfettikten sonra insan kendisi için yeni bir amaç bulmuştu. Ektiklerini sulayıp büyütmek, korumak, yeterince olgunlaşınca toplamak vb. birçok amaçları olmuştu. Ayrıca tarım yerleşik hayatı da beraberinde getirdiğinden yaşadıkları bölgeden de sorumlulardı. Yerleşik hayat sahip oldukları hayvanların onlarla daha yakın olmalarına yol açtığı için hastalıklar başladı ve bu hastalıkların dışında da başka sorunları vardı. Bütün bunlar beraberinde farklı farklı amaçlar getirdi ve insanoğlu bu amaçlarla var oluşunu birleştirerek ona bir anlam yüklemeye çalıştı. Görünen o ki bunu yapmayı başardı çünkü ilk insanlardan bu yana devamlı gelişmeye ve sorumluluklarımızla birlikte farklı amaçlar edinmeye çalışıyoruz. Artık sıradan bir insanın büyük veya küçük onlarca farklı amacı var: iyi bir okula gitmek, güzel bir iş sahibi olmak, dil öğrenmek, âşık olmak, aile kurmak, sanatla uğraşmak, yeni arkadaşlar edinmek, dünyayı görmek veya yeni kültürlerle tanışmak... Belki de sadece mutlu ve huzurlu olmak. Benim sizlere tavsiyem şu: Saydığım bütün bu amaçların peşinden koşmaktan asla bıkmayın, sorun ve sorumluluklarınızdan sakın kaçmayın. Çünkü bunlar bizi biz yapan şeyler. Bunlar bizim varoluş sebeplerimiz. Bizlerin, insanoğlunun varoluş amacı; amaçları...

Elif ÖZYAPICI 8/B

Yaratıcılık ve Yaratı

Sıra dışı olmak... Sıranın içinde... Bazen dışında... Ya da hep dışında... Farklı farklı sıra dışılık var dünyada... Farklılık, insanın gelişiminde ve özünde vardır. Kendi ruhunda hisseder kişi. Geleceği değiştirmeyi düşünmeden kendi yolunu böyle çizer. O nedenle farklı farklı kişiler, farklı tonlarda yaşarlar ve yaratıları da bu tonlarda olur.

Sıra dışıyla alakalı kitaplar okusanız da sıra dışı olamazsınız. Çünkü sıra dışı olmak öğrenilmez, sıra dışı olmak için doğuştan getirdiğin özellikleri geliştirip belli bir amaç uğruna çaba harcarsın. Mesela Edison gibi. Edison yüzlerce belki de binlerce deneme yaparak ampulü icat etti. Ampulü bularak aslında gelecek için çok önemli bir buluş yaptığını bilmiyordu. Bu sıra dışı insan sayesinde bugün gece gündüz aydınlık yerlerde yaşıyoruz. Bir Mozart, bir Beethoven olmasaydı bu güzel müzikleri dinleyebilir miydik? Bir Stefan Zweig, Victor Hugo ve Orhan Pamuk olmasaydı çoklu bakışımızı nasıl geliştirebilirdik? Atamız yani Atatürk olmasaydı şu an burada bu yazıyı nasıl yazardım? Daha niceleri var bu dünyada. Sen, ben ya da tanıdığımız biri belki gelecekte inanılmaz bir yazar, ressam, mühendis, mucit ya da müzisyen olabileceğiz. Farklılıklara adım atacağız.

Çabalayarak yaptığınız birçok işte mükemmel bir iş çıkartabilirsiniz ve bu işler gelecekte başkalarının işine yarayabilir ve onların hayatını değiştirebilir.

Kemal Utku ONAY 5/A

MEKTUPLAR

Geleceğin Çocuklarına

Geleceğin Çocuklarına,

Size geçmişi anlatmak istiyorum çocuklar. Bugünlere nerelerden geldiğinizi bilmenizi istiyorum. Bilin ki yanlışları doğru, dünyayı daha güzel kılalım.

Büyük ihtimalle şu anda uçan arabalarla okula gidiyor, robot öğretmenlerinizi dinliyorsunuz. Belki biraz ileri gitmiş olabilirim ama benim çocukluğumdan çok daha ileri gittiğiniz kesin. Teknoloji çok hızlı gelişen bir unsur. Bizim çocukluğumuza teknoloji çağı diyorlardı çünkü hayatımızın her anı teknolojiden oluşuyordu. Buzdolabı, çamaşır makinesi, kurutma makinesi, akıllı telefonlar, bilgisayarlar, televizyonlar ve bunun gibi bir sürü alet size basit gibi geliyor olsa da bunlar olmadan insanın hayatı altüst olabilirdi. Size birçok sorum var. Mesela teknoloji hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor? Robotların insanların mesleklerini yapabileceğini söylüyorlardı. Acaba insanlar hâlâ çalışıyor mu? Ya da uçan arabalar icat edildi mi? Aslında şu anda yerden bir iki metre yüksekte uçabilen arabalar icat edildi. Belki de siz havada trafikte kaldınız. Kim bilir? Hep teknoloji hakkında konuştum ama belki de teknoloji çağı kapanmıştır. Umarım dünyayı kurtarabilmiş ve yaşanamayacak hâle gelmesini önleyebilmişsinizdir. Malum dünyanın en büyük sorunlarından biri kirlilik ve bu sizi başka bir gezegende yaşamak zorunda bırakabilir. Bunu hayal etmek bana biraz akıl dışı geliyor. Gerçi şu anda Mars'ta koloni kurmaktan söz edenler var. Sonuçta insanların sağ solu belli olmuyor değil mi? Uzaylılar gerçekten var mı acaba? Belki de onlarla tanışmışsınızdır. Eğer tanıştıysanız bana mutlaka bir fotoğraf yollayın. Gelecekten geçmişe...

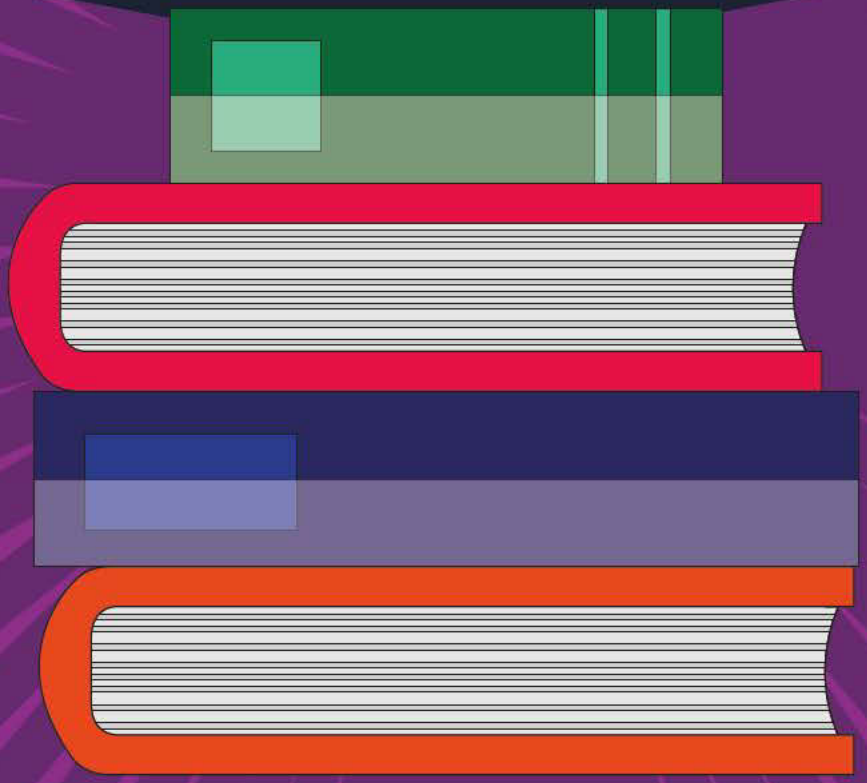
Bu arada umarım insanlık barışın önemini anlamış ve şu lanet savaşlara son verebilmiştir. Savaş çok kötü ve dünyanın olmazsa olmazı hâline gelmiş bir şey, en azından benim zamanımda öyle. Biraz araştırdım benim zamanımdan yüzyıllarca yıl önce de öyleymiş. Adaletle alâkası olmayan, hep silah satanların ve diğer karanlık güçlerin kazandığı, masum insanların uğruna can verdiği karanlık bir girdap adeta... Sakın ama sakın savaşın karanlık pençelerinin içine düşmeyin. Hayattaki tüm dilekleriniz ve hedefiniz barış olsun. Umutlarınız eksilmesin.

Kucak dolusu sevgilerle...

Geçmişten bir dost

Beliz UZUN 7/A

AFORİZMALAR

Dünyayı değiştiremiyorsan dünyanı değiştirirsin. Hepsi bu.
Stef'an Zweig

Değişmeyen tek şey, değişimin kendisidir.
Heraclitus

Bir şeyler değiştirmek isteyen insan önce kendinden başlamalıdır.
Sokrates

Sevgi şifadır. Sevgi güçtür. Sevgi değişimin sihridir.
Mevlana

8/A

" Değişim düşüncelerde başlar hayatınla biter. " **Tuvana HIZLI**

" Yüzünü değiştirerek özünü değiştirmiş olmazsın. " **Poyraz KÖROĞLU**

" Değişmek kolaydır zor olan başkalarını değiştirmektir. " **Ata ŞAROĞLU**

" Aşk için değişmek gerek bazen ama aşk için de olsa değişmek pişmanlıktır. " **Ela Melisa SELVİTOP**

" Değişim hayata yeni bir renk katmaktır. " **Kadir Kerem KESİKBAŞ**

" Değişmeyen tek şey, benliğimizdir. " **Ela ŞAHİN**

" Değiştirilen olma değiştiren ol. " **Bora TETİK**

" Zaman, değişime aşıktır. " **Ozan ENGİNDENİZ**

" Değişim güzeldir. " **Ece AYDOĞDU**

" Efsaneler ölmez sadece şekil değiştirir. " **Demir SEÇKİN**

" Değişim ince bir ipte yürümek gibidir. " **Ece USTA**

" Değişmek kısa sürelidir, değişimi sürdürmek bir ömürdür. " **Batın Alp LOÇLAR**

" Değişime ayak uyduramıyorsan adımlarını hızlandır. " **Ege Başar YOLAGİDEN**

" Değişim, Tanrı'nın 'Mükemmel değilsin.' deme yoludur. " **Bora GÖZÜDOK**

" Değişim insanı ancak farkında olduğu kadar değiştirir. " **Kuzey ÖZTURAÇ**

" Değişim hayatın kendisidir. " **Duru Karya ÖZCAN**

" Küçücük bir değişiklik bütün hayatımızı değiştirebilir. " **Ada ODABAŞI**

" Dünyaya açtığın desteleri zamanla değiştir çünkü aynı desteyle sürekli kazanamazsın. " **Umut KARA**

" Değişimden korkma, değiştirilmekten kork.. " **Zeynep GÜRLEK**

8/B

"Değişim dediğin nedir ki? Ben değişmemeyi göze almışım." **Ahmet Demir KONU**

" Eğer ki hayata yeniden başlamak istiyorsan değiş." **Çağrı DİKER**

" Değişmeyen tek şey sınavdır. " **Artun Tan ÇELİKER**

" Değişen değişmiştir, değişmediği gün hayatı bitmiştir." **Ata ENGİN**

"Sanlar, değişememekten kaynaklanır. " **Berrin Eylül GÜVEN**

" Değişim, değişmek istemekle başlar. " **İlke KARA**

" Değişim bir ormanı yakmaya benzer. Bir kere kibriti çaktınız mı dönüşü yoktur. " **Doğa ERKANLI**

"Değişim hayatın kendisidir, biz fark ettiğimiz ayrıntılara değişim deriz. " **İdil Aybala ESMER**

" Değişmek, insanların ne düşüneceklerini düşünmeden hareket etmektir." **Tolunay SEZGİN**

" Sınavlar bitmez sadece şekil değiştirir. " **Emre YILDIRIM**

" Değişim deniz gibidir. Bazı değişimler durgunluğu ile insana huzur verir, bazıları ise seni içine çeker ve boğulmana neden olur. " **Irmak ÖZDOĞAN**

" Değişim, hayatın işleyişidir. " **Nazlı Zeynep BODUROĞLU**

" Hidrolik asit çözeltisine amonyak çözeltisi damlatırsan nötrleşme olur işte bu değişimdir. "

Öykü ÖZSOY

" Bir insan kendi dünyasından başlamalı değişime, başkalarınınkini değiştirmeden önce." **Selin KÖSEOĞLU**

" Değişememizin tek sebebi değişimi göze alamamamızdır." **Demir RESİMCİOĞLU**

" Değişen herkes, dünyayı değiştirir." **Ali YARDIMCI**

" Değişim kaleme benzer, yazdıkça tükenir tükendikçe sizi geliştirir. " **Elif ÖZYAPICI**

" Değişmek istiyorsan önce kafanı sonra kendini değiştirmelisin. " **Merve ÖZATEŞ**

"Değişmedim, değişemem diyen insanlar, değişmiş insanların kendisidir." **Irmak SAVİ**

" Dünyadaki her şeyi bir şekilde değiştirebiliriz fakat zamanı hiçbir şekilde değiştiremeyiz. " **Bensu AKAN**

" Sen değişmezsen ben değişmezsem kim değiştirecek bu dünyayı? " **Roy Mihran BİLEKCİ**

" Kendinden kaçamazsın ancak kendini değiştirebilirsin." **İlkin Denizay CERİT**

Bir karikatür üzerine düşü

7/A

"Kalemi doğru konuşturarak dünyayı daha özgür ve barış dolu bir yer kılabiliriz."

Beliz UZUN

"Kalem kılıçtan keskindir." **Erhan EREN**

" Silahtan daha de erli bir güç varsa o da kalemdir." **Berk OKÇUOĞLU**

"Kalem silahımız ise sözcükler de o silahın mermileridir."

Doğa KALAYCIOĞLU

" Silahla başlayan bir savaş iki kalem darbesiyle bitirilebilir."

Nazlı GÖKBAY

" Bağnazlığa karşı düşünürler ellerine kalemlerini alıp savaşmalıdır. "

İdil AYDEMİR

" Silahların yerine kalemlerin konuştuğu bir dünyanın özlemini çekiyoruz. "

Lara ÖZ

" En güçlü silahtansa en keskin kalemi tercih etmeliyiz." **Ali AVCI**

" Kalemin gücü tartışmasız en ideal olandır."

Cem Daniel SEDLACZEK

" Savaşılacaksa kalemlerle savaşmalı. " **Sinan ÜLKEN**

" Kalemler ve yazarlar, silahlar ve kavgalardan daha üstündür. "

İdil Mina AK

" Bazı kalemler toplumları peşinde sürükler." **Efe Kaan AKSOY**

" Artık silahların yerine kalemler geçmelidir. "

Efe İhsan GENÇTÜRK

" Bazı yazılar kurşun etkisi yaratabilir. " **Ceren KAYACAN**

"Kalem gibi bir silahın kurşunu asla bitmez." **Ada DURAN**

7/B

" Bilgi silahtan güçlüdür çünkü savaşı seven cahilleri ezer geçer. " **Dilara IŞIK**

" Önemli olan güçlü silahlar değil, bilgi ve teknolojidir." **Ece GÖKBAY**

" Sadece silah değil bazen kalem de tehlikeli olabilir. " **Demir ŞAHİN**

" Kalem istediğin şey olabilir, tek ihtiyacın biraz hayal gücü." **Melek ÇAM**

" En büyük güç kalem yani bilgidir." **Ege BÜKÜCÜ**

" Bilgi size savaş kazandırabilir. " **Noya TEZEREN**

" Silaha mermi sürmek yerine zihne bilgi yüklemek gerek. "
Yağmur DANIŞOĞLU

" Bir milletin askerî gücü olmasa bile güçlü okuryazarları ile gelişmesi mümkündür. "
Erim ERUZ

" Bazen kalem en güçlü silahtır ve bunu kullanmak zorunda kalabiliriz."
Burak ARTKIN

" Kalem ve söz silahları susturabilir. " **Ali Demir ULUCAN**

" Gelişmiş ülkelerin gücü, güçlü kalemleridir."**Su DARSA**

" Kalem, savaşı başlatabilir de, bitirebilir de." **Göksu GÜNEY**

" Kiminin silahı vardır ancak bilgisi yoktur. " **Emin ŞÜKÜN**

" Bilgi arttıkça birikim de artar." **Yağmur İrem BATILI**

" Kalemden daha büyük bir silah düşünemiyorum ." **Melisa AYYILDIZ**

" En büyük güç hiçbir zaman şiddete dayalı bir güç olmamıştır."
Simay YALÇIN

" Kalemle silah savaşsa kalem kazanır. " **Berat BİLCE**

7/C

" Kalem her amaç için kullanılabilen bir silah." **İpekgül YEŞİM**

" Kalem bizi ileri taşıyan bir silahtır. " **Kaan GÜLER**

" Kaleme kutsiyet yüklemek gerek. " **Damla KÜÇÜK**

"Barışa giden yoldur kalem." **Mustafa Candan YAVUZ**

" Kalem ve bilgi insanlığın gelmiş geçmiş en büyük silahıdır. "

Kerem TUĞYAN

" Ancak kalemle kendimizi savunabiliriz. " **Duygu DENİZERİ**

" İnsanlar ne kadar etkili bir yazı kaleme alırsa amacına o kadar çabuk ve iyi ulaşır. " **Eylül GÜNCÜ**

" Güçlü bir kalem tüm problemleri çözer " **İlkin Ali AYDIN**

" Kalem kılıçtan daha keskindir." **Zeynep ERAY**

" Yerine göre düşman, yerine göre dosttur kalem." **İnsaf KOYUNCU**

" Kalem bir insanının en iyi kılıfı olabilir." **Zeynep Gülin AKKAŞ**

" Kalem gerektiğinde bir anahtar gerektiğinde iyi bir silahtır."

Bahar Beliz ORBEYİ

" Kalemin mermisi düşünceleriniz körelince biter. "**Ahmet Emre MORGÜL**

" Başarılı bir yazar ile kalemşör arasında fark vardır. "

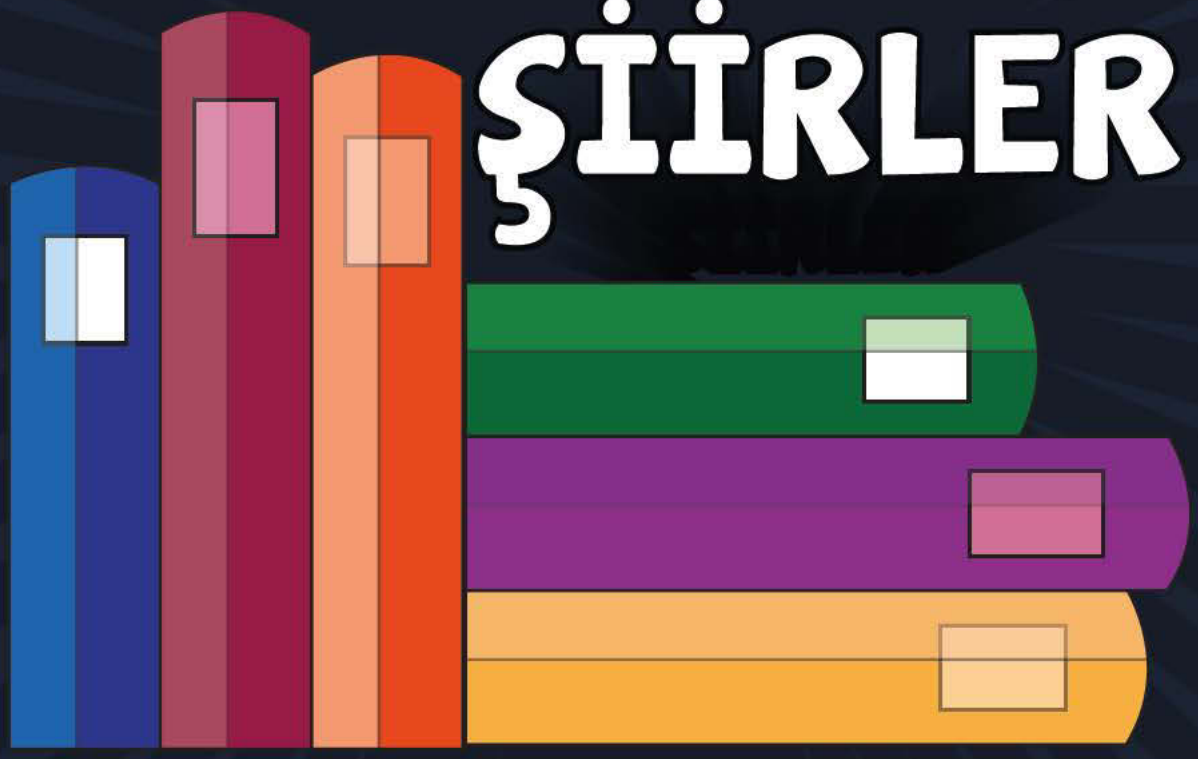
Eren ÖZDEMİR

" Kalemin iyi amaçla kullanılması eğitimin rolünü ortaya koyar."

Seda NEPTUN

" Silahlarla yapamayacaklarınız varsa elinize iyi bir kalem alın." **Azra AR**

ŞİİRLER

10 KASIM

10 Kasım sabahı,
Soğuk rüzgârlar esti Dolmabahçe'de
Herkesin gözü yaşlı,
Sen üzülme diye ağlıyordu gizlice.

Bir kasım sabahı,
Bizleri bırakıp gitmişsin
Her Türk'ün kalbinde
Kocaman bir yer edinmişsin.

Sen aramızdan ayrılalı
79 yıl olmuş Ata'm
Her 10 Kasım'da,
Senin için ağlar bu vatan.

Yeni nesiller yetişecek
Hep senin izinden gidecek
Senin sevgin kalplerde
İlelebet yeşerecek.

Bize emanet ettin bu vatanı,
Anlı şanlı Türk bayrağını
Koruyacağımıza ant içtik
Biz hep senin izindeyiz Ata'm.

Seçil SEÇİLMİŞ 5/B

MAVİ GÖZLÜ DEV

Yıl 1938, Kasım'ın 10'u,
Bugün efkâr günü kalpler yasta.
Koca bir ulusun Ata'sı, mavi gözlü dev,
Artık sonsuz uykuda.

Bir insan ölür de herkes ağlar mı?
Bir veda böylesi can yakar mı?
Kurduğun Cumhuriyet'in yılmaz bekçileriyiz,
Açtığın yolda daima izindeyiz.

Yıl 1938, Kasım'ın 10'u,
Artık ne gökyüzü mavi, ne çocuklar neşeli.
Ey bağrı yanık Türk milleti,
Unutma, unutturma bu kutsal emaneti.

Bağımsızlıktır artık yolumuz,
Aydınlık yarınlardadır umudumuz,
Sen rahat uyu diye,
Canımız feda bu millete.

Göksu UYAR 7/A

KALBİMİZDE YAŞIYOR

1938'de vatanın kalbine bir ateş düşüyor,
O ateş ki başka ateşlere dönüyor,
Onun yapmak istedikleri yeni ateşlere yön veriyor
Bizi bize gösterdi, kalbimizde yaşıyor.
Bizim için gençliğini yaşayamadı,
Unutulmuyor,
O yüce bir insandı, kalbimizde yaşıyor.

Umut KARA 8/A

BAYRAĞIM GÖKLERDE

Yıllardan 1938,
Günlerden 10 Kasım,
Kapadı Ata'm gözlerini,
Dolmabahçe'de.

Bir sessizlik çöktü,
Yurdum topraklarına,
Tüm dünya bizimle yas tuttu
Ata'mın gidişine.

Cumhuriyet'i kurdun,
Lider oldun bize
İnkılapların ile
Güç verdin geleceğimize

Ata'm sana söz,
Bayrağım hep göklerde olacak
Taşıyacağım onu
Sonsuza dek kalbimde.

Damla AKDENİZ 5/C

GÖRDÜM SENİ ATATÜRK

Çanakkale Gelibolu'da,
İstanbul rıhtımında,
Bandırma vapurunun tam ortasında,
Gördüm seni Atatürk.

Samsun'a ayak bastığında,
Amasya, Erzurum, Sivas'ta,
Meclisin tam ortasında,
Gördüm seni Atatürk.

Sakarya'da Kocatepe'de,
Yunanlı'nın hemen arkasında,
İzmir'in tam ortasında,
Gördüm seni Atatürk.

Cumhuriyet'in bağrında,
Bir milletin uğrunda,
Devrimlerin tam ortasında,
Gördüm seni Atatürk.

Sınıfımın duvarında,
Derslerimin konusunda,
Gençliğimin tam ortasında,
Gördüm seni Atatürk.

Bilimin ışığında,
Yarınımın umudunda,
Kalbimin tam ortasında,
Buldum seni Atatürk.
Unutmam seni Atatürk!

İdil Mina AK 7/A

RAHAT UYU ATAM

Yıl 1881, yer Selanik,
Mavi gözlü bir çocuk doğdu
Okudu, büyüdü, asker oldu
Bir ulusun kurtuluşu O'ydu.

Vatanımıza düşmanlar doğdu
Bir ulus düşmanların esiri oldu
Ne mutlu ki kahramanlar vardı
Atatürk önderliğinde umudumuz oldu.

Düşmanlar yurttan kovuldu
Birlik beraberlik sağlandı
Cumhuriyet doğunca
Türk ulusu sevinçle doldu, huzur buldu.

Yıl 1881, yer İstanbul,
Ata'm çok hasta oldu
10 Kasım, saat dokuzu beş geçe gözlerini yumdu
Sen rahat uyu Ata'm
Senin mirasın, bizim emanetimiz oldu.

Yağız Efe ÇELİK 5/B

İSTANBUL'U İZLİYORUM

İstanbul'u izliyorum,
O güzel Boğaz Köprüsü'nden
Huzur veriyor bana
Martıları dinlerken.

İstanbul'u izliyorum,
Denizin ortasında, Kız Kulesi'nden
Havasını içime çekiyorum
İstanbul'u izlerken.

İstanbul'u izliyorum,
Güzel mi güzel Galata Kulesi'nden
Gelip geçiyor vapurlar
Zaman su gibi akarken.

Damla AKDENİZ 5/C

İSTANBUL MELTEMİ

Bir meltem esiyor,
Aheste aheste savuruyor saçları
Bir meltem esiyor,
Köpürüyor deniz suları.

Bir martının kanatlarında,
Bir geminin dümeninde,
Hezarfen'in kanatlarında
Bir İstanbul meltemi esiyor.

Delal ÜNAL 5/C

BİRİCİK İSTANBUL'UM

Sokaklarında nefes aldığım,
Koşup koşup oynadığım,
Yağmurlarında ıslandığım,
Biricik İstanbul'um.

Ufuklarında kaybolduğum,
Zaman zaman boğulduğum,
En çok da huzur bulduğum,
Biricik İstanbul'um.

Bakıp bakıp ilham aldım,
Taşına toprağına şair olduğum,
Masmavi denizine daldığım,
Biricik İstanbul'um.

Dostlarına sarıldığım,
Yaşarken umut dolduğum,
Anılarla hayat bulduğum,
Biricik İstanbul'um.

Kocaman kahir şehrim,
İstanbul'um.
Biricik güzel sevgilim,
İstanbul'um.

İdil Mina AK 7/A

EY İSTANBUL

Bir ayağın Asya'da diğeri Avrupa'da,
Başkent oldun Bizans'a, Osmanlı'ya,
Beşik oldun uygarlıklara,
Sen ne güzelsin ey İstanbul!

Surların var dizi dizi,
Masmavi boğazın dünya incisi,
Ayasofya, Sultanahmet eşsiz eserleri,
Sen ne şirinsin ey İstanbul!

On beş milyon insana yurt oldun,
Hayat verdin umut oldun,
Asya'dan Avrupa'ya köprü oldun,
Sen ne büyüksün ey İstanbul!

Fabrikalar, limanlar, üniversite, okullar...
Önderlik eden, çağ açıp, çağ kapatan,
Yedi tepeye yayılan, seyrine doyum olmayan,
Sen ne coşkulusun ey İstanbul!

Üsküdar, Beykoz, Sarıyer, Sarayburnu...
Özgürlük şarkıları söyleyen martıların yurdu,
İnsanlığın vazgeçilmez gözdesi oldu,
Sen ne güzel şarkısın ey İstanbul!

Efe CİNNİOĞLU 6/C

İSTANBUL BAĞIRIYOR

İstanbul bağırıyor "Yeter artık!"
"Ev, apartman, gökdelen gelmeyin üstüme."
Kalmadı bir nefes alacak ağaçlık.

İstanbul bağırıyor "Yeter artık!"
"Suriyeli, Karadenizli, Doğulu
ve Batılı gelmeyin üstüme."
Gece gündüz hiç durmayan, azalmayan trafik,
Evleri, binaları, yolları, her yeri yıkık.

İstanbul bağırıyor "Yeter artık!"
Bırak gezip İstanbul'un keyfini sürmeyi,
İş yolunda bile yordu, gerdi herkesi.
İstanbul bağırıyor "Yeter artık!"
"Yol üstünde yol hâlâ yetmiyor size, öyleyse gelmeyin üstüme."

Demir AKYOL 6/B

Uzaklardaki Yalnızlığım

Loş bir odadayım,
Issız gölgelerle.
Hüzünlerim artmış,
Uzaklarda yalnızlığım.

Tek ağaçlı bir bahçedeyim
Çiçek kalmamış tepelerde
Vücudumu bir buz sarmış ki,
Uzaklarda yalnızlığım.

Kâbus gibi rüyalardayım,
Yolların sonunda
Tepe taklak olmuş hayallerim var,
Uzaklarda yalnızlığım.

Selin Zeliha KAYA 5/B

DOSTUM

Bazen yağmur bazen güneş gibisin
Bazen kutup soğukluğunda bazen çöl sıcaklığında.
Bazen delicesine bağlanır bazen nefret edersin,
Sen busun, bu halinle benim dostumsun.

...

DEVRİLME

Sen asma suratını asla
Dik tut başını daima
Seni zorlayanlar olsa da
Devrilmesin içindeki yiğit kara toprağa.

...

BAZEN

Bazen sevdiklerini kaybeder insan,
Ağlar daha büyük acılar yaşamamışçasına.
Bazen düşünür onu,
Onunla yaşadığı anıları düşünür daha derinlerini yaşamamışçasına.
Bazen kaldıramaz onun yükünü
Daha ağırlarını kaldırmamışçasına,
Bazen yüzünde bir tebessüm
Onu hatırladıkça...

Umut KARA 8/A

SONSUZ OLMAK

Bazıları inanmaz sonsuz olmaya,
Bazıları da inanmak için direnir,
Bazıları ise kendinden emindir ve inanır
Vardır aslında sonsuzluk.

Sonsuzluk ruhumuzdur,
Sonsuzluk bilgidir,
Sonsuzluk sevgidir,
Sonsuzluk yardımlaştığımız kişilerdir.

Bilim bile sonsuzluğa inanır
Uzay sonsuzdur der bilim
İşte sonsuzluk hem soyut hem somuttur
Siz sonsuzluğa inanır mısınız?

Yasemin TİRYAKİ 5/A

Sonsuzluğu Yakalamak

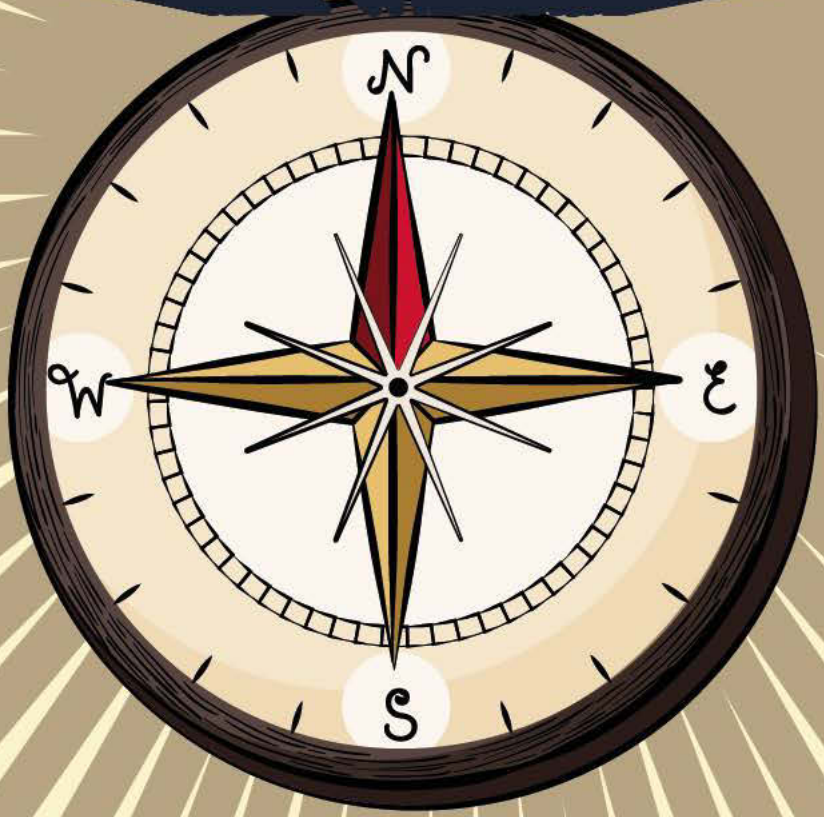
Sonsuzluğu yakalamak
Hiç de zor değil
Emeğini, yüreğini
Ortaya koymalısın.

Şarkılar söylemeli,
Kitaplar yazmalı,
Resimler çizmeli
Kendini anlatmalısın.

Bir keşifle, bir icatla
Bir yardımla, bir yararla
Bir fikirle, bir duyguyla
İnsana, dünyaya
Dokunmalısın.

Kemal Utku ONAY 5/A

GEZİ YAZILARI

Bir gün arkadaşlarım ile birlikte tüm çocukların rüyası olan olan Kidzania'ya gittim. İstanbul'da Akasya Alışveriş Merkezi'nin içinde bulunan Kidzania'nın çocukların bir gününü geçirmesi için uygun bir seçim olduğunu düşüyorum. Burası birçok mesleği deneyimleyebileceğiniz bir yerdir. İçerde birçok mesleğe ait çalışma alanı var. Çocuklar burada deneyimlemek istedikleri mesleğin odasına giriyor ve orada meslek hakkında çalışmalar ve etkinlikler yapıyorlar. Yani hayallerindeki mesleklerin nasıl olduğunu, ne yapıldığını deneyerek öğreniyorlar. Ama burada normal para kullanılmıyor. Buraya özel "kidzoslar" kullanılıyor. Mesela biz Migros diye bir markete girdik. Ama burada üç tercih hakkınız var. Ya müşteri, ya kasiyer ya da stok müdürü olabilirsiniz. Müşteri, ona verilen listede olan malzemeleri alıyor; kasiyer alınan malzemeleri kasadan geçiriyor; stok müdürü müşterilere yardım ediyor ve kasadan geçirilen malzemeleri yerine yerleştiriyor.

Doktorluğu deneyimlemeden dönmek olmazdı tabi. Doktorluk mesleğinde ya oyuncak bebek muayene edeceksiniz ya da ameliyat yapacaksınız. Ameliyatlar, tıp malzemeleri ile bütün kurallara dikkat edilerek yapılıyor. Dolayısıyla ameliyata başlamadan önlük, eldiven, bone gibi şeyler takıyorsunuz. Bir de ambulansta bir doktor olabiliyorsunuz. Bunların haricinde yemek yiyeceğiniz zaman ister yemeğinizi kendiniz yapıyorsunuz ister para ile satın alabiliyorsunuz. Yani burada doktor, üniversite öğrencisi, pilot, ajan, diş doktoru, aşçı, polis, bankacı, kargocu, itfaiye, inşaat mühendisi, tiyatro oyuncusu gibi aklınıza gelebilecek birçok mesleğe uygun çalışma alanı var. Kısacası Kidzania harika bir yerdir. Umarım herkes Kidzania'da benim yaşadığım gibi keyifli bir gün geçirir.

Ceylin Naz DURMUŞOĞLU 5/B

Sömestir tatilinde teyzem ve kuzenimle birlikte Bakırköy ilçesinde bulunan Botanik Park'a gittik. Yaklaşık yirmi futbol sahası büyüklüğünde olan park, yeşillikler içinde eğlenceli bir yerdi. Parkın girişinde bizi Atatürk heykeli karşıladı. Merdivenlerden indikten sonra büyük bir havuzun içinde beş adet kanatlı at heykeli vardı. Bu kanatlı at heykellerine mitolojide "Pegasus" adı verildiğini biliyordum. Daha önce bir uçak biletinin üzerinde bu kanatlı atın resmini görmüş ve babama ne olduğunu sormuştum.

Parktaki yürüyüşümüze doğal göletin etrafında devam ettik. Gölet, kuğular ve su kaplumbağalarına ev sahipliği yapıyordu. Deniz bisikletine binerek gölde birkaç tur attık. Su kaplumbağaları bize hiç yaklaşmasa da kuğular sürekli peşimizdelerdi. Deniz bisikletinin ardından yiyecek kapma umuduyla bakıp ince ve kıvrımlı boyunlarını ileriye doğru uzatarak adeta bize yalvarıyorlardı. Ama bu tür parklarda ziyaretçilerin hayvanları beslemesi istenmiyor. Çünkü bazı ziyaretçiler, onlara hayvanların doğasına uygun olmayan yiyecekler verebiliyor.

Parkın içerisinde iki adet çok yüksek oyun kulesi bulunuyor. İnternetten yaptığım araştırmaya göre o oyun kuleleri Türkiye'deki en yüksek oyun kuleleriymiş. Kuleleri birbirine bağlayan halattan yapılmış uzun bir köprü vardı. Kuzenimle beraber bu köprüden geçerken köprünün sallantısı ile birlikte çok heyecanlandık. Açıkçası kendimi bir macera filmindeymiş gibi hissettim.

Parkın adından da anlaşıldığı üzere park, birçok bitki çeşidine ev sahipliği yapıyor. Teyzeme ağaçların isimlerini sordum. Teyzem gürgen, açelya ve manolya gibi pek çok ağaç ismi söyledi. Gül bahçesi, kokulu bitkiler köşesi gibi on bir çeşit bitki bölgesi vardı. Biz kış mevsiminde gittiğimiz için çiçeklerin çoğu açmamıştı. Sanıyorum bu parka baharda tekrar gitmek en doğrusu olacak. Hem eğlenmek hem de farklı bitki çeşitlerini tanımak için Bakırköy Botanik Park'a mutlaka gitmelisiniz.

Eren ERSOY 5/C

Kış Masalı Şehri SVALBARD

Svalbard, şehir hayatından sıkılmış veya gezilecek ilginç yerler arayan maceraperestler için birebir. Avrupa ülkelerinden farkı, biraz daha kuzeyde olması. Svalbard Norveç'e bağlı olan bir takımadadan oluşmakta, benim dikkatimi çeken en ilginç özellikleri bölgedeki kutup ayısı nüfusunun insan nüfusundan fazla olması ve dünyanın en kuzeyindeki şehir olma özelliğini taşıyor olması. Bu şehrin enteresan yanları sadece bunlar ile sınırlı kalmıyor tabi ki, bu şehirde 26 Ekim ile 15 Şubat tarihleri arasında güneş hiç doğmuyor, gerçekten çok ilginç! Ayrıca bu takımadada kuzey ışıkları da seyredilebiliyor. Peki şimdi çoğunuzun merak ettiği noktaya gelelim, bu kadar kuzeydeki bir ülkede hava koşulları nasıl ? Genellikle hava -15 derece civarında ama eğer "Ben kutuplara gidiyorum, üşüyeceğim." diye düşünmezseniz çok sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum açıkcası. Peki Svalbard'ta ne gibi etkinlikler var, yani Svalbard'ta ne yapılır? Kuzey ışıklarını seyretmek, müzeleri gezmek dışında (Küresel Tohum Deposu favorim, burada dünyadaki hemen hemen tüm tohumların yer altında saklanıyor ve doğal ya da nükleer felaketlere karşı korunuyor) köpek kızağı gibi hep filmlerde gördüğümüz bu eğlenceli aktiviteyi de burada deneyimleyebilirsiniz.

Ama bunlar da bana yetmez diyenlerdenseniz eğer, Svalbard'ın kuzeyine buzkıran gemileriyle fiyortlara ya da Svalbard'ın Longyearbyen' den sonraki ikinci büyük şehri olan Barentburg'a harika turlar düzenleniyor. Bu da aklınızda bulunsun derim. Eğer buraya giderseniz şaşıracağınız belki de en ilginç şeylerden birisi ise kutup ayısı tabelaları, burada kutup ayısı nüfusu insan nüfusundan fazla olduğundan dikkat etmekte fayda var. Bu bölgeye Oslo ya da Tromso aktarmalı olarak gidip harika bir deneyim yaşayabilrsiniz. Benden söylemesi...

Poyraz KÖROĞLU 8/A

ŞİRİNCE VE MATEMATİK KÖYÜ'NE YOLCULUK

Sömestir tatili ülkemizin çeşitli güzelliklerini görmek için büyük bir fırsattır. Tabi bu fırsatı kullanmak sizin elinizdedir. Ben sömestir tatilinde Ege Bölgesi'ndeki bazı şehirleri gezdim. Tabii ki tarihi eserleri de unutmadım. Sizi daha çok meraklandırmadan nereleri gezdiğimi anlatmak istiyorum. İzmir'in Selçuk ilçesindeki Şirince köyünü, Balıkesir ilindeki Cunda adasını, İstanbul'daki Riva ve Kavacık ilçelerini gezdim.

Bir sabah 06.15'te uyandık. Derhal yola çıktık. Nereye gittiğimi bilmiyordum, annem ve babam sürpriz yapacaktı. Yarım saat sonra vapura bindik. Vapur yolculuğumuz iki saat sürdü. Daha sonra Balıkesir-Bandırma yolundan İzmir'in Selçuk ilçesindeki Şirince köyüne gittik. Şirince köyünde, Nişanyan Otel isimli bir yerde konakladık. Şirince'deki tüm evler eskiydi. Kaldığımız otelde de eskitme detayları vardı. Bunlardan bazıları, kerevetli ev, cumbalı ev, kuleli evdi. Biz bu evler arasından kerevetli evi seçtik. Kerevetli evin özelliği, salonunda sedirin olması, cumbalı evin özelliği yataklarında cibinlik olması, kuleli evin özelliği ise uzun bir kale bulundurmasıdır. Bu otelde kalırken, aynı zamanda İzmir'deki ünlü Efes antik kentini gezdik. Daha sonra, Mevlana Kilisesi'ni de ziyaret ettik. Şirince'nin trafiğe kapalı sokakları, tezgâh başında dikiş ve nakış yapan şalvarlı teyzeleri oraya ısınmamızı sağlar. Ayrıca Şirince köyünde şarap evleri bulunmaktadır. El emeği tezgahlarda halı dokunur, şeftali incir, elma ve ceviz reçelleri de emektar köylüler tarafından satışa sunulmaktadır.

Aziz Nesin Matematik Köyü'nün orada bulunması Şirince'yi vazgeçilmez kılan bir unsurdur. Orada da fazlasıyla eski yapı vardı. Taştan birçok yarım kalmış ve oyulmuş heykel vardı. Aziz Nesin Matematik Köyü'nde bir kuleye çıktık. Kulenin kapısında Pisagor bağıntısının ispatı vardı. Matematik Köyü'nde ise Ali Nesin'i gördük ve Aziz Nesin'in kitaplarını imzalattık. Yolunuz İzmir'e düşerse Matematik Köyü'ne uğramalısınız.

Hazal Özge GENCER 5/B

ADIM ADIM TAKSİM

Uzun zamanlardan beri turistlerin ilgisini çeken ve gitmek istediğim bir yer olan Taksim'i gezdim. Sabah saat 08.30'da kalktık, hazırlanıp arkadaşlarımı aldık. Sonra iki katlı bir otobüsün en önüne oturup güzel bir yolculuktan sonra son durakta yani Taksim'de indik. Taksim'e geldiğimizde ilk gördüğümüz meydandı. Çok büyük bir meydandır ve oranın simgesidir. Taksim Meydanı'nda oranın simgesi olan Cumhuriyet'i, Atatürk'ü ve silah arkadaşlarını anlatan anıtı görebilirsiniz. Bu anıt 1928 yılında yerleştirilmiş ve yapımı iki buçuk yıl sürmüştür. Taş ve Bronzdan yapılmıştır. Biraz yürüdükten sonra Akbank Sanat Merkezi'ne ulaştık. Akbank Sanat'a asıl gidiş nedenimiz tiyatro olsa da orası aynı zamanda bir galeridir. İçinde farklı malzemelerden yapılmış sanat eserleri bulunmaktadır. Bu bölümü gezdikten sonra tiyatro katına çıktık ve oyunu izlemeye başladık. Gittiğimiz oyunun adı ise "Goril"di. Tiyatronun ardından en üst kattaki kütüphaneye girdik. Bu kütüphanenin içinde sanatla ilgili kitaplar ağırlıklı olsa da farklı konularda kitaplar da bulunmaktadır. Kütüphanenin alt katında çocuklar için sanat atölyeleri bulunur. Arkadaşlarımla beraber biz de çanta tasarım atölyesine katıldık. Boş bir bez çantanın üstüne tüplü kalemlerle istediğimiz resimleri çizerek çantamızı hazırladık. Bunu yaparken eğlenmemek mümkün değildi. Akbank Sanat'taki etkinliklerimizi tamamladıktan sonra hep beraber Taksim'in en ünlü caddesi olan İstiklal Caddesi'nde yürümeye başladık. Yol boyu çok sayıda değişik mimaride yapılmış binalar gördük. Hepimizin ortak kararı olan güzel bir yerde yemeğimizi yedikten sonra caddede yürümeye devam ettik. Yol üzerinde bulunan St. Antonie Kilisesi'ne girdik. Cadde üzerinde kalabalık ve gürültü hakimken kiliseye girdiğinizde sessizliğin ve huzurun doruklarda hissedildiğini göreceksiniz. Burası bir Katolik kilisesidir. Hz.İsa ve Hz.Meryem'in heykelleri bulunmaktadır. İlk olarak 1763'te bölgede yaşayan Fransızlar ve İtalyanlar için inşa edilmiştir. Caddenin yenileme çalışmaları sırasında yıkılan orijinal bina 1911 yılında yeniden yenilenmiştir. Kilisenin tavanları oldukça yüksektir. Kilisede insanlar mum alıp dilek dileyip kumlu suya mumu batırdığında dileklerinin gerçekleştiğine inanırlar. Çok sayıda oturma alanı bulunmaktadır. Biz de burada otururak dua ettik ve sonrasında kiliseden çıktık.

İstiklal Caddesi'nde yürürken Galatasaray Lisesi'ni gördük. Ayrıca cadde üzerinde yürürken görebileceğiniz tek ve en önemli ulaşım aracı çok eski yıllardan beri kullanılan ve oranın sembolü olan Taksim-Tünel arası işleyen tramvaydır. Kırmızı, beyaz renkli olup küçük olmasına rağmen birçok insanı içine alabilen bir araçtır. Taksim'de görülmesi gereken birçok yer olmasına rağmen havanın kararması ile beraber dönüş yoluna geçtik. Tekrar durağa yürüyerek iki katlı otobüsün en önüne oturup güzel bir yolculuğun ardından evimize vardık. Böylece gezimiz bitmiş oldu.

Taksim tüm turistler gibi beni de hayranlarına ekledi. İçindeki ufacık sokakları her daim hatırlar oldum. Ben gezimde unutulmayacak anılar yaşadım. Gün boyunca yeni bilgiler edindim, bilgime bilgi kattım. Bir gün herkesin yolunun Taksim'e düşmesi dileğiyle...

Selin Zeliha KAYA 5/B

Viyanaya Yolculuk

Evet, bu gezi yazısında Avusturya'nın başkenti olan Viyana'ya gidiyoruz. Viyana'nın tarihi gerçekten çok zengin ve geçmişten kalma bir sürü eser günümüze kadar gelmiş.

Viyana'nın bizim tarihimizde önemli bir yeri var. Osmanlı İmparatorluğu iki kere Viyana'yı kuşatmış ikisinde de başarısız olmuştur. 1.Viyana Kuşatması Kanuni Sultan Süleyman zamanında yaşanmış ve Osmanlı, Viyana önlerine büyük bir ordu ile gelmiş fakat kış ayının yaklaşıyor olması ve Osmanlı ordusunda erzak yetersizliğinin baş göstermesi, şehrin surlarının güçlü olması, karşı tarafın şehri iyi savunması sonucu kuşatma sonlandırılmıştır. 2.Viyana Kuşatması'nda Osmanlı orduları Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın kumandası altında büyük bir ordu ile gerçekleştirilmiş fakat Merzifonlu, Viyana'ya saldırmak yerine uzun bir kuşatma yapmayı tercih edince Avrupa'dan, Avusturya'ya destek gelmiş sonuç olarak Viyana 2.kez kuşatılmasına rağmen 2.kez alınamamış, başarısız olunmuştur.

Viyana'da gezilecek yerlerden biri Holfburg Sarayı'dır. Holfburg Sarayı; 18 bina, 19 avlu ve 2600 odayı içinde barındıran devasa büyüklüktedir. 7 buçuk milyondan fazla kitaba ev sahipliği yapan, dünyanın en güzel kütüphanesi olan Avusturya Ulusal Kütüphanesi, Ulusal Tarih Müzesi, İspanyol Binicilik Okulu, Sisi Müzesi, Herkül'ü simgeleyen sanat eserlerinin bulunduğu yemek odası, yuvarlak oda gibi çok sayıda gösterişli odanın, eşyaların, sanat eserlerinin sergilendiği dolu dolu bir saraydır. Habsburg hanedanı bu sarayı kışlık olarak kullanırken yazlık olaraksa Schönbrunn Sarayı'nı kullanmıştır. Bu iki saray barok mimari tarzının en iyi örneklerindendir.

Schönbrunn Sarayı şehrin dışında, geniş bahçeleri olan görkemli bir saraydır. Bahçesinde; panda, koala, kutup ayısı, penguen, flamingo gibi pek çok hayvan türüne ev sahipliği yapan, dünyanın en eski hayvanat bahçesi; yüzlerce bitkinin ve birçok kelebeğin yaşadığı Schönbrunn Palmiye Evi; Zafer Takı (Gloriette) ve Neptün Çeşmesi bulunur.

İşte bir saray daha Belvedere Sarayı. Bu saray Viyanalılar için önemli olan Prens Eugen'e hediye edilmiş. Eugen ise bu hediyenin karşılığını Osmanlılardan Belgrad'ı alarak vermiş. Sarayı gezmeye gittiğimizde sarayın iki bölüme ayrıldığını gördük. Yukarı Belvedere Sarayı'nda daha çok kalıcı eserler sergilenirken aşağı Belvedere Sarayı'nda ise geçici eserler sergilenmektedir. Kendi başına bile bir sanat eseri olarak kabul gören saray çok geniş bir sanat eseri koleksiyonuna ev sahipliği yapmakta. Turlara katılarak anlatmakla bitiremeyeceğim kadar çok olan bu sanat eserlerini mutlaka görmelisiniz. Giriş katında bulunan tavanı tutan insan şeklinde heykeller, muhteşem işlemeli tavanlar, dev merdivenler, Büyük İskender'i temsil eden olağanüstü freskler, iki katlı mermer salon, mitolojik tanrı Apollo'nun heykelleri, ünlü ressamların ünlü resimleri...

Pasta ve pastacılık Viyana'da çok gelişmiş olduğu için lezzetli pastalarıyla ünlü çok sayıda pastanesi var ve bunlardan birine mutlaka gitmenizi tavsiye ederim. Biz Demel Pastanesi'ne gittik. Demel Pastanesi, imparatorluk pastacısı olduğu için Holfburg Sarayı'na çok yakın. Demel Pastanesi'nin ilk katında çikolata bölümü ve şeffaf mutfak var. Şeffaf mutfağın önünde bir süre durup güzel tatlıların yapılışını seyredebilirsiniz.
Burada Apfelstrudel, Sacher Torte ve Schokoladen-Mousse yemenizi ve tatlınızın yanında da bir kahve içmenizi öneriyorum. Bu gezide öğrendim ki kahveyi Viyana Kuşatması'yla Osmanlılar buraya getirmiş ve bu şekilde Avusturyalılar ilk kez kahveyle tanışmışlar ve onlar da Avrupa'ya kahveyi tanıtmışlar.

Şehrin merkezinde Stephensplatz'da Gotik-Roma mimarisinden esinlenilerek inşa edilmiş, görülmesi gereken en önemli dini yapılardan biri olan St. Stephen's Katedrali bulunuyor. St. Stephen's Katedrali'nin 4 tane kulesi var. Güney kulesi en uzun olanı ve kulenin en üstünde Viyana manzarasını izleyip, fotoğraf çekebileceğiniz bir alan var. Tabi bu kulenin en üstüne ulaşmak için 343 basamak çıkmanız gerek, ama manzara harika gerçekten, bu yüzden kesinlikle değer. Katedralin çatısında renkli mozaikler ve süslemeler var.

Yine şehir merkezinde dolaşırken göreceğiniz Rathaus yani belediye binası. Bu binanın önünde yıl boyunca festivaller, noel pazarı, sirk, buz pateni gibi farklı aktiviteler yapılıyormuş. Biz gittiğimizde buz pateni etkinliği vardı.

Ünlü besteci Wolfgang Amadeus Mozart'ın Viyana'daki evi yani Mozarthaus St. Stephens Katedrali'ne oldukça yakındır. Benim gibi Mozart hayranıysanız mutlaka bu evi gezmenizi öneririm. Mozart'ın yaşadığı evde olmak, onun eşyalarını görmek beni çok heyecanlandırdı. Oraya gittiğimde öğrendim ki Mozart bu evde sadece 3 yıl yaşamış fakat bu evi bu kadar önemli yapan bestecinin en önemli eserlerini bu evde yaşadığı dönemde yapmış olmasıymış.

Doğa Tarihi Müzesi, çok gezmek istediğim ve Viyana'da gezdiğim müzelerin içinde en çok zaman harcadığım, gezmekten ve bakmaktan yorulduğum için müzeden çıkmak zorunda kaldığım harika, süper bir müzeydi, özellikle gezmenizi öneriyorum. Müzede sergilenen eserlerin birçoğu Maria Teressa'nın kocası François de Lorraine'nin koleksiyonlarından oluşuyor. Müzede yaklaşık 30 milyon obje sergileniyor. Çok geniş bir mineral koleksiyonu, dünyada bulunmuş ilginç meteor parçaları, fosiller, dinozorlar, nesli tükenme tehlikesinde olan türler, böcekler, insanın evrimini açıklayan salon, yüzlerce türden hayvanın doldurularak sergilendiği zooloji bölümü ve daha fazlası bulunuyor.

Her sene çok sayıda opera, bale ve çeşitli etkinliğe ev sahipliği yapan "Opera Ball" yine Viyana'nın en ünlü yerlerinden biri. Belli bir ücret karşılığında hem binanın görkemli mimarisini görebileceğiniz, hem de opera binasının işleyişi hakkında bilgi edinebileceğiniz tura katılabilirsiniz. Bunun dışında vaktiniz uygunsa ve seviyorsanız bir opera/bale etkinliğine katılabilirsiniz.

Aslında gezdiğim ve anlatmak istediğim Hundertwasserhaus, Pater, Naschmarkt gibi daha çok yer var ama Viyana gezmekle ve anlatmakla bitecek bir şehir değil. Eğer Viyana'yı gezmediyseniz mutlaka gidilmesi gereken yerler listenize katmanızı öneririm.

Demir AKYOL 6/B

BARIŞ MANÇO MÜZESİ

Barış Manço, yaptığı bestelerle, söylediği şarkılarla Türk sanat dünyasında adı hiç unutulmayacaklar listesine girmiş bir değerdir. Ben de Barış Manço'yu daha yakından tanımak amacıyla tatilde Kadıköy, Moda 81300'e, yani Barış Manço Müzesi'ne gittim. Barış Manço, yaşarken şu an müze olarak kullanılan ev, onun eviymiş. Eserlerini bu evde ortaya çıkarmış.

Müzenin girişinde Barış Manço'nun arabası vardı. Müzenin girişinde yani ilk katta Sadrazam Hamit Paşa'ya ait bir Fransız usulü masa... Bir tane Barış Manço'nun Avusturya'dan aldığı Steinway kuyruklu bir piyano ve ödüllerin sergilendiği bir bölümü olan salon en çok dikkatimi yerlerden biriydi. Bu salonun hemen girişinde bronz 12 kollu III. Napolyon zamanından bir takım vardı. Altın işlemeli cam vazonun sergilendiği bir yemek odası ve hemen arkasında yemek odasına yemeklerin servis edilmesi için kullanılan şimdi ise Barış Manço'nun kıyafetlerinin, botlarının, kemerlerinin ve askere giderken giydiği üniformasının bulunduğu bir oda vardı.

Evin ikinci katına çıktığınızda Barış Manço'nun banyosu, çalışma odası ve misafir odası sizi karşılar. Barış Manço'nun odasında ahşap antika bir yatak takımı ve misafir odasında ise III.Napolyon zamanından kalma bir yatak takımı vardı. Baktığım her yerde eşsiz güzellikte eşyalar, tablolar beni büyülemişti sanki. Gezdiğim ilk iki katta zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım.

Evin üçüncü katı ise Barış Manço'nun çocukları olan Doğukan Manço ve Batıkan Manço'ya ait bir kattı. Bu katta Doğukan ve Batıkan Manço'nun arkadaşları ile vakit geçirdikleri bir oda bulunmaktaydı. Doğukan ve Batıkan Manço'nun odasında Barış Manço heykelleri ve "Adam Olacak Çocuk" programının yayınlandığı bir televizyon ve her ikisinin arkadaşlarıyla oyun oynadığı odada; çocukların oyuncakları ve Barış Manço'nun kravatları vardı. Ayrıca "7 den 77'ye" adlı televizyon programının kasetleri olan bir raf bulunmaktaydı.

Barış Manço'yu tanımak, ona yakın olmak, ölümünden yıllar geçmesine karşın hâlâ aramızdaymış gibi yaşadığını görmek, benim için çok güzel bir deneyim oldu. Herkese yazımda anlattığım yerleri gidip görmesini ve Barış Manço hakkında bilgi sahibi olmasını tavsiye ederim.

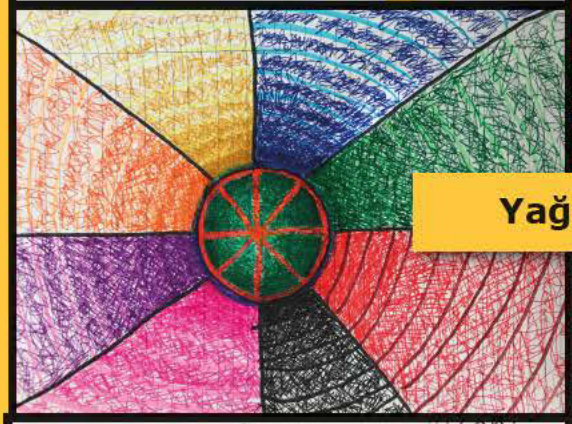
Utku YILMAZ 6/B

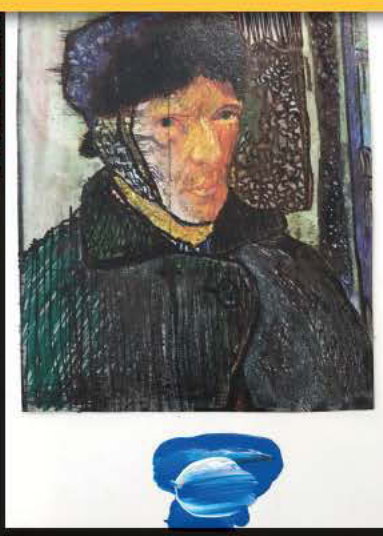

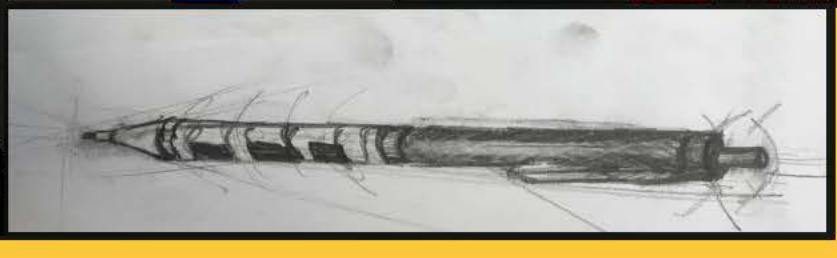

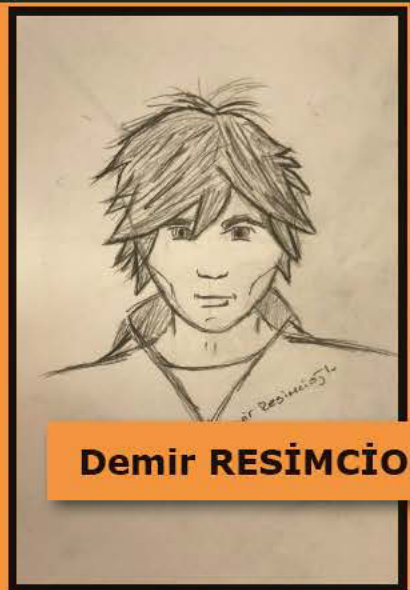
Yağmur DANIŞOĞLU 7/B

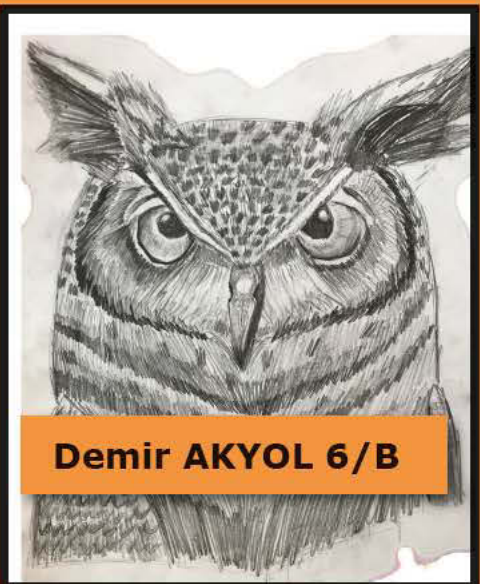

Demir RESİMCİOĞLU 8/B

Demir AKYOL 6/B

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU VE
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul

0 212 886 88 40
e-mail: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

Diploma Programme

alkevofficial alkevozelokullari alkevokullari alkevozelokullari alkevozelokullari